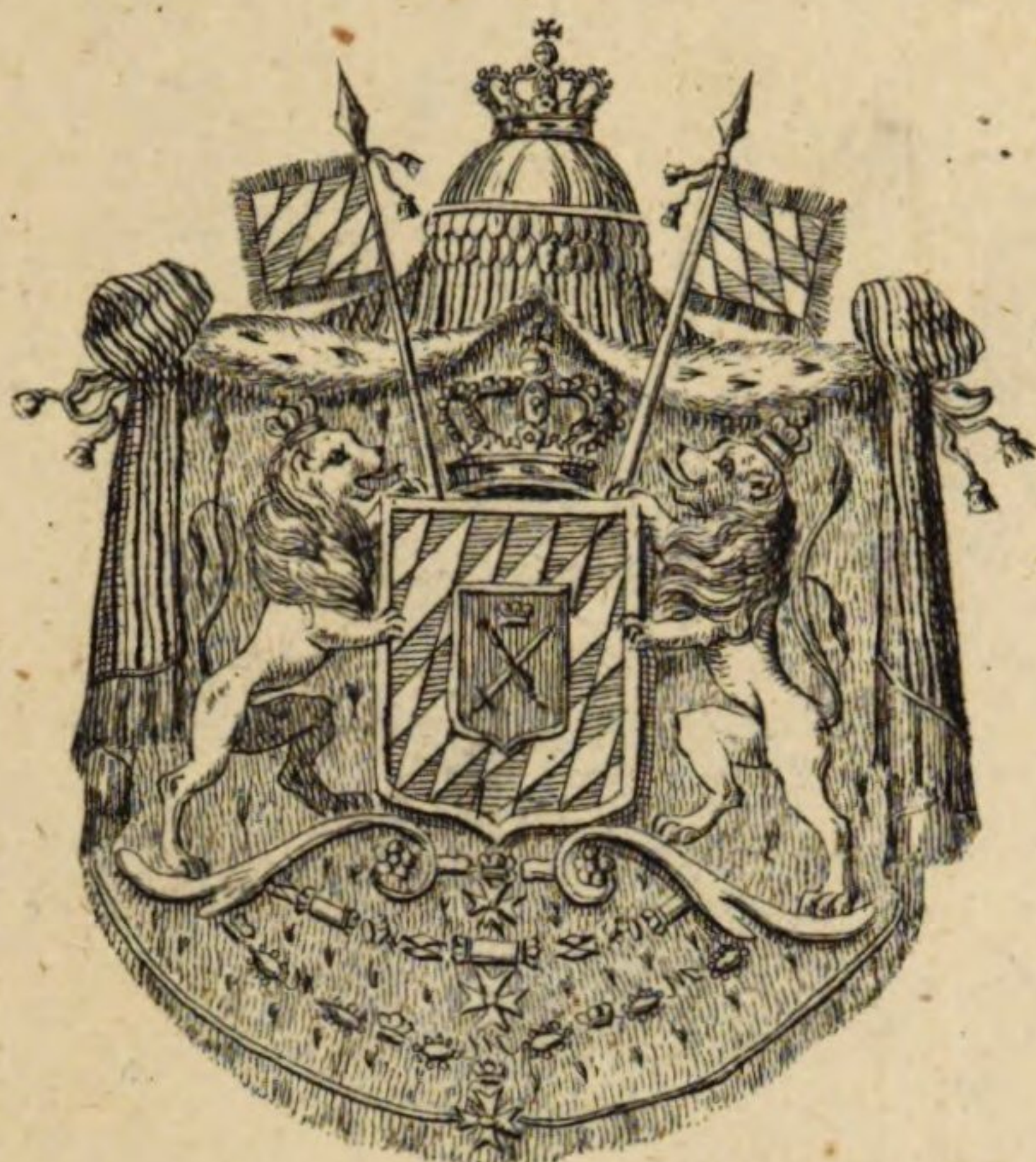

a. Gr. Coll.

32^h

15t

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

<36601850120019

<36601850120019

Bayer. Staatsbibliothek

AESCHYLOS
PROMETHEUS,
SOPHOKLES
ANTIGONE
und
EURIPIDES
MEDEA.

Mit einem erklärenden Wörterverzeichnisse über den
Prometheus versehen und zum Gebrauche für Vor-
lesungen herausgegeben

von
Professor Ast.

Landshut,
bei Jos. Thomann, Buchdr. u. Buchhändler.

1810.

31. J.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

V o r r e d e.

Diese drei Tragödien habe ich zum Gebrauche für meine Vorlesungen abdrucken lassen, und zwar den Prometheus des Aeschylos nach der Schützischen und Porsonschen Ausgabe, die Antigone des Sophokles größtentheils nach der Brunckischen Recension und die Medea des Euripides nach der Porsonschen Ausgabe (T. I. Lips. 1802. 8.), nur da vom Texte dieser Ausgaben abgehend, wo die gewöhnliche Lesart entschieden falsch ist und die von neueren Kritikern aufgestellten Verbesserungsvorschläge, wenn auch nicht ganz heilen, doch einen besseren Sinn, als die alte Lesart, gewähren. Vorzüglich im Sophokles habe ich einige Coniecturen von Hermann aufgenommen, die der Kri-

tik noch unterworfen werden müssen, wie im Chorgesange V. 369: *ρῶων* statt *παρείρων*, was Hermann selbst wieder verworfen hat, wie ich später gefunden in Erfurdt's Ausgabe (S. 282), die ich erst erhielt, als der Text der Antigone schon abgedruckt war.

Landshut, im Juli 1810.

A s t.

Bemerkungen.

A e s c h y l o s P r o m e t h e u s.

V. 297. φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. Ohne Zweifel ist es richtiger, ἐστι, es giebt, zu lesen, und βεβαιότερος φίλος unmittelbar zu verbinden.

V. 298. καὶ σὺ, auch du, wegen des Nachdrucks, der auf dem Pronomen liegt, mit dem acutus accentuirt. Die Ausgaben lesen καὶ σὺ δὴ u. s. w.

V. 302. ἧ δεωρήσων. Für richtiger halte ich ἡ δεωρήσων. Ueber dieses ἡ im zweiten fragenden Satze f. uns. Comment. zu Platon's Phaedr. S. 219 ff.

V. 315. Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ' u. s. w. Ueber die Accentuation von ἄλλ' f. uns. Grundlinien der Grammatik, Hermeneutik und Kritik S. 56. Eben so sind Antig. V. 180. 216 u. a. die enclitica του und τω nach barytonis accentuirt.

V. 420 ff. Ueber diese von Hermann (Observatt. S. 9.) aufgestellte und von Schütz angenommene Lesart vergl. Huschke's Analect. crit. S. 79. und Wielands attisches Museum, B. III. S. 409 ff.

V. 472. Boissonade (z. Philostrate. Heroic. S. 295) vertheidigt ἀεικές.

V. 526. Μηδάμ' haben wir accentuirt, weil es für μηδαμά (f. Brunck. z. Aeschyl. Pers. 429), d. i., μηδαμῇ oder μηδαμᾶ steht. Eben so sollte V. 594 εἴπ', d. i., εἰπέ, statt εἶπ' stehen.

V. 537. S. Huschke's Analect. crit. S. 57.

S o p h o k l e s A n t i g o n e.

V. 2. οἷσθ' ὅ τι. Sollte vielleicht οἷσθά τι alle Schwierigkeiten beseitigen?

V. 4. ἀτήριον ist von der alten Leseart ἄτης ἄτερ zu abweichend. Die Coniectur von Coray ἄγης ἄτερ scheint dem Sinne nicht ganz zu entsprechen, da ἄγης ἄτερ das Unglückliche selbst, also nur das Allgemeine bezeichnet, nach ἀλγεινόν aber eine speciellere Bezeichnung desselben erwartet würde. Dem Sinne würde ohne Zweifel angemessener seyn, was wir in den Anmerkungen zur Uebersetzung des Sophokles vorgeschlagen haben: ἄκου; (so muß es nemlich heißen statt ἄκης) ἄτερ; ἄκος, ἄκη ist bei den Dichtern so viel als ἰαμα, θεραπεία (vergl. Oedip. Colon. 1270). Ἄκου; ἄτερ wäre das rettungslose, unheilbare, was mit ἀλγεινόν in schöner Verbindung stehen würde. Doch dürfte ἄκου; von ἄτης zu sehr entfernt seyn; ähnlicher würde dem ἄτης seyn ἀλκῆς, das ebenfalls das hilf- oder rettungslose bezeichnete. Doch soll dieses bloße Coniectur seyn.

V. 23. Diesen Vers erkläre ich so: χρησθεῖς (αὐτῷ) σὺν δίκῃ (wie σὺν νόμῳ u. a., z. B. Xenoph. Cyrop. I, 15.) δικαία: nach Recht und Gesetz mit ihm verfahren. Μοί, was Hermann statt σὺν lesen will, würde die Ironie, die in ὡς λέγουσι

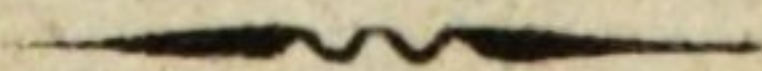
liegt, zerstören. Wunderlich (Observ. ad Aeschyl. S. 86.) erklärt es durch σὺν δίκη, χρῆσθαι αὐτῇ.

V. 40. Die Brunckische Lesart ist ohne Zweifel die einzig haltbare, die zugleich den treffendsten Sinn gewährt. Ismene will sagen: wenn Kreon ein so strenges Gebot hat ergehen lassen, so steht es von meiner Seite fest und unabänderlich; ich kann dann nichts weder davon, noch dazu thun, es weder mildern, noch schärfen. Das Bild ist von Zügeln entlehnt, die man nachläßt oder anzieht (habenas praeberere, laxare oder remittere und comprimere, f. Jakobs Epistol. vor den Observatt. in Propertii carm. S. XIX ff.), oder vom Faden, an welchen etwas angebunden ist, und den man bald frei läßt, bald wieder anzieht.

V. 57. Sollte ἐπ' ἀλλήλω den Sinn deutlicher darstellen?

V. 71. Das ὅποια der Ald. Ausgabe ist ohne Zweifel das einzig richtige.

V. 321. S. Schäfer's melet. crit. S. 114.

Druckfehler.

- S. 23. V. 402. streiche nach Ζεύς das Comma weg.
- 25. V. 449. l. Ἀλίγκιοι.
 - 27. V. 492. l. Ἐχθραι.
 - 30. V. 556. l. ὁ τ'.
 - 31. V. 582. l. κάλυψον.
 - 35. V. 657. l. Ἐτλην.
 - 35. V. 660. l. Δρῶντ'.
 - 38. V. 741. l. προοιμίοις.
 - 41. V. 793. l. Γοργόνεια.
 - 46. V. 902. l. δέδια.
 - 65. V. 123. l. πευκάενθ'.
 - 65. V. 141. l. ἐπτα πύλαις.
 - 72. V. 273. l. τοῦργον.
 - 72. V. 280. streiche nach μεστῶσαι das Comma aus.
 - 76. V. 365. l. μηχανόεν.
 - 85. V. 544. l. ἀτιμάσης.
 - 86. V. 557. l. τοῖς δ'.
 - 87. V. 569. l. γύαι.
 - 88. V. 579. setze nach τάςδε ein Comma.
-

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κράτος καὶ Βία.

Προμηθεύς.

Ἡφαιστος.

Χορὸς Ὀκεανίδων Νυμφῶν.

Ὀκεανός.

Ἰὼ ἢ Ἰνάχου.

Ἑρμῆς.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κ ρ ά τ ο ς .

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρόν ἤκομεν πέδον,
Σκύδην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν·
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,
Ἄς σοι πατὴρ ἐφείτο, τόνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις·
Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν. τοιαῦδέ τοι
Ἀμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,
Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα 10
Στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

Ἥ φ α ι σ τ ο ς .

Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διός
Ἔχει τέλος δὴ, κούδεν ἐμποδὼν ἔτι·
Ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι, συγγενῇ θεόν

Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
 Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέδιν.
 Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
 Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
 Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 Προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανδρώπῳ πάγῳ, 20
 Ἴν' οὔτε φωνήν, οὔτε τοῦ μορφῆν βροτῶν
 Ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοῖβη φλογί
 Χροιάς ἀμείψεις ἄνδρος, ἀσμένῳ δέ σοι
 Ἡ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος,
 Πάχνην δ' ἐφ' ἡλίου σκεδᾷ πάλιν.
 Αἰὲ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθῆδ' ἄκακον
 Τρύσει σ' ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
 Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανδρώπου τρόπου.
 Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσω χόλον,
 Βροτοῖσι τιμὰς ὥπασας πέρα δίκης. 30
 Ἄνδ' ὦν ἀτερπῇ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
 Ὀρθοστάδην, αὔπνος, οὐ κάμπτων γόνυ.
 Πολλοὺς δ' ὀδυρμούς· καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 Φθέγγει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
 Ἄπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.

Κ ρ ᾱ τ ο ς

Εἶεν. τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
 Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
 Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν ἢ δ' ὁμιλία.

Κ ρ á τ ο ς.

Εὐμφημ' ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων 40

Οἶόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Ἀεὶ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

Κ ρ á τ ο ς.

"Ακος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δέ,

Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία!

Κ ρ á τ ο ς.

Τί νιν στυγεῖς; πόνων γάρ, ὡς ἀπλῶ λόγῳ,

Τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.

Κ ρ á τ ο ς.

"Απαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.

Ἐλεύθερος γὰρ οὗτις ἐστὶ πλὴν Διός. 50

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Εγνώκα, τοῖςδε κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

Κ ρ á τ ο ς.

Οὐκ οὖν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,

ὦς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.

Κ ρ á τ ο ς.

Λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
Ῥαιστήρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τοῦργον τόδε.

Κ ρ á τ ο ς.

"Αρασσε μάλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα·
Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν κάῃ ἀμηχάνων πόρους.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Αραρεν ἤδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. 60

Κ ρ á τ ο ς.

Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
Μάθῃ σοφιστῆς ὦν Διὸς νωθέστερος.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Πλὴν τοῦδ' ἄν οὔδεις ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

Κ ρ á τ ο ς.

Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθου
Στέρνων διαμπάῃ πασσάλευ' ἐρρώμένως.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Αἰ αἰ Προμηθεῦ! σῶν ὑπερ στένω πόνων.

Κ ρ á τ ο ς.

Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ
Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

'Ορᾷς θείαμα δυσθέατον ὄμμασιν.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

'Ορῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 70

'Αλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Δρᾷν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

'Η μὴν κελεύσω κάπιθωῦξω γε πρὸς.

Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

'Ερρώμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας·

'Ως οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρὺς.

"Η φ α ι σ τ ο ς.

"Ομοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύνεται.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν

'Οργῆς τε τραχύτητα μὴ' πίπλησσέ μοι. 80

"Η φ α ι σ τ ο ς.

Στείχωμεν, ὥς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

Κ ρ ᾶ τ ο ς.

'Ενταῦθα νῦν ὕβριζε καί, θεῶν γέρα

Συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι

Οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;
 Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεῖα
 Καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σὲ δεῖ προμηθεύς,
 Ὅτῳ τρόπῳ τῆςδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ Μ Ο Ν Ο Σ.

ὦ δῖος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνεαί,
 Ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
 Ἀνήριθμον γέλασμα, παμμητόρ τε χῆ, 90
 Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ,
 Ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός·
 Δέρχθηδ', οἷαις αἰκίαισιν
 Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 Χρόνον ἀθλεύσω, τοιόνδ' ὁ νέος
 Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοί
 Δεσμὸν αἰετῆ.
 Φεῦ φεῦ! τὸ παρὸν τὸ τ' ἐπερχόμενον
 Πῆμα στενάχω. πῆ ποτὲ μόχθων
 Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; 100
 Καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι.
 Σκεδρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδ' ἐμοὶ ποταίνιον
 Πῆμ' οὐδὲν ἤξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
 Αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκουσθ', ὅτι
 Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.

Ἄλλ' οὔτε σιγαῖν, οὔτε μὴ σιγαῖν τύχας
 Οἶόν τ' ἐμοὶ τάςδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ χέρα
 Πορῶν, ἀνάγκαις ταῖςδ' ὑπέζευχμαι τάλας·
 Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρός
 Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 Πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 Τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 Ὑπαῖθριος δεσμοῖσι πασσαλευτός ὢν.

110

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ , Χ Ο Ρ Ο Σ .

Π ρ ο μ η θ ε υ ς .

Ἄ ᾶ ἔα ἔα!

Τίς ἀχῶ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;
 Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
 Ἰκετο τερμόνιον τις ἐπὶ πάγον,
 Πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;
 Ὅρατε δεσμώτην με δύσποτον θεόν,

Τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅπόσοι
 Τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν,
 Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 Φεῦ φεῦ! τί ποτ' αὖ κινάδισμα κλύω
 Πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
 Πτερύγων ριπαῖς ὑποσυρίζει.
 Πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον.

120

Χ ο ρ ό ς.

στροφὴ α΄.

Μηδὲν φοβηθῆς· φιλία γάρ ἦδε τάξις
 Πτερύγων θοαῖς ἀμίλλαις
 Προέβα τόνδε πάγον, πατρώας
 Μόγῃς παρειπούσα φρένας·
 Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι.
 Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων
 Μυχόν, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·
 Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῶ.

130

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Αἴ αἴ αἴ αἴ!

Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
 Τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλίσσομένου
 Χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες
 Πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ',
 Οἷῳ δεσμῶ προσπόρπατός
 Τῆςδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
 Φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

140

Χ ο ρ ό ς.

ἀντιστροφὴ α΄.

Δεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερά δ' ἐμοῖσιν ὅσσοις
 Ὀμίχλη προσῆξε πλήρης
 Δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδούσῃ
 Πέτρα προσαναινόμενον
 Ταῖςδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου,
 Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀδέτῳς κρατύνει, 150
 Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἵστοι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν τ' Αἴδου
 Τοῦ νεκροδέχμονος εἰς ἀπέραντον
 Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
 Ἀγρίως πελάσας, ὥς μήτε θεός,
 Μήτε τις ἄλλος τοῖςδ' ἐπεγῆθει·
 Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 Ἐχθροῖς ἐπὶ χάρτα πέπονθα.

Χ ο ρ ό ς.

στρ. β'.

Τίς ὧδε τλησικάρδιος
 Θεῶν, ὅτῳ τὰδ' ἐπιχαρῆ; 160
 Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
 Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὃ δ' ἐπικότῳς αἰεὶ
 Τιθέμενος ἄγναμπτον νόον,
 Δάμναται οὐρανίαν γένναν,
 Οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἥ κορέσῃ κῆαρ,
 Ἡ παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλῃ τις ἀρχάν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἡ μὲν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
 Ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομένου,

Χρείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,
 Δείξαι τὸ νέον βούλευμ', ὕφ' ὅτου 170
 Σκῆπτρον τιμᾶς τ' ἀποσυλᾶται.
 Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς
 Ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
 Οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγώ.
 Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τίχῃ
 Τῆςδ' αἰκίας ἐδελήσῃ.

Χ ο ρ ό ς

ἀντιστρ. β'.

Σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς
 Δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾶς,
 Ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 180
 Ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέδισε διάτορος φόβος.
 Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
 Πᾶ ποτὲ τῶνδε πόνων χρή σε
 Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχῃτα γάρ.
 Ἦθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς

Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
 Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς, ἀλλ' ἔμπας
 Μαλακογνώμων
 Ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραισθῇ;
 Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν, 190

Εἰς ἄρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
 Σπεύδων σπεύδοντί ποδ' ἤξει.

Χ ο ρ ό ς.

Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
 Ποίω λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι
 Οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται
 Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

'Αλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
 "Αλγος δὲ σιγᾶν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
 'Επεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
 Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροδύνετο, 200
 Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρης Κρόνον,
 'Ως Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν
 Σπεύδοντες, ὥς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
 'Ενταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλευῶν πιθεῖν
 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
 Οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανάς
 'Ατιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
 "Ωιοντ' ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
 'Εμοὶ δὲ μήτηρ, οὐχ ἅπαξ μόνον, Θέμις,
 [Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία] 210
 Τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο, προὔτεδεσπίζει,
 'Ως οὐ κατ' ἰσχύν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν
 Χρεῖη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.

Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
 Οὐκ ἤξιωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
 Κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε
 Ἐφαίνεται εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
 Ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
 Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαδῆς
 Κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, 220
 Αὐτοῖσι συμμάχοισι. Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
 Κακαῖσι ποιναῖς ταῖςδὲ μ' ἐξημείψατο.
 Ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
 Νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
 Ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα
 Αἰκίζεται με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
 Ὅπως τάχιστα τὸν πατρώον ἐς θρόνον
 Καθέζετ', εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα
 Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο 230
 Ἀρχήν, βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
 Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' αἰστώσας γένος
 Τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιλῦσαι νέον.
 Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ,
 Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' ἐξερυσάμην βροτούς
 Τοῦ μὴ διαρραιοσθέντας εἰς Αἶδου μολεῖν.
 Τῷ τοι τοιαῖςδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
 Πάσχειν μὲν ἀλγαιναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
 Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
 Οὐκ ἤξιώσῃν αὐτός, ἀλλ' ἀνηλεῶς 240

Ἦδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς Δία.

Χορός.

Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος,
Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
Μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
Ἐχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἡλγύνθην κέαρ.

Προμηθεύς.

Καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.

Χορός.

Μή πού τι προὔβῃς τῶνδε καὶ περαιτέρω;

Προμηθεύς.

Θνητοὺς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

Χορός.

Τὸ ποῖον εὐρὼν τῆςδε φάρμακον νόσου;

Προμηθεύς.

Τυφλάς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατώκισα.

250

Χορός.

Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.

Προμηθεύς.

Πρὸς τοῖςδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.

Χορός.

Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

Προμηθεύς.

Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

Χορός.

Τοιοῖςδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
 Αἰκίζεται τε κούδαμῃ χαλᾷ κακῶν;
 Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;

Προμηθεύς.

Οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.

Χορός.

Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
 Ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὐτ' ἐμοὶ λέγειν 260
 Καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 Μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἐκλυσιν ζητεῖ τινά.

Προμηθεύς.

Ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
 Ἐχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
 Πράσσουντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
 Ἐκὼν ἐκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι,
 Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὐρόμην πόνους.
 Οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ὥόμην τοιαῖσί με
 Κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
 Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. 270
 Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ 'δύρεσθ' ἄχην,
 Πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
 Ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
 Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε
 Τῷ νῦν μογοῦντι. ταυτὰ τοι πλανωμένη
 Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονή προσιζάνει.

Χορός.

Οὐκ ἀκούσαις ἐπεδωύξας

Τοῦτο, Προμηθεῦ,

Καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδὶ κραιπνόσυτον

Θᾶκον προλιποῦς αἰθέρα θ' ἀγνόν, 280

Πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσση

Χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνοους

Χρήζω διὰ παντὸς ἀκούσσαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΩΚΕΑΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ὠκεανός.

Ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου

Διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,

Τὸν πτερυγικῇ τόνδ' οἰωνόν

Γνώμη, στομίων ἄτερ, εὐδύνων.

Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ

Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως

Ἐσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους, 290

Οὐκ ἔστιν, ὅτῳ μείζονα μοῖραν

Νείμαιμ', ἢ σοί.

Γνώσει δὲ τάδ' ὥς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην

Χαριτογλωσσεῖν ἐνι μοι. φέρε γάρ,

Σήμαιν', ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν

Οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς, ὥς Ὀκεανοῦ
 Φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

Π ρ ο μ η θ ε ὺ ς.

Ἔα, τί χρῆμα, καὶ σύ δὴ πόνων ἐμῶν
 Ἦκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπῶν
 Ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρηρεφῇ
 Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
 Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἧ θεωρήσων τύχας
 Ἐμὰς ἀφίξαι καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
 Δέρκου δέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
 Τὸν ξυγκατάστήσαντα τὴν τυραννίδα,
 Οἴαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

300

Ὀ κ ε α ν ὅ ς.

Ὅρῳ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
 Θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
 Γίγνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
 Νέους· νέος γάρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
 Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
 Ῥίψεις, τάχ' ἂν σου, καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
 Θακῶν, κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
 Παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργάς, ἄφες,
 Ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
 Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου

310

Γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπίχειρα γίγνεται.
 Σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς, 320
 Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 Οὐκοῦν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
 Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
 Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι,
 Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων.
 Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
 Ἡ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὦν περισσόφρων, ὅτι
 Γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ζηλῶ σ', ὅθ' οὔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, 330
 Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
 Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
 Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
 Πάπταινε δ', αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδῶ.

Ὡ κ ε α ν ὀ ς.

Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
 Ἡ σαυτόν· ἔργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 Ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
 Αὐχῶ γάρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοί
 Δώσειν Δί', ὥστε τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κούδαμῃ λήξω ποτέ· 340
 Προθυμίας γὰρ οὐδέν ἑλλείπεις· ἀτάρ

Μηδέν πόνει· μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν
 Ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε, σπαντὸν ἐκποδῶν ἔχων·
 Ἐγὼ γὰρ οὐκ, εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὐνεκα
 Θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.

Ὡ κ ε α ν ό ς.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με χ' αἱ κασιγνήτου τύχαι
 Τείρουσ' Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους
 Ἔστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός
 Ὡμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. 350
 Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
 Ἄντρων ἰδὼν ὥκτειρα, δάϊον τέρας,
 Ἐκατογκάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον
 Τυφῶνα δοῦρον, πᾶς' ὃς ἀντίστη θεοῖς,
 Σμερδναῖσι γαμφηλῆσι συρίζων φόνον·
 Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,
 Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία·
 Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
 Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
 Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων 360
 Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 Ἐφεψαλώθη κάξεβροντήθη σθένος.
 Καὶ νῦν, ἄχρεϊον καὶ παρήγορον δέμας,
 Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ
 Ἰπούμενος ρίζησιν Αἰτναίας ὑπο·
 Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ

Ἦφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτὲ
 Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
 Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.
 Τοιόνδε Τυφῶς ἔξαναζέσει χόλον 370
 Θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
 Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνδρακωμένος.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
 Χρήζεις· σεαυτὸν σῶζ', ὅπως ἐπίστασαι·
 Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
 Ἐστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
 Ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ,
 Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βία. 380

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δέ καὶ τολμᾶν τίνα
 Ὀρᾶς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

Ὡ κ ε α ν ὁ ς.

Ἐα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
 Κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.

Ὠ κ ε α ν ό ς.

Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Μὴ γάρ σε θρήνος οὐμός εἰς ἔχθραν βάλη.

Ὠ κ ε α ν ό ς.

Ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθειςθῇ κέαρ. 390

Ὠ κ ε α ν ό ς.

Ἡ σή, Προμηθεῦ, ξυμφορά διδάσκαλος.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.

Ὠ κ ε α ν ό ς.

Ὅρμωμένω μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον.

Δευρὸν γὰρ οἶμον αἰδέρος ψαίρει πτεροῖς

Τετρασκελῆς οἰωνός, ἄσμενος δέ τ' ἄν

Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

ΧΟΡΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Χορός.

στρ. α

Στένω σε τὰς οὐλομένας

Τύχας, Προμηθεῦ,

Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὅσων

Ῥαδινῶν ῥέος παρειάν

400

Νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς.

Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς

Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,

Ἵπερήφανον θεοῖσι

Τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.

ἀντιστρ. α

Πρόπασα δ' ἦδε στονόεν

Δέλακε χώρα,

Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-

οπρεπῇ στένουσα τὰν σάν

Ἑυνομαιμόνων τε τιμάν,

410

Ὅπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς

Ἀσίας ἔδος νέμονται,

Μεγαλοστόνοισι σοῖσι

Πήμασι συγκάμνουσι θνητοί.

στρ. β'.

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι

Παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι,

Καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ γᾶς

Ἐσχατον πόρον ἀμφί

Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν·
 ἀντιστρ. β'.

Γάβιοί τ', ἄρειον ἄνδρος, 420
 Ὑψίκρημνόν δ' οἱ πόλισμα
 Καυκάσου πέλας νέμονται,
 Δαῖος στρατός, ὅξυ-
 πρῶροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
 στρ. γ'.

Μόνον δὴ σεο πρόσθεν ἄλ-
 λον δαμέντα δυσπόνσις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
 Ἄτλανδ', ὅς αἰὲν ὑπέροχον σθένος.
 Καρταίνων οὐράνιον τε πόλον
 Νώτοις ὑποστεγάζει.

ἀντιστρ. γ'.

Βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων
 Ξυμπιτνῶν, στένει βυθός,
 Κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχός.
 * * * * *
 Γᾶς, παγαί δ' ἀγνορύτων ποταμῶν
 Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

Π ρ ο μ η δ ε υ ς

Μὴ τι χλιδῇ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία
 Σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ,
 Ὅρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
 Καῖτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα

Τίς ἄλλος, ἢ ἔγώ, παντελῶς διώρισεν; 440
 Ἄλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἄν
 Ὑμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα
 Ἀκούσασθ', ὥς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρῖν,
 Ἐννοὺς ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
 Λέξω δὲ μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
 Ἄλλ' ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος.
 Οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
 Κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων
 Ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
 Ἐφυρον εἰκῇ πάντα, κοῦτι πλινθυφεῖς 450
 Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
 Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι
 Μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
 Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
 Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
 Θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
 Ἐπρασσον, ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγώ
 Ἀστρων ἔδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις·
 Καὶ μὲν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
 Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνδέσεις, 460
 Μνήμην δ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν·
 Καῖζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 Ζεύγλησι δουλεύοντα σάγμασίν δ', ὅπως
 Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 Γένοιενδ'· ὑφ' ἄρμα τ' ἤγαγον φιληνίου·
 Ἴππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς·

Θαλασσοπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
 Λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών τάλας
 Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ 470
 Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

Χ ο ρ ό ς.

Πέπονθας αἰκὲς πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν
 Πλάνη, κακὸς δ' ἱατρὸς ὥς τις ἐς νόσον
 Πесών, ἀδυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
 Εὔρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὰ λοιπὰ μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον,
 Οἷας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμηςάμην.
 Τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
 Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμον,
 Οὐ χριστόν, οὐδὲ πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων 480
 Χρεῖα κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφισιν
 "Εδειξα κράσεις ἡλίων ἀκεσμάτων,
 Αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
 Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
 Κᾶκρινα πρῶτος ἐξ ὄνειράτων, ἃ χρή
 "Υπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
 "Εγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμβόλους
 Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεδρῶς
 Διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν

Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἦντινα 490

Ἐχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες

Ἐδραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαί·

Σπλάγχχνων τε λειότητα καὶ χροιάν τίνα

Ἐχοντ' ἂν εἴη δαίμοσι πρὸς ἡδονήν·

Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλῃν εὐμορφίαν·

Κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακράν

Ὅσφυν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην

Ὡδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα

Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἐνερθε δὲ χθονός 500

Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,

Χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε, τίς

Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

Οὐδεῖς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.

Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,

Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

Χ ο ρ ό ς.

Μὴ νυν βροτούς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,

Σαυτοῦ δ' ἀκίδει δυστυχοῦντος· ὥς ἐγώ

Εὐελπίς εἰμι, τῶνδ' ἐσ' ἐκ δεσμῶν ἔτι

Λυθέντα, μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός. 510

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρ' ἄπω τελεσφόρος

Κρᾶναι πέπρωται, μυρίαῖς δὲ πημοναῖς

Δύαις τε καμφθεῖς, ὥδε δεσμὰ φυγγάνω.

Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

Χορός.

Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός;

Προμηθεύς.

Μοῖραι τρίμορφοι μνήμονές τ' Ἑριννύες.

Χορός.

Τούτων ἄρα Ζεὺς ἐστὶν ἀσθενέστερος;

Προμηθεύς.

Οὐκοῦν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

Χορός.

Τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλήν ἀεὶ κρατεῖν;

Προμηθεύς.

Τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει. 520

Χορός.

Ἢ πού τι σεμνόν ἐστὶν, ὃ ξυναμπέχεις;

Προμηθεύς.

Ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς

Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος

Ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγώ,

Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δῦας ἐκφυγγάνω.

Χορός.

στροφή α΄.

Μηδ' αὖ ὅ πάντα νέμων

Θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος

Ἀντίπαλον Ζεὺς,

Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὅσiais

Θοίναις ποτινισσομένα 530

Βουφόνους, παρ' Ὠκεανοῖο πατρός,

Ἄσβεστον πόρον,

Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·

Ἀλλὰ μοι τόδ' ἐμμένει,

Καὶ μή ποτ' ἐκτακείη.

ἀντιστρ. α΄.

Ἦδύ τι θαρσαλέαις

Τὸν μακρὸν τείνειν βίον

Ἐλπίσι, φαναῖς

Θυμὸν ἀλδαίνουσιν ἐν εὐφροσύναις.

Φρίσσω δέ σε δερκομένα

Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.

* * * * *

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων,

Ἰδία γνώμα σέβει

Θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

στροφὴ β΄.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις

Χάρις, ὧ φίλος, εἶπέ, ποῦ τις ἀλκὰ;

Τίς ἐφ' αἰερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης

Ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν,

Ἰσόνειρον, ἃ τὸ φωτῶν

Ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισμένον; 550

Οὐποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν

Θνατῶν παρεξίασι βουλαί.

ἀντιστρ. β΄.

Ἐμαθον τάδε, σάς

Προσιδοῦς ὅλοās τύχας, Προμηθεῦ.

Τὸ διαμφίδιον δ' ἑμοὶ μέλος προσέπτα
 Τόδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρά
 Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίου
 Ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον
 Ἑδνοῖς ἄγαγες Ἑσιόνα
 Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. 560

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ, Χ Ο Ρ Ο Σ, Ι Ω.

Ἰ ὦ.

Τίς γὰρ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
 Τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
 Χειμαζόμενον; τίνος ἀμπλακίας
 Ποιναῖς ὀλέκει; σήμενον, ὅπη
 Γὰρ ἢ μογερά πεπλάνημαι.

Ἄ ἄ ἔα ἔα!

Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἷστρος,
 Εἶδωλον Ἄργου γηγενοῦς· ἄλευ', ὦ δᾶ·
 Φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.

Ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὁμῖ' ἔχων, 570

Ὁν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.

Ἄλλ' ἑμὲ τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν
 Κυναγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν
 Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ
 Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Ἰὼ ἰὼ! ποῖ ποῖ,

Πῶ πῶ πῶ! πῇ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι;

Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε,

Τί ποτε ταῖςδ' ἐνέζευξας εὐρών

Ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἔῃ!

Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν

580

Παράκοπον ὧδε τείρεις;

Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυμψον, ἢ

Ποντίοισι δάκεσι δὸς βοράν, μηδέ μοι

Φθονήσης εὐγμάτων, ἄναξ.

Ἄδην με πολὺπλαγκτοι πλάναι

Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη

Πημονὰς ἀλύξω.

Χ ο ρ ό ς.

Τὰς βουκέρῳ πρόςφθεγμα παρθένου κλύεις;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτος κόρης

Τῆς Ἰναχείης; ἢ Διὸς θάλπει κέαρ

590

Ἐρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους

Ἦρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

Ἴ ω.

Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;

Εἰπ' ἐμοὶ τᾶ μογερά, τίς ὢν,

Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον

Ἦδ' ἐτήτυμα προσδροεῖς,

Θεόσσυτόν τε νόσον ὠνόμασας,

Ἄ μαραίνει με χρίουσα

Κέντροισι φοιταλέοισιν. ἔ ἔ!

Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις 600

Λαβρόσσυτος ἦλθον,

Ἐπικότοισι μήδεσιν δαμεῖσα.

Δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἷ, ἔ ἔ! οἷ ἐγώ, μογοῦσιν;

Ἀλλὰ μοι τορῶς τέκμηρον,

Ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,

Τί μὴ χρή· τί φάρμακον νόσου;

Δεῖξον, εἴπερ οἶδα· θρόει,

Φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ τι χρήζεις μαθεῖν,

Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ, 610

Ὡς περ δίκαιον, πρὸς φίλους οἷγεν στόμα,

Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷ Προμηθεῖα.

Ἴ ω.

ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς!

Τληῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἐμούς θρηγῶν πόνους,

Ἴ ω.

Οὐκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Ἴ ω.

Σήμενον, ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὥχμασε.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἥφαιστου δὲ χεῖρ.

Ἴ ω.

Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;

620

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τοσοῦτον ἄρκῳ σοι σαφηνίσαι μόνον.

Ἴ ω.

Καὶ πρὸς γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης,
Δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον, ἢ μαθεῖν τάδε.

Ἴ ω.

Μὴ τοι με κρύψῃς τοῦθ', ὅπερ μέλλω παθεῖν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

Ἴ ω.

Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.

Ἴ ω.

Μὴ μου προκῆδου μάσσον, ὥς ἐμοὶ γλυκύ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρή λέγειν· ἄκουε δῆ.

630

Χ ο ρ ό ς.

Μήπω γε μοῖραν δ' ἡδονῆς κάμοι πόρε.

Τὴν τῆςδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
 Αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
 Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖςδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
 Ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός·
 Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι κάποδύρεσθαι τύχας
 Ἐνταῦθ', ὅπῃ μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
 Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

Ἰ ὦ.

Οὐκ οἶδ', ὅπως ὑμῖν ἀπιστήσαί με χρή· 640
 Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν, ὅπερ προσχρήζετε,
 Πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
 Θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθοράν
 Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.
 Ἄει γὰρ ὄψεις ἐννυχοὶ πολεούμεναι
 Ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν
 Δείοισι μύθοις· „ὦ μέγ' εὐδαιμόνων κόρη,
 Τί παρδενεύει δαρὸν, ἐξὸν σοι γάμου
 Τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἡμέρου βέλει
 Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν· 650
 Θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ ἵπολακτίσης λέχος
 Τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἐξελθε πρὸς Λέρνης βαδύν
 Λειμῶνα, ποιμένας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
 Ὡς ἂν τὸ δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόδου.“

Τοιοῖςδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
 Ξυνειχόμεν δύστηνος, ἔστε δὴ πατρί
 Ἐτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
 Ὅ δ' ἔς τε Πυθῶ καπὶ Δωδώνην πυκνοὺς
 Θεοπρόπους ἱάλλεν, ὥς μάθοι, τί χρή
 Ἀρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 660
 Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 Χρησμούς, ἀσήμεως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
 Τέλος δ' ἐναργῆς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
 Σαφῶς ἐπισκῆπτουσα καὶ μυθουμένη,
 Ἐξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
 Ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις
 Καὶ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
 Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος.
 Τοιοῖςδε πεισθεῖς Λοξίου μαντεύμασιν,
 Ἐξήλασέν με καπέκλεισε δωμάτων 670
 Ἄκουσαν ἄκων· ἄλλ' ἐπὶ νῆα γκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
 Εὐθύς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
 Ἦσαν, κεράστις δ', ὥς ὀράτ', ὀξύστόμῳ
 Μύωπι χρισθεῖς, ἐμμανεῖ σκιρτήματι
 Ἦισσον πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος
 Λέρνης ἄκρην τε· βουκόλος δὲ γηγενῆς
 Ἀκρατος ὀργὴν Ἀργος ὠμάρτει, πυκνοῖς
 Ὅσσοις δεδορκῶς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
 Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος 680
 Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπληῆ δ' ἐγώ

Μάστιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
 Κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν, ὅ τι
 Λοιπὸν πόνων, σήμαινε, μηδέ μ' οἰκτίσας
 Ξύνθαλπε μύθοις ψεύδεσιν· νόσημα γάρ
 Αἰσχιστον εἶναί φημι συνδέτους λόγους.

Χ ο ρ ό ς.

Ἔα ἔα! ἔπεχε, φεῦ!
 Οὔποτ' οὔποτ' ἠΰχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους
 Ἔς ἀκοὰν ἐμάν,
 Οὐδ' ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα 690
 Πήματα, λύματα, δείματα
 Ἀμφήκει κέντρῳ
 Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.
 Ἰώ ἰώ! μοῖρα, μοῖρα!
 Πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Πρό γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τίς εἶ;
 Ἐπίσχεις, ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.

Χ ο ρ ό ς.

Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκύ,
 Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξεπίσταςθαι τορῶς.

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα 700
 Κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆςδε πρῶτ' ἐχρήζετε
 Τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης.

Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρή πάθῃ
 Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνίδα.
 Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
 Θυμῷ βάλ', ὥς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
 Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολάς
 Στρέψασα σαυτήν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
 Σκύδας δ' ἀφίξει νομάδας, οἱ πλεκτὰς στέγας
 Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, 710
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
 Οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας
 Χρίμπτουσα ραχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 Λαίᾳς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
 Ἀνήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
 Ἦξει δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
 Ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὁρῶν
 Ὑψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος 720
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρή
 Κορυφὰς ὑπερβάλλουσας ἐς μεσημβρινήν
 Βῆναι κέλευθον, ἐνθ' Ἀμαζόνων στρατόν·
 Ἰέει στυγάνορ', αἱ Θεμίσκυράν ποτε
 Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονδ', ἵνα
 Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησίᾳ γνάθος
 Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητρυνὰ νεῶν·
 Αὐταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις

Κιμμερικὸν ἦξει, ὃν Δρασυσπλάγχνως σὲ χρή 730
 Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.
 "Εσται δὲ Δνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
 Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
 Κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
 "Ηπειρον ἦξει Ἀσιάδ'. ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ
 Ὅ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
 Βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ Δνητῇ θεός
 Χρήζων μιγῆναι τάςδ' ἐπέρριψεν πλάνας.
 Πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
 Μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους, 740
 Εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν ποιοιμίους.

Ἴ ω.

Ἰώ μοί μοι! ἔ ἔ! ἔ ἔ!

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
 Δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;

Χ ο ρ ό ς.

"Η γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Δυσχεϊμέρον γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

Ἴ ω.

Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
 "Ερρίψ' ἐμαυτὴν τῆςδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
 "Οπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
 Ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν, 750
 "Η τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἡ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμούς ἄδλους φέροις,
 Ὅτῳ δανεῖν μὲν ἔστιν οὐ πεπρωμένον·
 Αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.
 Νῦν δ' οὐδέν ἔστι τέρμα μοι προκείμενον
 Μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

Ἴ ω.

Ἡ γὰρ ποτ' ἔστιν, ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦδοί' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.

Ἴ ω.

Πῶς δ' οὐκ ἂν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδ' ἐσσι μαθεῖν πάρα. 760

Ἴ ω.

Πρὸς τοῦ τυράννα σκῆπτρα συληθήσεται;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

Ἴ ω.

Ποίῳ τρόπῳ; σήμενον, εἰ μή τις βλάβῃ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

Ἴ ω.

Θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ δεμιτόν αὐδᾶσθαι τάδε.

Ἴ ω.

Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

Ἴ ω.

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆςδ' ἀποστροφή τύχης;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς . . . 770

Ἴ ω.

Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἔστιν ἄκοντος Διός;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκχόνων εἶναι χρεών.

Ἴ ω.

Πῶς εἶπας; ἢ ἄμὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

Ἴ ω.

Ἦδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἢ χρησμοφδία.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.

Ἴ ω.

Μὴ μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Δυεῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.

Ἴ ω.

Ποίοιν; πρόδειξον αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς .

Δίδωμ'. ἔλου γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι 780
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσουντ' ἐμέ.

Χ ο ρ ό ς .

Τούτων σὺ τήν μὲν τῇδε, τήν δ' ἐμοὶ χάριν
θείσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους·
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τήν λοιπὴν πλάνην,
ἔμοι δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποδῶ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς .

Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γέγωνεῖν πᾶν, ὅσον προσχρῆζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
Ὅταν περάσης ρεῖθρον, ἠπείρων ὄρον, 790
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς

- - - - -

Πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἐξίκη
πρὸς χοργόνεια πεδία Κισθῆνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὅμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὐδ' ἥλιος προσδέρκεται
Ἀκτῖσιν, οὐδ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.

Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς· 800

Τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
 Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῇ θεωρίαν.
 Ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
 Γρύπας φύλαξαι τὸν τε μουνῶπα στρατόν
 Ἀριμασπὸν ἵπποβάμον', οἱ χρυσόρρυτον
 Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου·
 Τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρόν δὲ γῆν
 Ἦξει, κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἡλίου
 Ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
 Τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη
 Καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὄρων ἄπο
 Ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος.
 Οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
 Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
 Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
 Τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
 Ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
 Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

810

Χ ο ρ ό ς.

Εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
 Ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
 Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
 Δός, ἦντιν' αἰτούμεσθα· μέμνησαι δέ που.

820

Π ρ ο μ η θ ε ύ ς.

Τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρμ' ἀκήκοεν·
 Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,

Ἄ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω,
 Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δούς μύθων ἐμῶν.
 Ὅχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
 Πρὸς αὐτὸ δ' εἴμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
 Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα 830
 Μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός
 Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσηγόροι δρύες,
 Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως
 Προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 Μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι
 Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
 Κέλευθον ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 Ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοις χειμάζει δρόμοις
 Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
 Σαφῶς ἐπίστας, Ἰόνιος κεκλήσεται, 840
 Τῆς σῆς πορείας μνηῖμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
 Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
 Ὡς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
 Ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος.
 Ἔστιν πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός,
 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι
 Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
 Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ δίγῳ μόνον.
 Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς διγῆμάτων 850
 Τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον, ὃς καρπώσεται

Ὅσῃν πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
 Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντόπαις
 Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκούσ' ἐλεύσεται
 Θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῇ γάμου
 Ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 Ἦξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
 Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται δηλυκτόνῳ 860
 Ἄρει δαμίντων, νυκτιφρουρήτῳ δράσει.
 Γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
 Δίδηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
 Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἑμούς· ἔλθοι Κύπρις!
 Μίαν δὲ παίδων ἡμερος δέλξει, τὸ μὴ
 Κτεῖναι ξύνεννον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
 Γνώμην· δυεῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
 Κλύειν ἄναλκας μᾶλλον, ἢ μαιφόνος.
 Αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
 Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. 870
 Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆςδε φύσεται θρασύς,
 Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμέ
 Λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενής
 Μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις.
 Ὅπως δὲ χῶπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
 Εἰπεῖν, σὺ τ' οὐδὲν ἐκμαδοῦσα κερδανεῖς.

Ἴ ω.

Ἐλελεῦ! ἔλελεῦ!

Ἵπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἷστρου δ' ἄρδις

Χρίει μ' ἄπυρος·

880

Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει·

Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην·

Ἐξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης

Πνεύματι μάργω, γλώσσης ἀκρατῆς·

Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ

Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

Χ ο ρ ό ς.

στροφή.

Ἡ σοφός, ἧ σοφὸς ἦν,

Ὅς πρῶτος ἐν γνώμα

Τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,

Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ· 890

Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,

Μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων

Ὅντα χερνήταν ἐραστεύσαι.

ἀντιστρ.

Μήποτε μήποτέ μ', ὦ

Μοῖραι * * * *

Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν·

Μηδὲ πλαθεῖην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ·

Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν

Εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμῳ δαπτομένην

Δυσπλάνοις Ἦρας ἀλατείαις.

900

ἐπωδός.

Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὀμαλὸς ὁ γάμος

Ἄφοβος, οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων

Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα

Πόριμος, οὐδ' ἔχω, τίς ἂν γενοίμαν·

Τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὀρώ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν,

Ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται

Γάμον γαμεῖν, ὅς αὐτον ἐκ τυραννίδος

Θρόνων τ' αἰῖστον ἐκβαλεῖ· πατρός δ' ἀρά

910

Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,

Ἦν ἐκπιτνῶν ἤρᾱτο δηναιῶν θρόνων.

Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν

Δύναιτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ, δεῖξαι σαφῶς·

Ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῶ' τρόπῳ. πρὸς ταῦτα νῦν

Θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις

Πιστὸς τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρπνοῦν βέλος.

Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει, τὸ μὴ οὐ

Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά.

Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται

920

Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·

Ὅς δὴ κεραυνοῦ κρεῖσσον' εὐρήσει φλόγα

Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερόν κτύπον,

Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον,
 Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
 Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται,
 Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

Χ ο ρ ό ς.

Σὺ θῆν, ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω.

Χ ο ρ ό ς.

Καὶ προσδοκᾶν χρή δεσπόσειν Ζηνὸς τινά; 930

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

Χ ο ρ ό ς.

Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τί δ' ἂν φοβοίμην, ὧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

Χ ο ρ ό ς.

Ἄλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔγ' ἀλγίω πόροι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ὡδ' οὖν ποιείτω πάντα προσδοκητὰ μοι.

Χ ο ρ ό ς.

Οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεί.

Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,
 Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς. 940
 Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
 Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
 Πάντως τι καὶνὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΡΜΗΣ.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Σέ, τὸν σοφιστήν, τὸν πικροῖς ὑπέρπικρον,
 Τὸν ἑξαμαρτόντ' εἰς θεούς, τὸν ἡμέροις
 Πορόντα τιμάς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
 Πατήρ σ' ἄνωγεν, οὔστινας κομπεῖς γάμους,
 Αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
 Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
 Ἄλλ' αὖθ' ἑκάστ' ἑκφραζε, μηδέ μοι διπλᾶς 950
 Ὀδοῦς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὁρᾶς δ' ὅτι
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
 Ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
 Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δῆ
 Ναίειν ἀπενδῇ πέρχαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγώ
 Δισσοὺς τυράννους ἐκπесόντας ἡσθόμην;

Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι

Αἰσχιστα καὶ τάχιστα. μὴ τί σοι δοκῶ

Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;

960

Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντός ἐλλείπω. σὺ δέ

Κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνηι πάλιν·

Πεύσει γὰρ οὐδέν, ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Τοιοῖςδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν

Ἐς τὰςδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,

Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρα,

Ἡ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.

Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

970

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμούς ἐγώ

Ἐχθροὺς ἴδοιμι καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω.

Ἑ ρ μ ἦ ς.

Ἡ καμὲ γάρ τι ἔνυμφορᾶς ἐπαιτιᾶ;

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,

Ὅσοι παθόντες εὔ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

ῶιμοι!

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

980

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ἄλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Καὶ μὲν σύ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἐρεῖν ἔοικας οὐδέν, ὧν χρήζει πατήρ.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μὲν ὀφείλων γ' ἄν τῖνοιμ' αὐτῷ χάριν.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κᾶτι τοῦδ' ἀνούστερος,

Εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;

Οὐκ ἔστιν αἴκισμ', οὐδὲ μηχανήμ', ὅτῳ

Προτρέψεταιί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,

990

Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

Πρὸς ταῦτα ριπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,

Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι

Χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω·

Γνάμψει γὰρ οὐδέν τῶνδ' ἐμ', ὥστε καὶ φράσαι,

Πρὸς οὗ χρεῶν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ὅρα νυν, εἴ σοι ταῦτ' ἄρωγὰ φαίνεται.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ῥπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε

Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

1000

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Ὅχλεις μάτην με, κύμ' ὅπως, παρηγορῶν·

Εἰσελθέτω σε μήποδ', ὡς ἐγὼ Διός

Γνώμην φοβηθεῖς, θηλύνους γενήσομαι,

Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον

Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,

Δῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ πάντως δέω.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
 Τέγγει γὰρ οὐδέν, οὐδὲ μαλθάσσει κῆαρ
 Διταῖς δακῶν δὲ στόμιον, ὥς νεοζυγῆς
 Πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. 1010

Ἄτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
 Αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
 Αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.

Σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις,
 Οἶός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία

Ἐπεισ' ἄφυκτος, πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
 Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογί
 Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 Τὸ σόν, πετραῖα δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.

Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου 1020

Ἀψορρόν ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
 Πτηνὸς κύων δαφοινός, αἰτὸς λάβρος
 Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,

Ἀκλητος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος·
 Κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκδοινήσεται.

Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα,
 Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
 Φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν

Ἄιδην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθῃ.

Πρὸς ταῦτα βούλευ' ὥς ὁδ' οὐ πεπλασμένος 1030

Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·

Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
Τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
Πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
Εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

Χ ο ρ ο ς.

Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
Λέγειν· ἄνωγε γάρ σε, τὴν αὐθαδίαν
Μεδέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
Πείθου· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Εἰδότει τοί μοι τάςδ' ἀγγελίας 1040
Ὅδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς·
Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
Πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ρίπτέσθω μὲν
Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰδήρ
Δ' ἐρεδιζέσθω βροντῇ, σφακέλω
Τ' ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ροδίῳ
Ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
Ἄστρον διόδους· ἔς τε κελαινόν 1050

Τάρταρον ἄρδην ρίψειε δέμας
 Τοῦμόν, ἀνάγκης στερῶραις δίναις·
 Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 Βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκούσαι.
 Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν;
 Εἰ δὲ τάδ' ἀτυχεῖ, τί χαλᾷ μανιῶν;
 Ἄλλ' οὖν ὑμεῖς γ', αἱ πημοσύναις
 Ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
 Μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
 Μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

1060

Χ ο ρ ό ς.

Ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ,
 Μ' ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 Τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 Μετὰ τοῦδ', ὅ τι χρή, πάσχειν ἐθέλω·
 Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον·

Κοῦκ ἔστι νόσος,

Τῆςδ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μάλλον.

1070

Ἑ ρ μ ῆ ς.

Ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἃ ἔγωγ' προλέγω·
 Μηδὲ πρὸς ἄτης θηραδεῖσαι,
 Μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἶπηθ',
 Ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 Πῆμ' εἰσέβαλεν, μὴ δῆτ', αὐταί
 Δ' ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γάρ
 Κούκ' ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως
 Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 Ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

Π ρ ο μ η θ ε υ ς.

Καὶ μὲν ἔργῳ κούκετι μύθῳ

1080

Χθὼν σεσάλευται·

Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται

Βροντῆς, ἑλικες δ' ἐκλάμπουσι·

Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν

Εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων

Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·

Ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.

Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ διόθεν

Τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

1090

ὦ μητρός ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
 Αἰδὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
 Ἐσορᾶς μ', ὡς ἔκδικα πάσχω.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀντιγόνη.

Ἴσμήνη.

Χορός.

Κρέων.

Φύλαξ.

Αἴμων.

Τειρεσίας.

Ἄγγελος.

Εὐριδίκη.

Ἐξάγγελος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἀντιγόνη.

Ὡκοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 Ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν
 Ὅποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
 Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, οὔτ' ἀτήριον,
 Οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποῖον οὐ
 Τῶν σῶν τε κάμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
 Καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
 Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
 Ἐχεις τι κείηκουσας, ἢ σε λανθάνει
 Πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

Ἰσμήνη.

Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
 Οὔθ' ἡδύς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
 Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
 Μιᾶ θανόντων ἡμέρα διπλῇ χερὶ.
 Ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός

Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδέν οἶδ' ὑπέρτερον,
Οὔτ' εὐτυχούσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἦδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνη κλύοις.

Ἰ σ μ ή ν η.

Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γὰρ τάφου νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων
Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγουσι, σὺν δίκη
Χρησθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονός
Ἐκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον θεοῖς
Τὸν δ' ἀδλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
Ἀστοῖσί φασιν ἐκκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
Ἐὰν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκύν
Θησαυρόν, εἰςορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
Τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι
Κάμοί, λέγω γὰρ κάμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι
Σαφῇ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὥς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ,
Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ

Λύουσ' ἂν ἢ ῥάπτουσα προσθείμην πλείον; 40

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Εἰ ἔνυμπονῇσεις καὶ ἔννεργάσει, σκόπει.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Εἰ τὸν νεκρὸν ἔν τῇδε κουφιεῖς χερί.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἣν σὺ μὴ θέλῃς,

Ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς' ἀλώσομαι.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ἦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἶργειν μέτα.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Οἱ μοι! φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατήρ

Ἦς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50

Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾷς

Ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·

Ἐπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,

Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·

Τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν

Αὐτοκτενοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ μόνον
 Κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
 Νῦν δ' αὖ μόνον δὴ νῶ λελειμμένα, σκόπει,
 Ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
 Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 Ἀλλ' ἐννοεῖν χρή τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
 Ἐφυμεν, ὥς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα·
 Ἐπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κατὰ τῶνδ' ἀλγίονα.
 Ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονός
 Εὐγγνοίαν ἴσχειν, ὥς βιάζομαι τάδε,
 Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ
 Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐτ' ἂν κελεύσαιμ', οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
 Πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρώης μέτα. 70
 Ἀλλ' ἴσθ', ὅποιά σοι δοκεῖ· κεῖνον δ' ἐγὼ
 Θάψω· καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 Φίλῃ μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 Ὅσια πανουργήσας, ἐπεὶ πλείων χρόνος,
 Ὅν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
 Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
 Τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.

Ἰ σ μ ή ν η.

Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δέ
 Βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

Ἀντιγόνη.

Σὺ μὲν τάδ' ἄν προὔχοι, ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80
Χώσους' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

Ἴσμενη.

Οἱ μοι ταλαίνης! ὥς ὑπερδέδοικά σου.

Ἀντιγόνη.

Μὴ μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

Ἴσμενη.

Ἄλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενί
Τούργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὖτως ἐγώ.

Ἀντιγόνη.

Οἱ μοι! καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
Σιγῶς, ἔαν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

Ἴσμενη.

Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

Ἀντιγόνη.

Ἄλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή.

Ἴσμενη.

Εἰ καὶ δυνήσκει γ'· ἄλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς. 90

Ἀντιγόνη.

Οὐκουν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

Ἴσμενη.

Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.

Ἀντιγόνη.

Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,

Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.

Ἄλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
 Παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
 Τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

Ἰ σ μ ἦ ν η.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
 Ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α.

Ἄκτις ἀελίου, τὸ κάλ-
 λιστον ἐπταπύλῳ φανέν
 Θήβα τῶν πρότερον φάος,
 Ἐφάνθης ποτ', ὧ χρυσέας
 Ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαί-
 ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦ-
 σα, τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν
 Φῶτα βάντα πανσαγία,
 Φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
 Κινήσασα χαλινῷ.

100

Ὅς ἐφ' ἀμετέρα γὰρ Πολυνεῖκους
 Ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
 Ὀξεία κλάζων, ἀετὸς ἐς γαῖαν

110

Ὡς, ὑπερέπτα,
 Λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
 Πολλῶν μεθ' ὅπλων
 ἔνν δ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

ἀντιστρ. α΄.

Στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί-
 αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
 Λόγχαῖς ἐπτάπυλον στόμα,
 Ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων
 Αἱμάτων γένυσι πλησθῆ-
 ναί τε καὶ στεφάνωμα πύρ-
 γων πευκάνθ' Ἡφαιστον ἐλεῖν.
 Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
 Πάταχος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ
 Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

120

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
 Ὑπερχθαίρει καὶ σφας ἐσιδὼν
 Πολλῷ ρεύματι προσνισσομένους,
 Χρυσοῦ καναχῇ χυπεροπλῖαις,
 Παλτῷ ρίπτει πυρί, βαλβίδων
 Ἐπ' ἄκρων ἤδη
 Νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι.

130

στροφή β΄.

Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γὰρ πέσε τανταλωθεῖς
 Πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένα ξὺν ὀρμῇ
 Βακχεύων ἐπέπνει
 Ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
 Εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν, τὰ
 Δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων
 Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.

140

Ἐπτά λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτά πύλαις

Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
 Πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὧ πατρὸς ἐνός
 Μητρὸς τε μιᾶς φύντε, καδ' αὐτοῖν
 Δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
 Κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

ἀντιστρ. β'.

Ἄλλὰ γὰρ ἃ μεγαλῶνυμος ἦλθε Νίκα
 Τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβα.

Ἐκ μὲν δὴ πολέμων

150

Τῶν νῦν δέσθαι λησμοσύναν,

Θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παν-

νύχοις πάντα ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας

Δ' ἐλελίζων Βάκχιος ἄρχοι.

Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας

Τῆςδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμός

Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις

Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσω,

Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων

Προὔθετο λίσχην,

160

Κοινῷ κηρύγματι πέμψας

Κ Ρ Ε Ω Ν, Χ Ο Ρ Ο Σ.

Κ ρ έ ω ν.

"Ανδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοί,
 Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὥρθωσαν πάλιν·
 Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 Ἔστειλ' ἰκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαῖου
 Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
 Τοῦτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν
 Κάπῃ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε
 Παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 "Οὔτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 Καθ' ἡμέραν ὦλοντο, παῖσαντές τε καὶ
 Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιᾷσματι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις, πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
 Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 Ἀλλ' ἐκ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 Κἀκίστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 Ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεὶ,
 Οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρῶν
 Στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,

170

180

Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονός
 Θείμην ἑμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
 "Ἡδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι
 Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
 Τοιοῖςδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν.
 Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
 Ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίου περὶ.
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 "Ολωλε τῆςδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
 Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,
 "Α τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς
 Τὸν δ' αὖ ἔνναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 "Ὅς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
 Φυγὰς κατελθών, ἠθέλησε μὲν πυρί 200
 Πρῆσαι κατὰκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 Κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλῶσας ἄγειν
 Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
 Μῆτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
 Ἐὰν δ' ἄδαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκιστόν τ' ἰδεῖν.
 Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
 Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 Ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμῆσεται. 210

Χ ο ρ ό ς.

Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 Τὸν τῇδε δύνουν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλει.

Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού τ' ἐνεστὶ σοι,
καὶ τῶν θανόντων χῶπόσοι ζῶμεν πέρι.

Κ ρ έ ω ν.

Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ᾗτε τῶν εἰρημένων.

Χ ο ρ ό ς.

Νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεσ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' εἴς' ἑτοιμοὶ τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

Χ ο ρ ό ς.

Τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

Κ ρ έ ω ν.

Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

Χ ο ρ ό ς.

Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὅς θανεῖν ἐρά.

220

Κ ρ έ ω ν.

καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος, ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων

Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

Κ Ρ Ε Ω Ν, Χ Ο Ρ Ο Σ, Φ Τ Λ Α Ξ.

Φ ύ λ α ξ.

"Αναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ, ὅπως τάχους ὑπο
 Δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα·
 Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
 Ὀδοῖς κυκλῶν ἑμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν.

Ψυχὴ γὰρ ἠῦδα πόλλ' ἐμοὶ μυθουμένη·

Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολῶν δώσεις δίκην;
 Τλήμων, μενεῖς αὖ; κεῖ τὰδ' εἴσεται Κρέων
 Ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
 Τοιαῦθ' ἐλίσσων ἦνυτον σχολῇ βραδύς·
 Χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
 Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
 Σοί, κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως
 Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
 Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν, ἀνδρ' οὐ τήνδ' ἔχεις ἀδυμίαν;

Φ ύ λ α ξ.

Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰμαυτοῦ· τὸ γάρ
 Πρᾶγμ' οὐτ' ἔδρασ', οὐτ' εἶδον, ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
 Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι. 240

Κ ρ έ ω ν.

Εὖ γε στοχάζει κάποφράγνυσαι κύκλῳ
 Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.

Φύλαξ.

Τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθης ὄκνον πολύν.

Κρέων.

Οὐκ οὐν ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

Φύλαξ.

Καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως

Θάψας βέβηκε, καπὶ χρωτὶ διψίαν

Κόνιν παλύνας καφαγιστεύσας, ἅ χρή.

Κρέων.

Τί φης; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

Φύλαξ.

Οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε τοῦ γενῆδος ἦν

Πληγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250

Καὶ χέρσος ἀρρώξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.

Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος

Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ,

Δεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις·

Σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε τοῦ κυνῶν

Ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.

Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόδουν κακοί,

Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἂν ἐγίγνετο 260

Πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.

Εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξ εἰργασμένος,

Κοῦδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.

Ἡμεν δ' ἑτοιμοὶ καὶ μύδρους αἶρειν χεροῖν,
 Καὶ πῦρ διέρπειν καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν, 265
 Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῷ ξυνειδέναι
 Τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
 Τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
 Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κᾶρα
 Νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἵχομεν 270
 Οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔδ' ὅπως δρῶντες καλῶς
 Πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
 Σοὶ τοῦτον εἶη τοῦτο, κούχ' κρυπτέον.
 Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, καμὲ τὸν δυσδαίμονα
 Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάχαθ' ὄν λαβεῖν.
 Πάρεμι δ' ἄκων οὐχ ἑκουσιν, οἶδ' ὅτι·
 Στέρχει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

Χ ο ρ ο ς.

Ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
 Τοῦργον τόδ', ἢ ξύννοια βουλεύει πάλα.

Κ ρ έ ω ν.

Παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καμὲ μεστῶσαι, λέγων, 280
 Μὴ 'φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα·
 Λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
 Πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
 Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
 Ἐκρυπτὸν αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας
 Ναοὺς πυρώσων ἦλθε κᾶναθήματα,

Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

Ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεοὺς;

Οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως

Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί,

290

Κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ

Δάφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.

Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς

Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε·

Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,

Κακὸν νόμισμ' ἐβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις

Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων,

Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας

Χρηστὰς πρὸς αἰσχροῦ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν,

Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,

300

Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.

Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,

Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.

Ἄλλ' εἵπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,

Εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,

Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου

Εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,

Οὐχ ὑμῖν Αἴδης μῶνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν

Ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,

Ἴν' εἰδότες, τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,

310

Τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε καὶ μάθῃθ', ὅτι

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

Φύλαξ.

Εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω;

Κρέων.

Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὥς ἀνιαρῶς λέγεις;

Φύλαξ.

Ἐν τοῖσιν ὥσιν, ἢ ἔπι τῇ ψυχῇ δάκνει;

Κρέων.

Τι δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

Φύλαξ.

Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἔγωγε

Κρέων.

Οἱ μὲν! ὥς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκός εἰ.

320

Φύλαξ.

Οὐκοῦν ὅδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

Κρέων.

Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

Φύλαξ.

Φεῦ!

Ἦ δεινόν, ὃ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.

Κρέων.

Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, εἰ δὲ ταῦτα μὴ

Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ', ὅτι

Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

Φύλαξ.

Ἄλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστα· εἴαν δέ τοι
 Αἰφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
 Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330
 Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

Χορός.

στροφὴ α΄.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κούδεν ἀν-
 θρώπου δεινότερον πέλει.
 Τοῦτο καὶ πολίου πέραν
 Πόντου χειμερίῳ νότῳ
 Χωρεῖ, περιβρυχίοισι
 Περῶν ἐπ' οἷσμασι·
 Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 Ἄφθιτον, ἀκαμάταν
 Ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων 340
 Ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεῖῳ.
 Γένει πολεῦων.

ἀντιστρ. α΄.

Κουφονόων τε φῦλον ὄρ-
 νίδων ἀμφιβαλὼν ἄγει
 Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,
 Πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν
 Σπείραισι δικτυοκλώστοις
 Περιφραδῆς ἀνὴρ·
 Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου

Θηρὸς ὀρεσσιβάτα, 350
 Λασιαύχενά δ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-
 φίλοφον ζυγὸν οὐρειὸν τ'
 Ἀδμῆτα ταῦρον.

στροφή β'.

Καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν
 Φρόνημα καὶ ἀστυνόμους
 Ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
 Δυσαύλων πάχων
 Αἰθρία καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
 Παντοπόρος, ἄπορος
 Ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360
 Τὸ μέλλον· Αἶδα μόνον
 Φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
 Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
 Ξυμπέφρασται.

ἀντιστρ. β'.

Σοφόν τι τὸ μηχανάον
 Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
 Ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
 λὸν ἔρπει, νόμους
 Ἑρῶν χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
 Ὑψίπολις ἄπολις, 370
 Ὅτῳ τὸ μὴ καλόν
 Εὐνεστι, τόλμας χάριν.
 Μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
 Γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,

Ὅς τάδ' ἔρδει.

Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόω

Τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω,

Τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;

ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου

Πατρὸς Οἰδιπόδα! τί ποτ'; οὐ δὴ που 380

Σέ γ' ἀπιστοῦσαν

Τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,

Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΚΡΕΩΝ, ΦΥΛΑΞ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φύλαξ.

Ἦδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειργασμένη·

Τήνδ' εἵλομεν θάπτουσιν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

Χορός.

Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾶ.

Κρέων.

Τί δ' ἔστι; ποῖα ξυμμετρος προὔβη τύχη;

Φύλαξ.

Ἀναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον·

Ψεύδει γάρ ἢ πίνοια τὴν γνώμην. ἐπεὶ

Σχολῇ ποδ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ, 390

Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε·

Ἀλλ', ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ

Ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
 Ἦκω, δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
 Κόρην ἄγων τήνδ', ἧ καθευρέθη τάφρον
 Κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο·
 Ἄλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
 Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὥς θέλεις, λαβών,
 Καὶ κρῖνε κάξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
 Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

400

Κ ρ έ ω ν.

Ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;

Φ ύ λ α ξ.

Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασο.

Κ ρ έ ω ν.

Ἦ καὶ ξυνιεῖς καὶ λέγεις ὀρθῶς, ἄ φης;

Φ ύ λ α ξ.

Ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
 Ἀπεῖπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω;

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ πῶς ὀραῖται καπίληπτος εὐρέθῃ;

Φ ύ λ α ξ.

Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
 Πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
 Πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἧ κατεῖχε τόν
 Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
 Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
 Ὅσμήν ἀφ' αὐτοῦ μὴ βάλοι, πεφευγότες,

410

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόδοις
 Κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσαι πόνου.
 Χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι
 Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
 Καὶ καὺμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἑξαίφνης χθονὸς
 Τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 Πίμπλησι πεδῖον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην

Ἐλθὺς πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
 Αἰδὴρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
 Καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντες ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὁράται, κἀνακωκύνει πικρᾶς
 Ὀρνίθος ὅξυν φθόγγον, ὥς ὅταν κενῆς
 Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
 Οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
 Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
 Ἠρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις.

420

Καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρει κόνιν,
 Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἄρδην πρόχου
 Χοαῖσι τρισπῶνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
 Χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 Θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην,
 Καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν
 Πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καδίστατο,
 Ἀλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἅμα·
 Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
 Ἡδιστον, ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,

430

Ἀλγεινὸν ἄλλα ταῦτα πάνθ' ἥσσω λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

Κ ρ έ ω ν.

Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κᾶρα,
Φῆς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Καί φημι δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτόν, ἢ θέλεις,
Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
Σὺ δ', εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
Ἦιδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἦιδῃ τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῇ γάρ ἦν.

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοῦςδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
Οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
Οἱ τοῦςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥόμην τὰ σὰ
Κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
Οὐ γάρ τι νῦν γε κᾶχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν, ἐξ ὅτου φάνη.

450

Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενός
 Φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 Δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ; 460
 Κεῖ μὴ σὺ προῦκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὥς ἐγώ, κακοῖς
 Ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 Παρ' οὐδέν ἄλγος, ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 Μητρὸς θανόντ' ἄδαπτον ἠνεχόμην νέκυν,
 Κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 Σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. 470

Χ ο ρ ο ς.

Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμόν ἐξ ὦμοῦ πατρὸς
 Τῆς παιδός, εἵκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

Κ ρ ῆ ω ν.

Ἀλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 Πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ
 Θραυσθέντα καὶ ραγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
 Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 Ἴππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 Φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

Αὐτὴ δ' ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπίστατο, 480
 Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
 Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα,
 Τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελαῖν.
 Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ,
 Εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κράτη.
 Ἄλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴδ' ὁμαιμονεστέρας
 Τοῦ παντός ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ,
 Αὐτὴ τε χ' ἢ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
 Μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
 Ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευῆσαι τάφου· 490
 Καὶ νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 Δυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
 Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς
 Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
 Μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
 Ἀλούς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

Ἀ ν τ ι γ ὁ ν η.

Θέλεις τι μείζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλών;

Κ ρ ἔ ω ν.

Ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

Ἀ ν τ ι γ ὁ ν η.

Τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 Ἄρεστον οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖν ποτέ, 500
 Οὕτω δὲ καὶ σοὶ τᾶμ' ἀφανδάνοντ' ἔφν.
 Καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον

Κατίσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 Τιθεῖσα; τοῖςδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 Λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
 Ἄλλ' ἢ τυραννὶς πολλὰ τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
 Κᾶξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ', ἃ βούλεται.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅρῳσι χ' οἶδε, σοὶ δ' ὑπὶλλουσι στόμα.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν, τοῖς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐκουν ὄμαιμος χῶ καταντίον θανών;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.

Κ ρ έ ω ν.

Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.

Κ ρ έ ω ν.

Εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.

Κ ρ έ ω ν.

Πορδῶν γε τήνδε γῆν, ὃ δ' ἀντιστάς ὕπερ.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ὅμως ὃ γ' Αἴδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' οὐχ ὃ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. 520

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Τίς οἶδεν, εἰ κάτω ἔστιν εὐαγῇ τάδε;

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ τοί ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνη, φίλος.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οὐ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

Κ ρ έ ω ν.

Κάτω νυν ἔλθουσ', εἰ φιλητέον, φίλει

Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Καὶ μὲν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη

Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἵματόεν

ῥέθος αἰσχύνει,

Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. 530

ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Κ ρ έ ω ν.

Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑψημένη
 Λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 Τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 Φέρ', εἰπέ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 Φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

Ἰ σ μ ή ν η.

Δίδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορρόθει,
 Καὶ ἑυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἄλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 Οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

Ἰ σ μ ή ν η.

Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
 ἑυμπλουν ἑμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

540

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἦν τοῦργον, Αἰδης χ' οἱ κάτω ἑυνίστορες
 Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

Ἰ σ μ ή ν η.

Μῆ τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Μῆ μοι θάνης σὺ κοινά, μήθ', ἃ μὴ θίγεις,
 Ποιοῦ σεαυτῆς ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;

Ἀντιγόνη.

Κρίοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Τί ταῦτ' ἀνιάς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

550

Ἀντιγόνη.

Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;

Ἀντιγόνη.

Σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Οἱ μοι τάλαινα! κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

Ἀντιγόνη.

Σὺ μὲν γὰρ εἴλου Ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

Ἀντιγόνη.

Καλῶς σὺ μέντοι τοῖςδ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.

Ἴσμεν ἡ ν η.

Καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ἑαμαρτία.

Ἀντιγόνη.

Θάρσει· σὺ μὲν Ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα.

Τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

560

Κ ρ έ ω ν.

Τὼ παῖδέ φημι τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
Ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Οὐ γάρ ποτ', ὦ ἄναξ, οὐδ', ὅς ἂν βλαστῇ, μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

Κ ρ έ ω ν.

Σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Τί γὰρ μόνη μοι τῆςδ' ἄτερ βιώσιμον;

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

Κ ρ έ ω ν.

Ἀρώσιμοι γὰρ χᾶτέρων εἰσὶν γύναι.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῆδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

570

Κ ρ έ ω ν.

Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας νιάσι στυγῶ.

Ἴ σ μ ῆ ν η.

ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ!

Κ ρ έ ω ν.

Ἀγὰν γε λυπεῖς, καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

Ἴ σ μ ἦ ν η.

Ἦ γὰρ στερήσεις τῆςδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

Κ ρ έ ω ν.

Αἶδης ὁ παύσων τούςδε τοὺς γάμους ἔφυ.

Ἴ σ μ ἦ ν η.

Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ σοί γε κάμοί· μὴ τριβάς ἔτ', ἀλλὰ νιν·

Κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρή

Γυναῖκας εἶναι τάςδε μὴδ' ἀνειμένας.

Φεύγουσι γὰρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας 580

Ἦδη τὸν Αἶδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α'.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

Ἀγευστος αἰὼν· οἷς γὰρ ἄν

Σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας

Οὐδὲν ἑλλείπει, γενεᾶς

Ἐπὶ πλῆθος ἔρπον.

Ὅμοιον, ὥστε ποντίας ἁλός

Οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν

Θρήσσησιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,

Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινάν 590

Θῖνα καὶ δυσάνεμον,

Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἄκταί·

ἀντιστρ. α΄.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
 Οἴκων ὀρώμαι πῆματα
 Φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντ'
 Οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεάν
 Γένος, ἀλλ' ἐρείπει
 Θεῶν τις, οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.
 Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπέρ

Ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις 600

Κᾶτ' αὖ νιν θεῶν φοινία τῶν

Νερτέρων ἀμᾶ κοπῖς,

Λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἑριννύς.

στροφὴ β΄.

Τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν

Ἵπερβασία κατάσχη, 605

Τὰν οὐδ' ὕπνος αἰρεῖ ποδ' ὁ παντογῆρως,

Οὔτε θεῶν ἀκαμάτοι

Μῆνες; ἀγῆρως χρόνῳ δυνάστας

Κατέχεις Ὀλύμπου

Μαρμαρόεσσαν αἶγλαν. 610

Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλου

Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει

Νόμος ὃδ' οὐδὲν ἔρπει

Θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντιστρ. β΄.

Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπίς 615

Πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,

Πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων.

Εἰδότι δ' οὐδέν προσέρπει,

Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα προσάψῃ.

Σοφία γὰρ ἐκ του

620

Κλεινὸν ἔπος πέφανται·

Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλόν

Τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας

Θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

Πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

Ὅδε μὲν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν

Νέατον γέννημ'· ἄρ' ἀχνύμενος

Τῆς μελλογάμου

Τάλιδος ἦκει μόρον Ἀντιγόνης,

Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

630

Κ Ρ Ε Ω Ν, Α Ι Μ Ω Ν.

Κ ρ έ ω ν.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.

Ω παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων

Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;

Ἡ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

Α ἱ μ ω ν.

Πάτερ, σὸς εἰμι, καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων

Χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφύψομαι.

Ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος,

Μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

Κ ρ έ ω ν.

Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
 Γνώμης πατρώας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640
 Τούτου γάρ οὔνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονάς
 Κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνονται κακοῖς,
 Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
 Ὅστις δ' ἀνωφύλητα φιτύει τέκνα,
 Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
 Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
 Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς
 Γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλλης, εἰδώς, ὅτι
 Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 650
 Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γάρ
 Γένοιτ' ἂν ἔλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός;
 Ἀλλὰ πτύσας ὥς εἰς τὰ δυσμενῆ, μέθες
 Τὴν παῖδ' ἐν Αἴδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
 Ἐπεὶ γάρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγώ
 Πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 Ψευδῇ γ' ἑμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
 Ἀλλὰ κτενῶ· πρὸς ταῦτ' ἐφυμνεῖτω Δία
 Ξύναιμον. εἴ γάρ δῆτα τὰ γγενῆ φύσει
 Ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
 Ἐν τοῖς γάρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
 Χρηστός, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν·
 Ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
 Ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,

Οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
 Ἄλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρή κλύειν,
 Καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία.
 Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγώ
 Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
 Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 Μένειν δίκαιον κάγαθόν παραστάτην.
 Ἄναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν·
 Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 Οἴκους τίθησιν, ἥδε σὺν μάχῃ δορός
 Τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
 Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.
 Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
 Κοῦ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα·
 Κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπείν,
 Κοῦκ ἂν γυναικῶν ἡσσονες καλοίμεθ' ἂν. 680

Χ ο ρ ό ς.

Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
 Λέγειν φρονούντως, ὧν λέγεις, δοκεῖς πέρι.

Α ἱ μ ω ν.

Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 Πάντων, ὅσ' ἔστι, χρημάτων ὑπέρτατον.
 Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
 Οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
 Γένοιτο μὲν τ' ἂν χάτέρῳ καλῶς ἔχον.

Σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
 Λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.
 Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ, 690
 Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων.
 Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
 Τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
 Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτῃ
 Κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει.
 Ἦτις τὸν αὐτῆς ἀντάδελφον, ἐν φοναῖς
 Πεπτῶτ' ἄδαπτον, μῆδ' ὑπ' ὤμηστῶν κυνῶν
 Εἶας' ὀλέσθαι, μῆδ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
 Οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;
 Τοιάδ' ἔρεμνῇ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. 700
 Ἐμοὶ δέ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
 Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
 Ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
 Μὴ νῦν ἐν ἡθὺς μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
 Ὡς φῆς σύ, κοῦδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
 Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
 Ἦ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
 Οὔτοι, διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κενοί.
 Ἀλλ' ἄνδρα, κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν 710
 Πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
 Ὅρᾳς, παρὰ ρεῖθροισι χειμάρροισι ὅσα
 Δένδρων ὑπεῖκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,
 Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

Αὐτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατής, πόδα
 Τείνας, ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις, κάτω
 Στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 Ἄλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
 Γνώμη γὰρ εἴ τις καπ' ἐμοῦ νεωτέρου
 Πρόσεστι, φῆμ' ἐγὼ γε πρεσβεύειν πολύ, 720
 Φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων.
 Εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ρέπειν,
 Καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

Χ ο ρ ό ς.

Ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
 Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

Κ ρ έ ω ν.

Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαζόμεσθα δὴ
 Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν.

Α ἱ μ ω ν.

Μηδέν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
 Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μάλλον, ἢ τάρχα σκοπεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἔργον γὰρ ἐστι, τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

Α ἱ μ ω ν.

Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐχ ἦδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπέιληπται νόσῳ;

Αἶ μ ω ν.

Οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπολις λεώς.

Κ ρ έ ω ν.

Πόλις γὰρ ἡμῖν, ἅμ' ἐχρὴ τάσσειν, ἐρεῖ;

Αἶ μ ω ν.

Ὅρας, τόδ' ὥς εἴρηκας ὥς ἄγαν νέος.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄλλω γὰρ ἢ ἡμοὶ χρὴ γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός;

Αἶ μ ω ν.

Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἔσθ' ἐνός.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

Αἶ μ ω ν.

Καλῶς! ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

Κ ρ έ ω ν.

Ὅδ', ὥς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

740

Αἶ μ ω ν.

Εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

Κ ρ έ ω ν.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί!

Αἶ μ ω ν.

Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἀμαρτάνω γάρ, τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

Α ἱ μ ω ν.

Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

Κ ρ έ ω ν.

ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον!

Α ἱ μ ω ν.

Οὐκ ἂν γ' ἔλοις ἥσσω με τῶν αἰσχροῶν ποτέ.

Κ ρ έ ω ν.

Ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὁδε.

Α ἱ μ ω ν.

Καὶ σοῦ γε κάμου καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

Κ ρ έ ω ν.

Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ', ὥς ἔτι ζῶσαν χαμεῖς. 750

Α ἱ μ ω ν.

Ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

Κ ρ έ ω ν.

Ἦ κάπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;

Α ἱ μ ω ν.

Τίς δ' ἔστ' ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

Κ ρ έ ω ν.

Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.

Α ἱ μ ω ν.

Εἰ μὴ πατήρ ἦςθ', εἶπον ἄν, σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Γυναικὸς ὧν δοῦλευμα, μὴ κώτιλλέ με!

Α ἱ μ ω ν.

Βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μὴδὲν κλύειν.

Κ ρ έ ω ν.

"Αληθες; ἄλλ' οὐ, τόνδ' "Ολυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.

"Αγετε τὸ μῖσος, ὥς κατ' ὄμματ' αὐτίκα.

760

Παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.

Α ἱ μ ω ν.

Οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,

Οὐδ' ἢδ' ὀλεῖται πλησία, σὺ τ' οὐδαμᾶ

Τοῦμὸν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρών,

Ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών.

Χ ο ρ ό ς.

"Ωνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·

Νοῦς δ' ἔστι τηλικούτος ἀλγῆσας βαρύς.

Κ ρ έ ω ν.

Δράτω, φρονεῖτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·

Τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

Χ ο ρ ό ς.

"Αμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

770

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

Χ ο ρ ό ς.

Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;

Κ ρ έ ω ν.

"Αγων, ἔρημος ἐνδ' ἂν ἧ βροτῶν στίβος,
 Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 Φορβῆς τοσοῦτον, ὥς ἄγος μόνον, προδαίς,
 "Οπως μίασμα πᾶς' ὑπεκφύγη πόλις.
 Κάκει τὸν Αἴδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 Αἰτουμένη ποῦ τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 "Ἡ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
 Πόνος περισσός ἐστι τὰν Αἴδου σέβειν.

780

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφὴ ἀ.

"Ερως ἀνίκατ', ἀμάχαν',
 "Ερως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 "Ος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
 Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἐν τ'
 "Αγρονόμοις αὐλαῖς·
 Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος οὐδεὶς,
 Οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων·
 "Ο δ' ἔχων, μέμνηε.

790

ἀντιστρ. ἀ.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 Φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
 Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν

Ξύναιμον ἔχεις ταραῖας·
 Νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 Ἰμερος εὐλέκτρον
 Νύμφας, τῶν μεγάλων
 Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 Δεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει
 Θεὸς Ἀφροδίτα.

800

Νῦν δ' ἤδη γὼ καὐτὸς δεσμῶν
 Ἐξω φέρομαι τὰδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
 Οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
 Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀντιγόνη.

στροφή β'.

Ὅρατέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
 Τὰν νεάταν ὁδόν
 Στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
 Δεύσσουνσαν ἀελίου,
 Κοῦ ποτ' αὖθις· ἀλλ' ἐμ' ὁ παγκοίτας
 Αἶδας ζωσαν ἄγει
 Τὰν Ἀχέροντος
 Ἀκτάν, οὐθ' ὑμεναίων
 Ἐγκληρον, οὐτ' ἐπινυμφίδιος

810

Πῶ μὲ τις ὕμνος
 ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

Χορός.

Οὐκουν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
 Ἔς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,
 Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
 Οὔτε ξιφίων ἐπίχειρα λαχοῦσ',
 Ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
 Θνατῶν, Αἴδαν καταβήσει.

Ἀντιγόνη.

ἀντιστρ. β'

Ἦκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλίσθαι
 Τὰν Φρυγίαν ξέναν
 Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ
 Τάν, κισσὸς ὡς ἀτενῆς,
 Πेत्रαία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν
 Ὀμβρῷ τακομένην,
 Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
 Χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
 Τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
 Δειράδας ἃ με
 Δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

Χορός.

Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
 Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
 Καί τοι φθιμένα μέγ' ἀκούσαι,
 Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.

Ἀντιγόνη.

στροφή γ'.

Οἷ μοι γελῶμαι! τί με, πρὸς

Θεῶν πατρώων,

Οὐκ οὐλομένην ὑβρίζεις,

840

Ἄλλ' ἐπίφαντον;

ὦ πόλις, ὦ πόλεως

Πολυκτῆμονες ἄνδρες!

Ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι

Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος! ἔμπας

Ἑυμάρτυρας ὑμῖ' ἐπικτῶμαι,

Οἷα φίλων ἄκλαυστος, οἷοις

Νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον

Ἔρχομαι τάφου ποταινίου.

Ἰὼ δύστανος!

850

Οὐτ' ἐν βροτοῖς, οὐτ' ἐν νεκροῖσι

Μέτοικος, οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσι.

Χορός.

Προβᾶς' ἐπ' ἔσχατον θράσους,

Ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον

Προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολὺ

Πατρώον ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

Ἀντιγόνη.

ἀντιστρ. γ'.

Ἐψαυσας ἀλγεινοτάτας

Ἐμοὶ μερίμνας,

Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον,

Τοῦ τε πρόπαντος 860
 Ἀμετέρου πότμου
 Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
 Ἰὼ ματρῶαι λέκτρων
 ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
 Ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός,
 Οἷων ἐγὼ ποδ' ἅ ταλαίφρων
 Ἔφυν! πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος
 Ἄδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 Ἰὼ δυσπότμων
 Κασίγνητε γάμων κυρήσας! 870
 Θανῶν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.

Χ ο ρ ό ς.

Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 Κράτος δ', ὅτω κράτος μέλει,
 Παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
 Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὄργα.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Ἀκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
 Ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ'
 Ἐτοίμαν ὁδόν· οὐκ ἔτι
 Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα 880
 Θέμις ὄρῃν ταλαίνα·
 Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 Οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κ ρ ὄ ω ν.

Ἄρ' ἴστ', αἰδᾶς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 Ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 Οὐκ ἄξεθ' ὥς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 Τύμβῳ περιπτύξαντες, ὥς εἶρηκ' ἐγώ,
 Ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρή θανεῖν,
 Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζωῶσα τυμβεύσει στέγη·
 Ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
 Μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

890

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 Οἴκησις αἰείφρουρος, οἳ πορεύομαι
 Πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
 ὦν λαισθία ἔγω καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
 Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
 Ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω,
 Φίλη μὲν ἦξειν πατρί, προσφιλῆς δέ σοι,
 Μητέρα, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα·
 Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγώ
 Ἐλουσα, κακόσμησα, κάπιτυμβίους
 Χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σόν
 Δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
 Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
 Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,

900

Οὐτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
 Βία πολιτῶν τόνδ' ἄν ἤρόμην πόνον.
 Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 Πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
 Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον· 910
 Μητρὸς δ' ἐν Αἴδου καὶ πατρὸς κεκευδότοιιν,
 Οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἄν βλαστοῖ ποτέ.
 Τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγώ
 Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,
 Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κᾶρα.
 Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών,
 "Αλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου
 Μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
 "Αλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων, ἢ δύσμορος,
 Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς· 920
 Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 Τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ἔνυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς' ἐκτησάμην.
 "Αλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 Παθόντες ἄν ἔνυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες·
 Εἰ δ' οἶδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 Πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

Χ ο ρ ο ς.

Αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐτμαί,
 Ψυχῆς ῥίπαι τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν. 930

Κ ρ έ ω ν.

Τοιγάρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
Βραδυτῆτος ὑπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

Οἷ μοι! θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
Τούπος ἀφίκται.

Κ ρ έ ω ν.

Θαρσεῖν οὐδέν παραμυθοῦμαι
Μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.

Ἀ ν τ ι γ ό ν η.

ᾠ γῆς Θήβης ἄστὺ πατρῶον
Θεοί τε πατρογενεῖς!

Ἄγομαι δῆ, κούκ ἔτι μέλλω.
Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἴων ἀνδρῶν πάσχω
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

940

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α΄.

Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Ἀύλαῖς κρυπτομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη·
Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,

Καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε

Γονὰς χρυσορύτους.

950

Ἄλλ' ἅ μοιριδία τις δύνασις δεινὰ·

Οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,

Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι

Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

ἀντιστρ. α'.

Ζεύχθῃ δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955

Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίαις

Ὀργαῖς ἐκ Διονύσου

Πετρώδει κατάφακτος ἐν δεσμῷ.

Οὔτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει

Ἀνδερὸν τι μένος. κεῖνος

960

Ἐπέγνων μανίαις

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους

Γυναῖκας, εὐϊὸν τε πῦρ

Φιλαύλους τ' ἠρέδιζε Μούσας.

στροφὴ β'.

Παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων

Διδύμας ἀλός

Ἀκταὶ Βοσπόριαι

Ἡδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός,

Ἴν' ἀγχίπολις Ἄρης

970

Δισσοῖσι Φινείδαις

Εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος,

Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,

Ἄλαδ' ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις

Ἄραχθ' ἐγχείων, αἵματηραῖς

Χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·

ἰντιστρ. β'.

Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι

Μελέαν πάθαν

Κλαῖον ματρός, ἐχού-

σας ἀνύμφευτον γονάν· ἃ

980

Δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων

Ἄντας Ἐρεχθιδᾶν,

Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρώαις,

Βορεᾶς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου,

Θεῶν παῖς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνα

Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὧ παῖ.

Τ Ε Ι Ρ Ε Σ Ι Α Σ, Κ Ρ Ε Ω Ν.

Τ ε ι ρ ε σ ι α ς.

Θήβης ἄνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδόν

Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γάρ

Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

990

Κ ρ ε ω ν.

Τί δ' ἔστιν, ὧ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

Τ ε ι ρ ε σ ι α ς.

Ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐκοῦν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἔχω πεπονθώς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Φρόνει βεβώς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Γινώσκει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

Εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον

Ἰζων, ἴν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,

1000

Ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίδων, κακῶ

Κλάζοντας οἷστρω καὶ βεβαρβαρωμένῳ,

Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς

Ἐγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.

Εὐθύς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων

Ἦφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ

Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,

Κᾶτυφε, κᾶνέπτυε· καὶ μετάρσιοι

Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρῥυεῖς

1010

Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,

Φθίνοντ' ἀσῆμων ὀρχίων μαντεύματα·
 Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 Καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
 Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάrai τε παντελεῖς
 Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 Τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου·
 Καὶ οὐ δέχονται δυστάδας λιτὰς ἔτι
 Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 Οὐδ' ὄρνις εὐσήμευς ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 Ἀνδροφθόρου βεβρωῶτες αἵματος λίπος.
 Ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον· ἀνθρώποισι γὰρ
 Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦξαρτάνειν·
 Ἐπὴν δ' ἀμάρτη, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἐστ' ἀνὴρ
 Ἀβουλος οὐδ' ἀνολβος, ὅστις ἐκ κακόν
 Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει·
 Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλίσκάνει.
 Ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
 Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
 Εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
 Ἠδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.

Κ ρ έ ω ν.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
 Τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κούδὲ μαντικῆς
 Ἀπρακτος ὑμῖν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους
 Ἐξημπόλημαι κάκπεφόρτισμαι πάλαι.
 Κερδαίνειτ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων

"Ηλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικόν
 Χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
 Οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βοράν
 1040 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους·
 Οὐδ' ὥς, μῖασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
 Θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
 Θεοὺς μαιίνειν οὐ τις ἀνθρώπων σθένει.
 Πίπτουσι δ', ὧ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
 Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσchr', ὅταν λόγους
 Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Φεῦ!

Ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται —

Κ ρ έ ω ν.

Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

"Οσῶ κράτιστον κτημάτων ἢ ὑβουλία; 1050

Κ ρ έ ω ν.

"Οσῶπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυσ.

Κ ρ έ ω ν.

Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με δεσπίζειν λέγων.

Κ ρ έ ω ν.

Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.

Κ ρ έ ω ν.

Ἄρ' οἶδα ταγοὺς ὄντας, ἃ ν λέγῃς, λέγων;

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σῶσας πόλιν.

Κ ρ έ ω ν.

Σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ὅρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

1060

Κ ρ έ ω ν.

Κίνει, μόνον δὲ μὴ ᾽πὶ κέρδεσιν λέγων.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;

Κ ρ έ ω ν.

Ὡς μὴ ᾽μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.

Τ ε ι ρ ε σ ί α ς.

Ἄλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλοὺς ἔτι

Τροχοὺς ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,

Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχχνων ἓνα

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,

Ἄνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,

Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας·

Ἐχεις δὲ τῶν κατωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1070
 Ἀμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν·
 Ὡν οὔτε σοι μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω
 Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 Τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 Λοχῶσιν Αἴδου καὶ θεῶν Ἑριννύες,
 Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖςδε ληφθῆναι κακοῖς.
 Καὶ ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος
 Λέγω. φανεῖ γάρ — οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ —
 Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα
 Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις, 1080
 Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν,
 Ἡ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων
 Ἀνόσιον ὀσμὴν ἐστιοῦχον ἐς πόλιν.
 Τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης,
 Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
 Βέβαια, τῶν σὺ δάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
 Ὡ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
 Τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
 Καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
 Τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. 1090

Χ ο ρ ό ς

Ὡνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ δεσπίσας.
 Ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγώ
 Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 Μὴ πῶ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

"Εγνώκα καὐτὸς καὶ ταρασσομαι φρένας.
Τό τ' εἰκάθειν γὰρ δειλόν· ἀντιστάντα δέ
"Ατῇ πατάξαι θυμόν, ἐν δεινῷ πάρα.

Χ ο ρ ό ς.

Εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

Χ ο ρ ό ς.

"Ελθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης

1100

"Ανεις, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

Κ ρ έ ω ν.

Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;

Χ ο ρ ό ς.

"Οσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γάρ
Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

Κ ρ έ ω ν.

Θι μοι! μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι,
Τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

Χ ο ρ ό ς.

Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

Κ ρ έ ω ν.

"Ωδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· οἱ δ' ὀπάονες,
Οἱ τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες, ἄξινας χεροῖν
"Ορμασθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

1110

"Εγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,

Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι·
 Δίδοικα γάρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
 Ἄριστον ἢ σῶζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή ἁ.

Πολυώνυμε, Καδμείας
 Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διός
 Βαρυβρεμέτα γένος,
 Κλυτὰν ὃς ἀμφέπει
 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
 κοίνου Ἑλευσινίας
 Δηοῦς ἐν κόλποις,
 ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
 Ναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ
 ῥεέθρων ἀγρίου τ'
 Ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·

1120

ἀντιστρ. ἁ.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
 Στέροψ ὅπως λιγνύς, ἐν-
 θα Κωρύκiai Νύμφαι
 Στείχουσι Βακχίδες,
 Κασταλίας τε νᾶμα, καὶ
 Σε Νυσίων ὀρέων
 Κισσῆρεις ὄχθαι,
 Χλωρά τ' ἀκτὰ πουλυστάφυλος πέμπει

1130

Ἀβρότων ἐπέων ἐναζόν-
των, Θηβαίας

Ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς

στροφή β'.

Τὰν ἐκ πασᾶν

Τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων

Ματρὶ σὺν κεραυνία·

Καὶ νῦν, ὥς βιαίας

1140

Πάνδημος ἔχεται πόλις

Ἐπὶ νόσου, μολεῖν ποδὶ

Καθαρσίῳ Παρνησίαν

Ἐπὲρ κλιτὺν ἥ

Στονόεντα πορθμόν.

ἀντιστρ. β'.

Ἰὼ πῦρ πνει-

όντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων

Φθευμάτων ἐπίσκοπε,

Παῖ, Διὸς γένεθλον,

Προφάνηδι Ναξίαις

1150

Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,

Δὶ πάννυχοί σε μαινόμεναι

Χορεύουσι, τόν

Ταμίαν Ἰακχον.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ, Χ Ο Ρ Ο Σ.

"Α γ γ ε λ ο ς.

Κάδμου πάροιχοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
 Οὐκ ἔσθ', ὅποιον στάντ' ἄν ἀνθρώπου βίον
 Οὐτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 Τύχη γὰρ ὀρδοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 Τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεί.
 Καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καδεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ,
 Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμεΐαν χθόνα,
 Λαβὼν δὲ χώρας ταντελῇ μοναρχίαν,
 Εὐθύνε, θάλλων ἐυγενεῖ τέκνων σπορά.
 Καὶ νῦν ἀφείται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονάς
 Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίδημ' ἐγὼ
 Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
 Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
 Τούτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 Οὐκ ἄν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

Χ ο ρ ό ς.

Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἦκεις φέρων;

"Α γ γ ε λ ο ς.

Τεδναῖσιν, οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

Χ ο ρ ό ς.

Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται.

Χ ο ρ ό ς.

Πότερα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

Χ ο ρ ό ς.

ὦ μάντι, τοῦπος ὥς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας!

Ἄ γ γ ε λ ο ς.

ὦς ὧδ' ἐχόντων, τᾶλλα βουλευεῖν πάρα.

Χ ο ρ ό ς.

Καὶ μὲν ὄρῳ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ

1180

Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμαίων

Ἦτοι κλύουσα παίδος ἢ τύχην περᾶ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Εὐ ρ υ δ ί κ η.

ὦ πάντες ἄστοί, τοῦ λόγου γ' ἐπησδόμην

Πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος

Καὶ τυγχάνω γε κλειῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης

Χαλῶσα, καὶ μὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ

Βάλλει δι' ὧτων, ὑπτία δὲ κλίνομαι

Δείσασα πρὸς δμῶαίσι κάποπλήσσομαι.

Ἄλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἶπατε
Κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὗς ἀκούσομαι.

1190

Ἀ γ γ ε λ ο ς.

Ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
Κοῦδέν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος·
Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἄν, ὦν ἐς ὕστερον
Ψεῦσται φανοῦμεθ'; ὀρθὸν ἢ 'λήθει' αἰί.

Ἐγωγε σῶ ποδαγὸς ἐσπόμεν πόντι
Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές
Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκουσ' ἔτι·
Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν
Πλούτωνα τ', ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέδιν,
Λούσαντες ἀγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσι
Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήδομεν,
Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονός
Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
Νυμφεῖον Αἴδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρδίῳ κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
Καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
Ἐρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος
Ἰησι δυσδρήνητον· „ὦ τάλας ἐγώ!
Ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην
Κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
Παιδὸς με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,

1200

1210

"Ἴτ' ἄσσον ὦκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
 Ἀδρήσαθ', ἀρμόν χώματος λιθοσπαδῇ
 Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 Φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι."

Τὰδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότης κελεύσασιν
 Ἦδρουμέν· ἐν δὲ λοισδίῳ τυμβεύματι

1220

Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν
 Βρόχῳ μιτώδει σινδόνης καθημμένην,
 Τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον,
 Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν,
 Καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λῆχος.

"Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω
 Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκύσας καλεῖ·

„ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
 Νοῦν ἔσχεις; ἐν τῷ ξυμφορᾷ διεφθάρης;

"Ἐξελθε, τέκνον! ἰκέσιός σε λίσσομαι."

1230

Τὸν δ' ἀγρίοις ὅσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,

Πτύσας προσώπῳ, κοῦδέν ἀντειπών, ξίφους

"Ἐλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμένου

Πατρὸς φυγαῖσιν, ἥμπλακ'· εἶδ' ὁ δύσμορος

Αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς

"Ἦρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρόν

Ἀγκῶν' ἐτ' ἐμφρων παρθένον προσπτύσσεται,

Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν

Λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.

Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

1240

Τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν Αἴδου δόμοις,

Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
 "Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

Χοροί.

Τί τοῦτ' ἂν εἰκάσεις; ἡ γυνὴ πάλιν
 Φρούδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

Ἀγγελλοί.

Καὐτὸς τεθάμβηκ' ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
 "Αχὴ τέκνου κλύουσάν, ἐς πόλιν γόους
 Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγῃς ἔσω
 Διώαις προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν
 Γνώμῃς γάρ οὐκ ἄπειρος, ὥςδ' ἀμαρτάνειν. 1250

Χοροί.

Οὐκ οἶδ' ἔμοιγ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
 Δοκεῖ προσεῖναι χ' ἢ μάτην πολλὴ βοή.

Ἀγγελλοί.

"Αλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι καὶ κατάσχετον
 Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
 Δόμους παραστείχοντες. εὖ γάρ οὖν λέγεις
 Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστὶ που σιγῆς βάρος.

Χοροί.

Καὶ μὲν ὅδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει
 Μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 Εἰ δέ τις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
 "Ατὴν, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Κ ρ έ ω ν.

στροφὴ α΄.

Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων

Ἀμαρτήματα στερεά,

Θανατόεντ'! ὧ κτανόντας τε καί

Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίου!

ὦ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων!

Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

Ἔθανες, ἀπελύθης

Ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

Χ ο ρ ό ς.

Οἱ μ', ὥς ἔοικας ὁψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν!

1270

Κ ρ έ ω ν.

στροφὴ β΄.

Οἱ μοι!

Ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρῃ

Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων

Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,

Οἱ μοι! λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Φεῦ! φεῦ!

ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι!

Κ Ρ Ε Ω Ν, Ε Ξ Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

Ἐ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Ω δέσποθ', ὥς ἔχων τέ καὶ κεκτημένος
 Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρεις, τὰ δ' ἐν δόμοις
 Ἔοικας ἦκων καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά! 1280

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;

Ἐ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
 Δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. ά.

Ἰώ ἰώ! δυσκάθαρ-

τος Αἴδου λιμήν! τί μ' ἄρα,

Τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι

Προπέμψας ἄχῃ, τίνα θροεῖς λόγον;

Αἶ αἶ! ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.

Τί φῃς, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

1290

Σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ

Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

Ἐ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Ὅραῖν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι,

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. β'.

Οἱ μοι!

Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.

Τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

Ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἄρτίως τέκνον,

Τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.

Φεῦ φεῦ!

Μᾶτερ ἀθλία! φεῦ, τέκνον!

1300

Ἑ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Ἦ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ

— — — — —

Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν

Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

Αὔθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς

Πράξεις ἐφυνμήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

Κ ρ έ ω ν.

στροφὴ γ'.

Αἰ αἰ αἰ αἰ!

Ἀνέπταν φόβῳ.

Τί μ' οὐκ ἀνταίαν

Ἐπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

Δείλαιος ἐγώ! φεῦ φεῦ!

1310

Δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύα.

Ἑ ξ ά γ γ ε λ ο ς.

Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κακείνων ἔχων

Πρὸς τῆς θανούσης τῆςδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

Κ ρ έ ω ν.

Ποίω δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

Ἐ ξ ἄ γ γ ε λ ο ς.

Παίσας' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
 Παιδὸς τόδ' ἦσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

Κ ρ έ ω ν.

στροφή δ'.

"Ωι μοι μοι! τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

Ἐμᾶς ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.

Ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον, ὁ μέλεος

Ἐγὼ φάμ' ἔτυμον.

1320

Ἴω πρόςπολοι,

Πρόςπολοι!

"Αγετέ μ' ὅτι τάχος,

"Αγετέ μ' ἐκποδών,

Τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Χ ο ρ ό ς.

Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς

Βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. γ'.

Ἴτω, Ἴτω,

Φανήτω μόρων

Ὁ κάλλιστ' ἐμῶν.

1330

Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν

Ἵπατος ἴτω, ἴτω,

Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

Ἐ ξ ἄ γ γ ε λ ο ς.

Μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ

Πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ', ὅτοισι χρὴ μέλειν.

Κ ρ έ ω ν.

Ἀλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.

Ἐ ξ ἄ γ γ ε λ ο ς.

Μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὥς πεπρωμένης

Οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Κ ρ έ ω ν.

ἀντιστρ. δ'.

Ἀγοιτ' ἄν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,

Ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν ἔκτανον, 1340

Ὅς σέ τ' αὐτάν. ὦ μοι μέλεος! οὐδ' ἔχω

Ὅπα, πρὸς πότερον

Ἴδω, πᾶ δὲ θῶ·

Πάντα γάρ

Δέχρια τὰν χεροῖν,

Τά τ' ἐπὶ κρατί μοι

Πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλατο.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
 Πρῶτον ὑπάρχει· χρηὴ δὲ τὰ γ' ἐς Θεούς,
 Μηδὲν ἄσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι, 1350
 Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
 Ἀποτίσαντες,
 Γήρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Μήδεια.

Ίάσων.

Κρέων.

Αιγέυς.

Τροφός.

Παιδαγωγός.

Ἄγγελος.

Χορός.

Παῖδες Μηδείας.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

Εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
 Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ξυμπληγάδας,
 Μῆδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτὲ
 Τμηθεῖσα πεύκη, μῆδ' ἐρετμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον δέρας
 Πελία μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμῇ
 Μήδεια πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
 Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος·
 Οὐδ' ἂν, κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
 Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν
 Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μέν
 Φυγῇ πολίταις, ὣν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
 Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
 Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
 Προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότην τ' ἐμήν,
 Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,

Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη, 20
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾷς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
 Οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖς ἀλγηδόνι,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη,
 Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρους, οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 Πρόσωπον, ὥς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 Ἦν μὴ ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην, 30
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 Καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦς ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρός, ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾷς ὑπο,
 Οἷον πατρώας μὴ πολείπεσθαι χθονός·
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶς εὐφραίνεται·
 Δέδοικα δ' αὐτήν, μὴ τι βουλεύσῃ νέον·
 Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχουσ' ἐγῶ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάσχανον δι' ἥπατος, 40
 Ἦ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
 Καῖπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά·
 Δεινὴ γάρ· οὐ τοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον οἴσεται.
 Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι

Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοοούμενοι
 Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἄλγεϊν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΧΟΡΟΣ,
 ΜΗΔΕΙΑ ἔνδοθεν.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
 Ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά; 50
 Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τ ρ ο φ ό ς.

Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
 Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
 Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνδάπτεται.
 Ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνοσ,
 Ὡςθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κούρανῳ
 Δέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τ ρ ο φ ό ς.

Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

ὦ μῶρος, εἰ χρή δεσπότης εἰπεῖν τόδε, 60
 ὦς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν!

Τ ρ ο φ ό ς.

Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τ ρ ο φ ό ς.

Μή, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·

Σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

"Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,

Πεσσούς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαιότεροι

Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας

Ἐν μητρὶ μέλλει τῆςδε κοίρανος χθονός

Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὁδε,

Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.

Τ ρ ο φ ό ς.

Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται

Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,

Κοῦκ' ἔστ' ἐκεῖνος τοῖςδε δώμασιν φίλος.

Τ ρ ο φ ό ς.

Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν

Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Ἄτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε καὶ σίγα λόγον.

80

Τ ρ ο φ ό ς.

ὦ τέκν', ἀκούεθ', οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ὅλοιτο μὲν μή — δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός —
Ἄτὰρ κακός γ' ὦν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὦς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ;
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
Εἰ τούςδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ.

Τ ρ ο φ ό ς.

Ἰτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὥς μάλιστα τούςδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσδυμουμένην.

90

Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖςδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

Μ ή δ ε ι α.

Δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων,
Ἰὼ μοί μοί! πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τ ρ ο φ ό ς.

Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
 Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς,
 Μὴδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
 "Αγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
 Φρενὸς αὐθάδους.

100

"Ιτε νυν, χωρεῖθ' ὥς τάχος εἴσω.
 Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
 Νέφος οἰμωγῆς, ὥς τάχ' ἀνάψει
 Μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
 Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
 Ψυχή, δηχθεῖσα κακοῖσιν;

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἶ αἶ αἶ αἶ!

110

"Επαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
 "Αἶ' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
 Παῖδες! ὀλοισθε στυγεραῖς ματρὸς
 Εὖν πατρί, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι!

Τ ρ ο φ ὅ ς.

"Ιὼ μοί μοί! ἰὼ τλήμων!
 Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
 Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἳ μοί,
 Τέκνα, μὴ τι πάθῃθ', ὥς ὑπεραλγῶ!
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
 "Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
 Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.

120

Τὸ δ' ἄρ' εἰδίδσθαι Ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
 Κρεῖσσον· ἔμοι γ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
 Ὀχυρῶς γ' εἶη καταγερᾶσκειν·
 Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
 Τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ
 Λῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
 Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
 Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

130

Χ ο ρ ό ς.

Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν
 Τᾷς δυστάνου Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἦπιος; ἄλλ', ὦ γεραιά,
 Δίξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
 Μελάθρου βοάν ἔκλυον·
 Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

Τ ρ ο φ ό ς.

Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρουῖδα γὰρ ἦδη
 Τάδ'· ὃ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
 Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτάν
 Δίσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδέν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

140

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἴ αἴ! διά μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 Βαίη! τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 Φεῦ φεῦ! θανάτῳ καταλυσαίμαν,
 Βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

Χ ο ρ ό ς.

στροφῇ.

Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,
 Ἰαχάν, οἷαν ἅ δύστανος

Μέλπει νύμφα;

150

Τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου
 Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 Σπεύσει θανάτου τελευτάν;

Μηδέν τόδε λίσσου.

Εἰ δέ σός πόσις

Καινὰ λέχη σεβίζει,

Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσου

Ζεὺς σοι τόδε συνδικάσει

Μὴ λίαν τάκου,

Δυρομένα σὸν εὐνήταν.

160

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι,
 Λεύσσεθ' ἅ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐρίδοιμ'
 Αὐτοῖς μελάρθοις διακναιομένους,

Οἳ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶς ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
 Δίσχωρως, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν!

Τ ρ ο φ ό ς.

Κλύεθ' οἷα λέγει κάπιβοᾷται
 Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνὰ θ', ὅς ὄρκω
 Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν, ὅπως ἐν τινι μικρῷ
 Δέσποινα χόλον καταπαύσει

170

Χ ο ρ ό ς.

ἀντιστρ.

Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
 ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαδέντων
 Δέξαιτ' ὀμφάν,
 Εἰ πως βαρύδυμον ὄργαν
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεδείη;
 Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόδυμον
 Φίλοισιν ἀπέστω,

180

Ἄλλὰ βᾶσά νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὐδα
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
 Τοὺς ἔσω· πένθος
 Γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμαῖται.

Τ ρ ο φ ό ς.

Δράσω τὰδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν·

Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.

Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

190

Ἀποταυροῦται δμωσίν, ὅταν τις

Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.

Σκαιοὺς δὲ λέγων κούδέν τι σοφούς

Τοὺς πρόσθε βροτούς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,

Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις

Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις

Εὖροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς,

Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας

Εὖρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις

Ῥιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι

200

Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.

Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ

Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;

Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ

Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χ ο ρ ό ς.

Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων·

Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ

Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.

Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα

210

Τὰν Ζανὸς ὀρκίαν Θέμιν,
 "Α νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 Δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἄλμυράν
 Πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Μήδεια.

Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μὴ μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἳ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός
 Δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν· 220
 Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
 "Οστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 Στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδίκημένος.
 Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
 Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγώς
 Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
 Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίου
 Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλοι.
 Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς, 230
 Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.

Πάντων δ', ὅς' ἔστ' ἐμψυχα καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀδλιώτατων φυτόν·

"Ας πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν·
Κὰν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

"Η χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαί
Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.

'Ες καινὰ δ' ἤδη καὶ νόμους ἀφιγμένην
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἰκοθεν,

240

"Οτῷ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.

Κὰν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμεναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ μὴ βία φέρων ζυγόν,
Ζηλωτὸς αἰών, εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.

'Ανὴρ δ', ὅταν τοῖς ἐνδον ἄχθεται ξυνών,

"Εξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,

"Η πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικας τραπεῖς·

'Ημῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.

Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὥς ἀκίνδυνον βίον

250

Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἳ δὲ μάρνανται δορί·

Κακῶς φρονοῦντες· ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα

Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.

'Αλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καμ' ἤκει λόγος·

Σοὶ μὲν πόλις θ' ἤδ' ἔστι καὶ πατὴρ δόμοι,

Βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων κοινωνία,

'Εγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις οὗς' ὑβρίζομαι

Πρὸς ἀνδρός, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,

Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῇ
Μεθορμίσασθαι τῆςδ' ἔχουσα συμφορᾶς. 260

Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι
Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἦν τ' ἐγῆματο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα
Κακὴ τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν,
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφονωτέρα.

Χ ο ρ ό ς.

Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας. 270
Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆςδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

Κ Ρ Ε Ω Ν, Μ Η Δ Ε Ι Α, Χ Ο Ρ Ο Σ.

Κ ρ έ ω ν.

Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον, τῆςδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξωβάλω.

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἶ αἶ! πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων, 280
 Κούκ' ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
 Ἐρήσομαι δέ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
 Τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;

Κ ρ έ ω ν.

Δέδοικά σ', οὐδέν δεῖ παραμπέχειν λόγους,
 Μὴ μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
 Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
 Σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Λυπεῖ δέ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη·
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλουσί μοι,
 Τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην 290
 Δράσειν τι ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
 Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
 Ἥ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Φεῦ φεῦ!

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 Ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
 Χρὴ δ' οὕποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
 Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς·
 Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας
 Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.
 Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, 300

Δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι,
 Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
 Κρείσσων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
 Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆςδε κοινωνῶ τύχης·
 Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθορος,
 Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
 Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς;
 Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 Ὡςτ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
 Σὺ γὰρ τί μ' ἡδίκηκας; ἐξέδου κόρην,
 Ὅτῳ σε θυμὸς ἤγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
 Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
 Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
 Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἡδικημένοι
 Σιγησόμεσθα, κρείσσόνων νικώμενοι.

310

Κ ρ έ ω ν.

Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
 Ὅρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
 Τοσῶδέ γ' ἤσσον ἢ πάρος πέποιδά σοι·
 Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὖτως ἀνὴρ,
 Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
 Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
 Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

320

Μ ἢ δ ε ι α.

Μῆ, πρὸς σε γούνων τῆς τε νεογάμου κόρης.

Κ ρ έ ω ν.

Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσais ποτέ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσει λιτάς;

Κ ρ έ ω ν.

Φιλῶ γὰρ οὐ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνεΐαν ἔχω!

Κ ρ έ ω ν.

Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.

330

Μ ἢ δ ε ι α.

Φεῦ φεῦ! βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα!

Κ ρ έ ω ν.

Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν!

Κ ρ έ ω ν.

Ἐρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Μ ἢ δ ε ι α.

Πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

Κ ρ έ ω ν.

Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὥσθῃσει βία.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.

Κ ρ έ ω ν.

"Οχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Φευξοῦμεθ' οὐ τοῦδ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.

Κ ρ έ ω ν.

Τί δ' οὖν βιάζει κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; 340

Μ ἢ δ ε ι α.

Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
 Καὶ ἔνυπερᾶναι φροντίδ', ἧ φευξοῦμεθα,
 Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατήρ
 Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοισι.
 Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ
 Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστίν, εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
 Τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
 Κείνους δὲ κλάω ἔνυφορᾷ κεχρημένους.

Κ ρ έ ω ν.

"Ηκιστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν,
 Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα· 350
 Καὶ νῦν ὀρώ μὲν ἑξαμαρτάνων, γύναι,
 "Ομῶς δὲ τεύξει τοῦδε· προὔννέπω δέ σοι,
 Εἴ σ' ἢ ἑπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
 Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆςδε τερμόνων χθονός,

Θανεί· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε.

Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·

Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Χορός.

Δύστανε γύναι,

Φεῦ φεῦ! μελέα τῶν σῶν ἀχέων.

Ποῖ ποτὲ τρέψει; τίνα προξενίαν,

360

ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν

Ἐξευρήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,

Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Μήδεια.

Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;

Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·

Ἐτ' εἴς' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.

Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,

Εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;

370

Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.

Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,

Ὡςτ' ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευματα

Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μεῖναί μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς
 Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
 ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιστα τὴν εὐθείαν, ἣ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.

Εἶεν·

Καὶ δὴ τεθναῖσι· τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχών, ῥύσεται τοῦμόν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μέινασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 Δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε, τόλμης τ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 Οὐ γάρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
 Μάλιστα πάντων καὶ ξύνεργον εἰλόμην,
 Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Πικρούς ἐγὼ σφι καὶ λυγρούς θήσω γάμους, 400
 Πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἄλλ' εἴα· φείδου μηδέν, ὦν ἐπίστασαι,
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.
 Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἄγων εὐψυχίας.
 Ὅρᾱς ἃ πάσχεις· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
 Τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἥλιου τ' ἄπο.
 Ἐπίστασαι δέ, πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυναῖκες ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 410

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή ᾠ.

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωροῦσι παγαί,
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
 Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
 Οὐκέτι πίστις ἄραρε.
 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτάν
 Στρέφουσι φάμαι.
 Ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 Φάμα γυναῖκας ἔξει. 420

ἀντιστρ. α΄.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσ' αἰοιδᾶν,
 Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν,
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμα λύρας
 ὦπασε θέσπιν αἰοιδάν
 Φοῖβος, ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
 ἀχῆσ' ἄν ὕμνον
 Ἀρσένων γέννα· μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

430

στροφή β΄.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
 Μαινομένα κραδία,
 Διδύμους ὀρίσασα πόντου
 Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα
 Ναίεις χθονί, τᾶς ἀνάνδρου
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
 Ἄτιμος ἐλαύνει

ἀντιστρ. β΄.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδώς
 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλα
 Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύστανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων

440

Ἄλλα βασιλεία κρείσσων

Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰάσων.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις

Τραχεῖαν ὀργήν, ὥς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,

Κούφως φερούση κρεισσόνων βουλευύματα,

450

Δόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.

Κάμοι μὲν οὐδέν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτέ

Λέγουσ', Ἰάσων ὥς κάκιστος ἔστ' ἀνὴρ·

Ἄ δ' ἐς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,

Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.

Κάγῳ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων

Ὅργας ἀφήρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν,

Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ

Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.

Ὅμως δὲ κακ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις,

460

Ἦκω τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,

Ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσης,

Μήτ' ἐνδεής του· πρόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ

Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,

Οὐκ ἂν δυναίμην σοι κακῶς φρονεῖν ποτέ.

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,
 ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
 Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
 Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 Ἄλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
 Ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων·
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
 Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν, Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταυτὸν ξυνειέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Περφθέντα τούρων πυρπνόων ἐπιστάτην
 Ζεύγλησι καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
 Δράκοντα δ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας 480
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὢν,
 Κτείνασ' ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον·
 Αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
 Ἕν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
 Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 490

Εὐγγνωστ' ἂν ἦν σοι, τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.

Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,

Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,

Ἡ καὶ νῦν κείσθαι δέσμι' ἀνθρώποις τὰ νῦν,

Ἐπεὶ ξύνοισθ' ἄ γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὖορκος ὢν.

Φεῦ! δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,

Καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα

Κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν!

Ἄγ', ὥς φίλῳ γάρ ὄντι σοι κοινώσομαι,

Δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς, 500

Ὅμως δ' ἐρωτηθεῖς γάρ αἰσχύων φανεῖ

Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,

Οὓς σοι προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικομένη;

Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελοπιδας; καλῶς τ' ἂν οὖν

Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

Ἐχει γάρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις

Ἐχθρὰ καδέστηχ', οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς

Δράν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.

Τοιγάρ με πολλὰ μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα

Ἐθηκας ἀντὶ τῶνδε θαυμαστὸν δέ σε 510

Ἐχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,

Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνῃς.

Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,

Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,

Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι;

Χ ο ρ ό ς.

Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 520
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ἰ ά σ ω ν.

Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακροτρόφον,
 Ἀκροῖσι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν στόμαργον, ὧ γύναι, γλωσσαλγίαν.
 Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθορος 530
 Λόγος διελθεῖν, ὥς Ἐρως σ' ἠνάγκασε
 Τόξοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
 Ὅπῃ γὰρ οὖν ὦνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω.
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονός
 Γαῖαν κατοικεῖς καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
 Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,

Καὶ δόξαν ἔσχεις· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 540
 Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ ἴσις ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
 Ἐλεῖ· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων·
 Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 Ἐπειτα σῶφρων, εἰτά σοι μέγας φίλος
 Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἄλλ' ἔχ' ἡσυχος. 550
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
 Τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 Ἥ παῖδα γῆμαι βασιλείως, φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ, ἣ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
 Καινῆς δὲ νύμφης ἰμέρῳ πεπληγμένος,
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
 Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
 Ἄλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι 560
 Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοισι,
 Ἐς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
 Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,

Ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς,
 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ', ὀρθομένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·

570

Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορὰ τις ἐς λέχος,
 Τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 Τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθεν ποθεν βροτούς
 Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδέν ἀνθρώποις κακόν.

Χ ο ρ ό ς.

Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοῦςδ' ἐκόσμησας λόγους,
 Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεί παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 Δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

Μ ή δ ε ι α.

Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
 Ἐμοὶ γάρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
 Γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
 Τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμέ
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

580

Ἴ α σ ω ν.

Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρετείς λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

590

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ἴ α σ ω ν.

Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἄλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ἴ α σ ω ν.

Οἷσθ', ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.

600

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἵβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

Ἴ α σ ω ν.

Αὐτὴ τάδ' εἴλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἄρ᾽ τυράννοις ἀνοσίους ἀρώμενη.

Μ ἢ δ ε ι α.

Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα·

Ἄλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς

610

Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

Λέγ', ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερί

Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ·

Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα, μωρανεῖς, γύναι,

Δήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,

Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μὴδ' ἡμῖν δίδου·

Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·

620

Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία

Φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

Μ ἢ δ ε ι α.

Χώρει· πόθῳ γὰρ γῆς νεοδμήτου κόρης
 Αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος·
 Νύμφευ· ἴσως γάρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
 Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνείσθαι, γάμον.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφὴ ἁ.

Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεός 630
 Εὐχαρις οὕτω.

Μὴ ποτ', ὧ δέσποιν', ἐπ' ἐμοί
 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
 Ἰμέρω χρίσας, ἄφυκτον οἰστόν.

ἀντιστροφ. ἁ

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
 Δῶρημα κάλλιστον θεῶν.
 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη,
 Θυμὸν ἐκπλήξας ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις,
 Προςβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ- 640
 πτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ',
 Ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

στροφή β'.

ὦ πατρίς, ὧ δῶμά τ' ἐμόν,
 Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶν',
 Οἰκτρότατον ἀχέων.
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα μόχθων δ'
 Οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
 Ἥ γὰρ πατρίας στέρεσθαι.

650

ἀντιστροφή β'.

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
 Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
 Ὀικτισέν παθοῦσαν
 Δεινότατα παθέων.
 Ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
 Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
 τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
 μοὶ μὲν φίλος οὐ ποτ' ἔσται.

660

ΑΙΓΕΥΣ, ΜΗΔΕΙΑ.

Αἰγεύς.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

Μήδεια.

ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίου,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;

Αἰγεύς.

Φοῖβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

Μήδεια.

Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;

Αἰγεύς.

Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

Μήδεια.

Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

Αἰγεύς.

Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.

Μήδεια.

Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὢν;

670

Αἰγεύς.

Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

Μήδεια.

Τί δῆτα φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

Αἰ γ ε υ ς.

Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.

Μ ἦ δ ε ι α.

Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Αἰ γ ε υ ς.

Μάλιστα, ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

Μ ἦ δ ε ι α.

Τι δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

Αἰ γ ε υ ς.

Ἄσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.

Μ ἦ δ ε ι α.

Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

Αἰ γ ε υ ς.

Πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐστίαν μόλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; 680

Αἰ γ ε υ ς.

Πιτθεὺς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.

Μ ἦ δ ε ι α.

Παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

Αἰ γ ε υ ς.

Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Σοφὸς γὰρ ἄνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

Αἰ γ ε υ ς.

Κάμοίγε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις, ὅσων ἐράς.

Αἰ γ ε υ ς.

Τί γάρ σόν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὁδε;

Μ ἢ δ ε ι α.

Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.

Αἰ γ ε υ ς.

Τί φης; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδέν ἐξ ἐμοῦ παθών. 690

Αἰ γ ε υ ς.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Μ ἢ δ ε ι α.

Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Αἰ γ ε υ ς.

Ἢ που τετόλμηκ' ἔργον αἷσχιστον τόδε;

Μ ἢ δ ε ι α.

Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν, οἱ πρό τοῦ φίλοι.

Αἰ γ ε υ ς.

Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μ ἢ δ ε ι α.

Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστός οὐκ ἔφν φίλοις.

Α ἰ γ ε υ ῖ ς.

Ἴτω νυν, εἴπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν.

Α ἰ γ ε υ ῖ ς.

Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

Μ ἢ δ ε ι α.

Κρέων, ὃς ἄρχει τῆςδε γῆς Κορινθίας.

700

Α ἰ γ ε υ ῖ ς.

Εὐγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ὀλωλα, καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Α ἰ γ ε υ ῖ ς.

Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν ἀγγέλλεις κακόν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.

Α ἰ γ ε υ ῖ ς.

Ἐἴ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.

Ἄλλ' ἄντομαί σε τῆςδε πρὸς γενειάδος

Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,

Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,

710

Δίξαι δὲ χωρᾷ καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γενοίτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
 Εὖρημα δ' οὐκ οἷσθ', οἷον εὖρηκας τόδε·
 Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς·
 Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
 Γύναι, πρόθυμός εἰμί· πρῶτα μὲν θεῶν,
 Ἐπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
 Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρουδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 720
 Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν.
 Τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι·
 Ἐκ τῆςδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
 Αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
 Μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινί·
 Ἐκ τῆςδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 730

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Μῶν οὐ πέποιδας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μ ἦ δ ε ι α.

Πέποιδα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος
 Κρέων τε· τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,

"Αγουσιν οὐ μεθεῖ' ἄν ἐκ γαίας ἐμέ·
 Λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
 Φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύμασι
 Τάχ' ἄν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γάρ ἀσθενῇ,
 Τοῖς δ' ὄλβος ἔστι καὶ δόμος τυραννικός.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν,
 'Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι 740
 'Εμοί τε γάρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
 Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.

Μ ῆ δ ε ι α.

"Ομνυ πέδον Γῆς πατέρα δ' "Ηλιον πατρός
 Τοῦ 'μοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μ ῆ δ ε ι α.

Μήτ' αὐτός ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
 Μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
 Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Α ἰ γ ε ὕ ς.

"Ομνυμι Γαῖαν 'Ηλίου δ' ἀγνὸν σέβας 750
 Θεοῦς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.

Μ ῆ δ ε ι α.

'Αρκεῖ τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;

Αἰ γ ε ύ ς.

Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

Μ ἦ δ ε ι α.

Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

Κάγώ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,

Πράξας ἃ μέλλω καὶ τυχοῦς ἃ βούλομαι.

ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἄλλά σ' ὁ Μαΐας πομπαῖος ἄναξ

Πελάσειε δόμοις,

Ὦν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,

Πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,

Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

760

Μ ἦ δ ε ι α.

ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἡλίου τε φῶς,

Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·

Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.

Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,

Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·

Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,

Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.

Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευµατα 770
 Δίξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.

Πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσωνα
 Ἐς ὅψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι, ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν
 Καὶ ἔυμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
 Οὐχ ὥς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονός
 Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καδυβρίσαι,
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω. 780

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
 Λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσῆλατον·
 Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὅς ἂν δίγῃ κόρης·
 Τοιοῖςδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
 Ὡμωῖα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 Τοῦντεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 Τὰμ' οὐτις ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται·

Δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος, 790
 Ἐξείμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
 Φεύγουσα, καὶ τλᾶς' ἔργον ἀνοσιώτατον·
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὐτ' οἶκος ἔστιν, οὐτ' ἀποστροφή κακῶν·

Ἡμάρτανον τόδ', ἥνικ' ἐξελίμπανον
 Δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
 Πεισθεῖς, ὃς ἡμῖν ἔνν' δεῶ τίσει δίκην.
 Οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
 Ζῶντας τὸ λοιπόν, οὔτε τῆς νεοζύγου
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεὶς με φαύλην κάσθενῃ νομιζέτω,
 Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ.
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

800

Χ ο ρ ό ς.

Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα καὶ νόμοις βροτῶν
 Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μ ή δ ε ι α.

Οὐκ ἔστιν ἄλλως σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὡς ἐγώ, κακῶς.

810

Χ ο ρ ό ς.

Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μ ή δ ε ι α.

Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖν πόσις.

Χ ο ρ ό ς.

Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἴω περισσοὶ πάντες οἱ ἔν' μέσω' λόγοι.
 Ἄλλ' εἶα, χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσωνα.
 Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα.
 Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
 Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γύνῃ τ' ἔφους.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α΄.

Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, 820

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'

Ἀποφερβόμενοι

Κλεινοτάταν σοφίαν,

Ἄει διὰ λαμπροτάτου

Βαίνοντες ἀβρῶς αἰδέρος,

Ἐνθα ποδ' ἀγνάς

Ἑννέα Πιερίδας

Μούσας λέγουσι

Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι 830

ἀντιστροφ. α΄

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ροάς

Τὰν Κύπριν κληζουσιν ἀφυσ-

σαμένηαν, χώρας καταπνεῦσαι

Μετρίαις ἀνέμων

Ἠδυπνόους αὔρας

Ἄει δ' ἐπιβαλλομένην
 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 ων πλόκον ἀνδρέων,
 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
 Πέμπειν ἔρωτας,
 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

840

στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 Ἦ πόλις ἢ φίλων
 Πόμπιμός σε χώρα
 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 Τὰν οὐχ ὀσίαν; μετ' ἄλλων
 Σκέψαι τεκέων πλαγάν,
 Σκέψαι φόνον οἶον αἰρεῖ.
 Μή, πρὸς γονάτων σε πάντως
 Πάντως ἱκετεύομεν,
 Τέκνα φονεύσης.

850

ἀντιστροφ. β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
 Χειρὶ τέκνων σέθεν
 Καρδίᾳ τε λήψει
 Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
 Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
 Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει,
 Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,

Τέγξαι χέρα φοινίαν

860

Τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰάσω ν.

"Ηκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς,
Οὐτ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδε γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

Μήδεια.

Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην
Κάλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευούουσιν εὖ; 870
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοισι καδίσταμαι
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοισι
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοήθεις, ἡσδόμην ἀβουλίαν

Πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.
 Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, 880
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἴη χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 Καὶ ἔυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.
 Ἄλλ' ἐσμέν, οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,
 Γυναῖκες· οὐκοῦν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεσθα καὶ φάμεν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἄλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
 ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας· 890
 Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεῖπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γάρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
 Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν!
 ὦς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
 Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ!
 ὦς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, 900
 Ὅψιν τερείνην τήνδ' ἐπλησα δακρύων.

Χ ο ρ ό ς.

Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὥρμήθη δάκρυ·
 Καὶ μὴ προβαίῃ μεῖζον, ἢ τὸ νῦν κακόν.

Ἰάσων.

Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
 Εἰκὸς γάρ, ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
 Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἄλλοίους πόσει.
 Ἄλλ' ἐς τὸ λῶον σὸν μεδέστηκεν κέαρ,
 Ἐγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βουλὴν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.
 Ὑμῶν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας
 Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
 Ἄλλ' αὐξάνεσθε· τ' ἄλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
 Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Κούκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

910

920

Μήδεια.

Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη περὶ —

Ἰάσων.

Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι περὶ.

Μήδεια.

Δράσω τάδ'· οὐ τοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
 Γυνὴ δὲ θῆλυ κάπνι δακρύοις ἔφυ.

Ἰάσων.

Τί δῆτα λίαν τοῖςδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

Μήδεα.

"Ετικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
Εἰςῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

Ἄλλ' ὦνπερ οὔνεκ' εἰς ἐμούς ἦκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

930

Κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

Μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονός

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις·

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆςδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·

Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,

Αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ἰάσων.

Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Μήδεα.

Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός

Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ἰάσων.

Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,

940

Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.

Μήδεα.

Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·

Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται

Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολὺ,
 Λεπτὸν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον
 Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὁμευνέτου
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
 Λάζυσθε φέρνας τάςδε, παῖδες, ἐς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες· οὐ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

950

Ἰ ἄ σ ω ν

Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
 Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλῆιον πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
 Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινός
 Γυνή, προδήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Μ ἡ δ ε ι α.

Μὴ μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
 Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὖξει θεός·
 Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
 Ἄλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
 Πατρὸς νέαν γυναῖκα δεσπότην τ' ἐμήν
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,

960

Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴδ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, 970
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή α΄.

Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
 Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων
 Δέξεται δύστανος ἄταν·
 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα
 Θήσει τὸν Αἶδα κόσμον αὐ-
 τάγ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

ἀντιστροφή α΄.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων
 Χρυσεότευκτον στέφανον περιδέσσαι. 980
 Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
 Καὶ μοῖραν θανάτου
 Προσλήψεται ἡ δύστανος, ἄ-
 ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.

στροφή β΄.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
 Κηδεμὼν τυράννων,
 Παισὶν οὐ κατειδώς.

Ὀλίθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σᾶ στυγερὸν θάνατον 990
 Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει!

ἀντιστροφ. β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 ὦ τάλαινα παίδων
 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἔνεκεν
 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
 Ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνω.

ΜΗΔΕΙΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ,
 ΧΟΡΟΣ.

Π α ι δ α γ ω γ ὅ ς.

Δέσποιν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλῆς ἀσμένῃ χεροῖν
 Ἐδέξατ'· εἰρήνην δὲ τὰ κεῖθεν τέκνοισι. 1000

Μ ἦ δ ε ι α.

Ἔα!

Π α ι δ α γ ω γ ὅ ς.

Τί συγχυθεῖς ἑστήκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;

Μ ἦ δ ε ι α.

Αἶ αἶ!

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τάδ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μ ή δ ε ι α.

Αἰ αἰ! μάλ' αὖθις.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;

Μ ή δ ε ι α.

"Ηγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σε μέμφομαι.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;

Μ ή δ ε ι α.

Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί

Καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

ΙΟΙΟ

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μ ή δ ε ι α.

"Αλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Π α ι δ α γ ω γ ό ς.

Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·

Κούφως φέρειν χρή θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μ ή δ ε ι α.

Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,

Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
 Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
 Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, 1020
 Πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 Εὐνάς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας!

"Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεδρεψάμην,
 "Αλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 Στερρὰς ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἡ μὲν ποδ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ
 Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, 1030

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,
 Λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 "Οψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

Φεῦ φεῦ! τί προσδέρκεσθ' ἐμ' ὄμμασιν, τέκνα;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἶ αἶ! τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευματα 1040
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς

Λυποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;

Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευματα.

Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλιν,

Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἑμούς· ἀζημίους;

Τολμητέον τάδ', ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,

Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.

Χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ

Θέμις παρῆναι τοῖς ἑμοῖσι θύμασιν,

1050

Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

Ἄ ᾗ!

Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·

Ἔασον αὐτούς, ὧ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·

Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε. —

Μὰ τοὺς παρ' Αἴδην νερτέρους ἀλάστορας,

Οὐ τοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγώ

Παῖδας παρήσω τοὺς ἑμούς· καθυβρίσαι.

Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,

Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·

Πάντως πέπρωται ταῦτα, κούκ ἐκφεύξεται.

1060

Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε

Νύμφη τύραννος ὀλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Ἄλλ' — εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,

Καὶ τοὺςδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι —

Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὧ τέκνα,

Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χεῖρα.

ὦ φιλτάτῃ χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρ,

Καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε
 Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολή, 1070
 ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων!
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 Οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
 Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
 Θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεάν 1080
 Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
 Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
 Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
 Εὖροις ἂν ἴσως
 Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
 Καί φημι βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
 Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
 Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γειναμένων·
 Οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν 1090

Εἴθ' ἤδ' ὑ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρόν
 Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
 Οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
 Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη
 Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
 Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
 Βίότ' οὐδ' ὅπόθεν λείψουσι τέκνοις·
 Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
 Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

1100

Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
 Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
 Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
 Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίότ' οὐδ' εὖρον,
 Σώματά οὐδ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
 Χρηστοὶ τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
 Δαίμων οὗτος, φρουδὸς ἐς Αἴδαν
 Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
 Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαιοτάτην
 Παίδων ἔνεκεν

1110

Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μ ἢ δ ε ι α.

Φίλοι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
 Καραδοκῶ τὰ κεῖθεν, οἳ προβήσεται.

Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
 Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
 Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

"Αγγελοῦ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
 Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν
 Λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.

Μήδεια.

Τί δ' ἄξιόν μοι τῆςδε τυγχάνει φυγῆς;

"Αγγελοῦ.

"Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη
 Κρέων δ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.

Μήδεια.

Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 Τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

"Αγγελοῦ.

Τί φης; φρονεῖς μὲν ὀρδα, κοῦ μαίνει, γύναι,
 "Ητις τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,
 Χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἔχω τι καὶ γὰρ τοῖςδε σοῖς ἐναντίον
 Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος, 1130
 Δέξον δ' ὅπως ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθναῖσι παγκάκως.

Ἀ γ γ ε λ ο ς.

Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
 Ἔν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
 Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
 Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρὶν·
 Κυνεῖ δ' ὃ μὲν τις χεῖρ', ὃ δὲ ξανθὸν κάρα
 Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὕπο
 Στέγας γυναικῶν ἔν τε τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην. 1140
 Δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
 Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
 Ἐπειτα μέντοι προῦκαλύψατ' ὄμματα,
 Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
 Ὅργας τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τὰδ'· „Οὐ μὴ δυσμενὲς ἔσει φίλοις,
 „Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
 „Φίλους νομίζουσ', οὗςπερ ἂν πόσις σέθεν· 1150
 „Δέξει δὲ δῶρα καὶ παραιτήσεται πατρός·
 „Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖςδ', ἐμὴν χάριν.“

"Ἡ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
 Χρυσοῦν τε θείσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
 Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
 Ἀψυχὸν εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κᾶπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται 1160
 Στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
 Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.
 Τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
 Χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
 Θρόνοισιν ἔμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καὶ τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
 "Ἡ Πανὸς ὀργὰς ἢ τινος θεῶν μολεῖν,
 Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα 1170
 Χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἀπο
 Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν. εὐθύς δ' ἢ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 Ὀρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
 Φράσουσα νύμφης ἔνυμφοράν· ἅπασα δέ
 Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν·
 "Ἢδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
 Ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἄν ἦπτετο.

"Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος 1180
 Δεινὸν στενάξας ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·
 Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
 Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 Θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
 Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρουμένη,
 Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
 Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην 1190
 Ἔσεισε, μᾶλλον δὲ τόσως τ' ἐλάμπετο·
 Πιτνεῖ δ' ἐς οὐδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν·
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
 Ἔσταζε κρατός, ξυμπεφυρμένον πυρί·
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρεον,
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος διγχεῖν
 Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον. 1200
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, ξυμφορᾶς ἀγνωσία
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προςπιτνεῖ νεκρῷ,
 Ὡμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας
 Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· „ὦ δύστηνε παῖ!
 „Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 „Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν

„Τίθῃσιν; οἱ μοι! Ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.“

Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,

Χρήζων γεραιὸν ἐξαναστήσai δέμας,

Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

1210

Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·

Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσai γόνυ,

Ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.

Χρύνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος.

Ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

Κεῖνται δὲ νεκροί, παῖς τε καὶ γέρων πατήρ,

Πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.

Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου —

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν —

1220

Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,

Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν

Δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,

Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·

Ὀλβου δ' ἐπιρρύέντος, εὐτυχέστερος

Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὀλβιος δ' ἂν οὔ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ

Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλῆμον! ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,

1230

Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἴδου πύλας

Οἴχει γάμων ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος.

Μ ἢ δ ε ι α.

Φίλαι, δέδοκται τοῦργον, ὥς τάχιστα μοι
 Παῖδας κτανούσῃ τῆςδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
 Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
 Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερσί.
 Ἄλλ' εἴ, ὀπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν,
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
 Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
 Δάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου, 1240
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μὴδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 Ὡς φίλταθ', ὥς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
 Λαδοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφῇ.

Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς
 Ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδεται,
 Ἰδετε τὰν ὀλομένην
 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 Τέκνοις προσβαλεῖν χερ' αὐτοκτόνον· 1250
 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασταν· θεῶν δ'
 Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειργε,

Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαινάν τ' Ἑριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,

Μάταν ἄρα γένος φίλιον

Ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν

Διποῦσα Συμπληγάδων

1260

Πιτρᾶν ἀξενωτάταν εἰςβολάν.

Δειλαία, τί σοι φρενῶν

Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,

Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;

Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ'.

Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνω-

δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.

Παῖς Α. Οἷ μοι! τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χεῖρας;

Παῖς Β. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ' ὀλλύμεσθα γάρ.

Χ ο ρ ό ς.

Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων;

1270

Ἰὼ τλᾶμον! ἰὼ κακοτυχὲς γύναι!

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Π α ῖ δ ε ς.

Ναί, πρὸς θεῶν, ἀρῆξατ', ἐν δέοντι γάρ.

Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χορός.

Τάλαιν', ὥς ἄρ' ἤσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

"Αροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς!

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκ' ἐν φίλοις χερὰ βαλεῖν τέκνοισι. 1280

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διός

Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·

Πιτνεῖ δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνῳ

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,

Δυοῖν τε παῖδοιν ξυνθανοῦς' ἀπόλλυται.

Τί δὴ ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

Ἦ γυναικῶν λῆχος πολύπονον,

"Οσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά!

ΙΑΣΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰάσων.

Γυναῖκες, αἱ τῆςδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης, 1290

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη

Μήδεια τοῖσινδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;

Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

"Η πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,

Ἄθῳος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω·

Κεῖνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·

Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον, 1300

Μὴ μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χορός.

ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Ἰάσων.

Τί δ' ἐστίν; ἦπου καὶ μ' ἀποκτεῖνα θέλεις;

Χορός.

Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.

Ἰάσων.

Οἱ μοι! τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι!

Χορός.

ὦς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φροντίζε δῆ.

Ἰάσων.

Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ ἔξωθεν δόμων;

Χορός.

Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1310

Ἰάσων.

Χαλᾶτε κλῆδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι,

Ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω διπλοῦν κακόν,

Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.

ΜΗΔΕΙΑ, ΙΑΣΩΝ, ΧΟΡΟΣ

Μήδεια.

Τί τάςδε κινεῖς κάναμοχλεύεις πύλας,
 Νεκρούς ἐρευνῶν καὶ τὴν εἰργασμένην;
 Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
 Δέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ·
 Τοιόνδ' ὄχημα πατρός· Ἥλιος πατήρ
 Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χειρός.

Ἰάσων.

ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι 1320
 Θεοῖς τε καὶ ἀνθρώπων γένει!
 Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ἔϊφος
 Ἐτλης τεκοῦσα, καὶ μ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας,
 Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιον τε προσβλέπεις
 Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
 Ὅλοι' ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονός
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.
 Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί· 1330
 Ἐτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος·
 Ἡρῶ μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δέ
 Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
 Οὐκ ἔστιν, ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή

"Ετλη πόθ', ὦν γε πρόσθεν ἤξιουν ἐγώ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
Λέαιναν, οὐ γυναιῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσιν ἀγριωτέραν φύσιν.

1340

'Αλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
"Ερρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μαιφόνε!
"Εμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
"Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κάξεθρεψάμην,
"Εξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

Μ ἢ δ ε ι α.

Μακράν γ' ἂν ἐξίτεινα τοῖςδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷ᾽ αὖ τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τ᾽ αὖ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοντον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὔθ' ἢ τύραννος, οὔθ' ὃ σοι προσθεῖς γάμους
Κρέων ἀνατεῖ τῆςδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὥκησε σπέος·
Τῆς σῆς γάρ, ὡς χρή, καρδίας ἀνθηψάμη.

1350

Ἰ ἄ σ ω ν.

Καὐτῇ γε λυπεῖ καὶ κακῶν κοινωνός εἰ.

Μ ἢ δ ε ι α.

Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ἔγγελας.

Ἴ ἄ σ ω ν.

ὦ τέκνα, μητρὸς ὥς κακῆς ἐκύρσατε!

1360

Μ ἢ δ ε ι α.

ὦ παῖδες, ὥς ὥλεσθε πατρώα νόσφ!

Ἴ ἄ σ ω ν.

Οὐ τοίνυν ἤμῃ δεξιὰ σφ' ἀπώλεσεν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἄλλ' ὕβρις οἷ τέ σοι νεοδμῆτες γάμοι.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὔνεκα κτανεῖν.

Μ ἢ δ ε ι α.

Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οἷδ' οὐκέτ' εἰσὶ τοῦτο γάρ σε δῆξεται.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Οἷδ' εἰσὶν, οἷ μοι! σῶ κάρα μιάστορες.

Μ ἢ δ ε ι α.

Ἰσασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἰσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.

1370

Μ ἢ δ ε ι α.

Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί. 1379

Μ ἢ δ ε ι α.

Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καὶ γὰρ θέλω.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Θάψαι νεκρούς μοι τοὺςδε καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,

Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,

Ὡς μὴ τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,

Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν

Τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1380

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἴμι τὴν Ἐρεχθέως,

Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος·

Σὺ δ', ὥσπερ εἰκός, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,

Ἀργοῦς κᾶρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,

Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ἀλλὰ σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων

Φονία τε Δίκη.

Μ ἢ δ ε ι α.

Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,

Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;

Ἰάσων.

Φεῦ φεῦ! μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

1390

Μήδεια.

Στείχε πρὸς οἴκους καὶ θάπτ' ἄλοχον.

Ἰάσων.

Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.

Μήδεια.

Οὔπω θρηνεῖς μένε καὶ γήρασκ'.

Ἰάσων.

ὦ τέκνα φίλτατα!

Μήδεια.

Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.

Ἰάσων.

Κᾶπειτ' ἔκτας;

Μήδεια.

Σέ γε πημαίνουσ'.

Ἰάσων.

Αἱ αἱ! φιλίου χρήζω στόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπύξασθαι.

Μ ἢ δ ε ι α.

Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
 Τότ' ἀπωσάμενος.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Δός μοι, πρὸς θεῶν,
 Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

1400

Μ ἢ δ ε ι α.

Οὐκ ἔστι μάτην λόγος ἔρριπται.

Ἴ ἄ σ ω ν.

Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαυνόμεθ',
 Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
 Καὶ παιδοφόνου τῆςδε λεαίνης;
 Ἄλλ' ὅποσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
 Τάδε καὶ θρηγῶ κάπιθοάζω,
 Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
 Τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαί τε χεροῖν θάψαι τε νεκρούς,
 Οὓς μὴ ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
 Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1410

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Πολλῶν τὰμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,

Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὖρε θεός·

Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Wörterverzeichnis

über

des Aeschylos Prometheus

Wörterverzeichnis

des Aschendorfs Promethius

A.

Ἀβατος, ὁ ἡ (von βᾶω, βαίω, βαίνω: daher waten, Pfad u. a.), nicht betretbar, unwegsam, wüste.

ἄγαλμα, ατος, τό, der Schmuck, die Zierde.

ἄγγελία, ἡ, die Botschaft.

ἄγγελλειν, eine Botschaft überbringen, verkündigen.

ἄγγελος, ὁ, der Bote; der Diener.

ἄγειτων, ὁ ἡ (γείτων, ὁ ἡ, Nachbar), ohne Nachbar, d. i., verlassen, einsam.

ἄγκυλη, ἡ, der Arm, der Ellenbogen; alles Ge-krümmte oder Vertiefte; so Prom. 1019. die Vertiefung zwischen den Felsen.

ἄγναμπος, ὁ ἡ (γνάμπειν), unbeugsam; unerbittlich.

ἄγνόρυτος, ὁ ἡ (von ῥύειν und ἄγνός), mit reinem, heiligem Flusse; heilig.

ἄγνός, ἡ, ὄν, rein; heilig oder göttlich.

ἄγριος (ἄγρός, ager: Acker), wild, grausam.

ἄγρυπνος, ὁ ἡ (ὑπνος, Schlaf), schlaflos; stets wachsam oder nie ruhend.

ἄδαμαντινος (von ἄδάμας, das Unbezwingliche, Unbeugsame: das Eisen, der Stahl), eisern; überhaupt Bezeichnung des Festesten und Starresten; f. Boissonad. z. Philostrat. Heroic. S. 405 ff.

ἄδαμαντόδετος, ὁ ἥ (δέω), mit Eisen gebunden; überh. eisern (Tibull. I, 63: duro praecordia ferro vincta). Die poetische Sprache der Griechen liebt solche zusammengesetzte Nenn- und Beiwörter, in denen nur der eine Theil der Composition die eigentliche Bedeutung des Worts bestimmt; f. Eustath. z. Homer. Il. v. S. 1281, 11. Facius z. Eurip. Orest. 819. 964. Valckenar. z. Eurip. Phoeniss. 28.

ἄδην, att. ἄδην (ἄδεῖν, satis, satt; denn der spiritus ist in s übergegangen, wie ὑπέρ super u. a.), sattsam, genug.

ἄδῆριτος, ὁ ἥ (δῆρις, Streit), unbestritten, unbesiegt; nicht zu bestreiten, unbezwinglich.

ἄεικῆς, ὁ ἥ (von εἰκώς), ungebührlich; schmähhch, schmachvoll.

ἄζηλος, ὁ ἥ (ζῆλος daher schêl?) neidlos; nicht zu beneiden, d. i., unglücklich.

ἄησυρος (ἄω, ἄημι), wehend; leicht; beweglich, behend.

ἄδέτως (δέω, τίθημι, ich setze), nicht gesetzlich (ἄδέσμως), widerrechtlich.

ἄδλεύειν oder **ἄδλεῖν** (ἄδλος, Kampf), kämpfen, ringen; dulden.

ἄδυμεῖν (δυμός), muthlos seyn; verzagen.

αἶα, d. i., γαῖα, Erde.

Αἰδης, ου, od. Ἀἰδης, ὁ (d. i., αἰδής, unsichtbar, von ἰδεῖν), der Gott der finstern Welt, d. i., der Unterwelt, Pluto. Ἐν ἄδου (nehmlich οἴκῳ oder δώματι) in der Unterwelt, und εἰς ἄδου (οἶκον, δόμον), in die Unterwelt; f. über die Ellipse von οἴκῳ und οἶκον L. Bos. S. 341 ff. ed. Schäfer.

αἰδώς, ὅς contr. οὔς, ἥ, die Scham, Schamhaftigkeit.

αἰθαλόεις, εσσα, ὅεν (αἰθάλη, Asche, von αἰθεῖν), brennend, glühend.

αἰθήρ, ἔρος, ὁ (αἶθειν), der Himmel, als die Quelle des Lichts.

αἰκία, ἡ, die Mishandlung; das Leid.

αἰκίζεῖν, mishandeln; peinigen; Leid zufügen.

αἴκισμα, τό (αἰκίζεῖν), die Schmach, die Mishandlung.

αἰμύλος, ὁ ἡ, schmeichelnd; schlau, listig.

αἰνιγμα, τος, τό (αἶνος, Wort, αἰνίσσειν, dunkel sprechen), die dunkle Rede: das Räthsel.

αἰνικτηρίως, räthselhaft, dunkel.

αἰολόστομος, ὁ ἡ (αἰόλος u. στόμα), mannichfach, d. i., unbestimmt redend, vieldeutig, räthselhaft.

αἰπυμήτης, ου, ὁ (von αἰπύς, hoch, und μήτις), hochsinnig, weise.

αἰπύνωτος, ὁ ἡ (αἰπύς u. νῶτον), mit hohem Rücken, od. auf der Höhe (eines Berges) liegend.

αἶρεῖν, (mehrere Tempora entlehnt es von dem alten Zeitworte ἔλαιν, als den Aor. 2.), nehmen, erobern, gewinnen.

αἶρεσις, εως, ἡ, die Wahl.

αἰσθαίνεσθαι (αἰεῖν, αἰσθεῖν, αἰσθεσθαι, daher aor. ἤσθόμην, Prom. 957. u. a.), empfinden; wahrnehmen, hören, erfahren.

αἰσσεῖν, hinstürmen, sich fortstürzen, eilen.

αἰστος, ὁ ἡ (f. αἰστοῦν), ungesehen, unbekannt; vernichtet.

αἰστοῦν (von ἴσειν oder ἰδεῖν: wissen, kennen) unkenntlich, unsichtbar machen; vernichten, vertilgen.

αἰσχιστος, st. αἰσχροτάτος, Comparat. von αἰσχροῦς, ά, όν, häßlich; schändlich; schmähhch.

αἰσχύνειν (αἰσχύνη), häßlich machen; schänden, beschämen, beschimpfen; med. sich schämen, Bedenken tragen.

αἰτεῖν, begehren; suchen.

αἰτίαμα, τό (αἰτία), die Beschuldigung; das Vergehen.

αἰφνίδιος, ὁ ἡ (αἰφνης, άφανής, von φάνειν, φαίνεῖν), unvorhergesehen; plötzlich, schnell.

αἰχμή, ἡ, die Spitze; die Lanze. Ἀιχμήν δεικνύναι, die Lanze zeigen, d. i., drohen, mit Gewalt sich widersetzen.

αἰών, ὤνος, ὁ u. ἡ (aevum), die Zeitdauer; die Zeit; das Alter, das Leben.

ἄκαιρος, ὁ ἡ (καιρός), unzeitig; ungeschickt, ungeziemend (ineptus).

ἄκεσμα, τό (ἀκεῖν), das Heilmittel.

ἀκηδεῖν (κῆδος), nicht sorgen, vernachlässigen.

ἄκικυσ, ὁ ἡ (κίκυς von κίειν, Kraft), kraftlos.

ἀκίχητος, ὁ ἡ (κιχεῖν), nicht zu erreichen; metaph. nicht zu gewinnen oder zu überreden.

ἄκλητος (κληῖν, καλεῖν), ungerufen, nicht eingeladen, invocatus.

ἀκοή, ἡ (ἀκούειν), das Gehör; das Ohr; das Gerücht, der Ruf (Sinn, Organ und Gegenstand des Hörens).

ἀκοίμητος, ὁ ἡ (κοιμᾶν), schlaflos; rastlos.

ἄκος, εος, τό (ἀκέομαι) Heilung, Heilmittel; Mittel, Hülfe. Prom. 43: ἄκος οὐδέν, es hilft nichts.

ἄκρα, ἡ, die Höhe, Spitze; der Gipfel.

ἄκραγής, ὁ ἡ (α intensiv. u. κράζειν), laut schreiend, bellend.

ἄκρατής, εος, ὁ ἡ (κράτος), nicht mächtig; unenthaltsam, zügellos.

ἄκρατος, ὁ ἡ (κερᾶν, vermischen), unvermischt; rein; stark, heftig.

ἀκριβῶς, genau; vollkommen.

ἄκρος, ρα, ρον (ἀκῆ), spitzig, scharf; hoch; vollkommen.

ἄκτιν, ἴνος, ἡ, der Strahl.

ἄκων, οντος, ὁ u. ἄκουσα, ης (ἀέκων, von ἐκών), unfreiwillig; gezwungen; nicht gern.

ἀλαός, ὁ ἡ (λαῖν, d. i., λεύσσειν), blind.

ἀλᾶσθαι, herumirren.

ἀλατεία, ἡ (ἀλᾶσθαι), das Herumirren.

ἀλγεινός, ἡ, ὄν (ἄλγος), schmerzlich, trauervoll.

ἀλγίων, ὁ ἦ, Comparat. von ἄλγος, schmerzlicher.
 ἄλγος, εὖς, τό, der Schmerz; der Kummer, das
 Leiden.

ἀλγύνειν, Schmerzen zufügen; pass. Schmerzen em-
 pfinden.

ἀλδαίνειν (ἀλδεῖν alere, ἀλδίσκειν), erzeugen, er-
 nähren; nähren, weiden.

ἀλέξημα, τό (ἀλέκειν, ἀλέξειν, helfen), Hülfsmittel.

ἀλεύειν u. ἀλεῖν, abhalten; entfernen.

ἀλίγκιος, ὁ, gleich.

ἀλίστονος, ὁ ἦ (ἄλς, Meer und στόνος, στένειν,
 stöhnen, rauschen), vom Meer umrauscht od. ge-
 schlagen.

ἀλίτειν, ἀλιτεῖν od. εὖειν, irren, fehlen.

ἀλκή, ἡ, die Stärke, der Muth; die Hülfe, der Bei-
 stand.

ἀλλάττειν, vertauschen.

ἄλλοτε (ἄλλος), zu einer anderen Zeit. Prom. 276:
 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον, st. ἄλλοτε πρὸς ἄλλον, zu
 einer anderen Zeit zu einem anderen, d. i., bald zu
 diesem, bald zu jenem.

ἄλλως, anders, in anderer Hinsicht; ἄλλως τε καί,
 in anderer Hinsicht und auch, d. i., besonders, vor-
 züglich.

ἀλύσκειν (ἀλύειν, ἀλύσσειν), entfliehen; sich retten.

ἄλυτος, ὁ ἦ, (λύειν), unauflöslich.

ἁμαρτάνειν (ἁμάρτειν od. ἁμαρτεῖν), fehlen, ver-
 fehlen; sich vergehen.

ἁμέγαρτος, ὁ ἦ (μεγαίρειν), ohne Neid; nicht zu
 beneiden; unglücklich, mühselig.

ἁμείβειν, vertauschen; verändern; verlieren. Prom. 23.

ἁμήχανος, ὁ ἦ (μηχανή, machina, Hülfsmittel,
 Rath), rathlos; τὰ ἁμήχανα passiv. schwierige
 Lage, Noth, wo man kein Mittel hat, sich nicht
 helfen od. retten kann.

ἁμιλλὰ, ἡ, der Wettstreit, Wetteifer.

ἄμοχθρεῖ od. ἄμοχθρί (μόχθος), ohne Arbeit und Mühe.

ἄμπλάκημα, τό, der Irthum, Fehler; Vergehen, Schuld.

ἄμπλακεῖν (πλάκειν, πλάζειν), irren, fehlen.

ἄμφήκης, εὖς, ὁ ἦ, st. ἀμφοκῆς (von ἀκή u. ἀμφί), auf beiden Seiten spitzig; zweisehnidig.

ἄμφίβληστρον, τό (von ἀμφιβάλλειν), alles, was umgeworfen wird: Kleid; Netz; Fessel. Prom. 81.

ἀναγγέλλειν (ἀγγέλλειν), wieder verkündigen, zurückbringen.

ἀνάγκη, ἦ, die Nothwendigkeit; der Zwang.

ἄναλκεις, ἰδος, ὁ ἦ (ἀλκή), kraftlos; feige.

ἀναμυχθίζεσθαι (μυχθίζειν), seufzen,

ἀνάσσειν (daher ἄναξ), herrschen.

ἀνασχετός, ἦ, ὄν (ἀνά und ἔχειν, σχεῖν), zu dulden, erträglich.

ἀναύγητος, ὁ ἦ (αὐγή), unbeschnen, dunkel.

ἄνεμος, ὁ, der Wind.

ἀνεψιός, ὁ, Geschwisterkind, Vetter.

ἀνηκουστεῖν (ἀκούειν) nicht hören; nicht folgen, beachten.

ἀνηλεής, εὖς, ὁ ἦ (ἔλεος), nicht mitleidig, grausam. Daher

ἀνηλεῶς, adv.

ἀνήλιος, ὁ ἦ (ἥλιος), ohne Sonne; finster.

ἀνήμερος, ὁ ἦ (ἥμερος), ungezähmt; wild, grausam.

ἀνήριθμος, ὁ ἦ (von ἀριθμός), zahllos; endlos; nie ruhend. Prom. 90.

ἀνήροτος, ὁ ἦ (ἀρούς), ungepflügt; unbebaut.

ἀνθεμώδης od. ἀνθεμοειδής, ὁ ἦ (von ἄνθεμον und εἶδος), blumenartig; blumenreich, blühend.

ἄνθος, εὖς, τό, die Blüthe oder Blume; metapho-
risch das Trefflichste und Zierendste: die Schönheit,
der Schmuck, die Ehre oder Würde. Prometh. v. 7.
heißt das Feuer des Hephaestos ἄνθος, so wie v. 38.

γέρας, d. i., τιμή (Prom. 30.): die dem Hephaestos bei der Vertheilung der Güter und Aemter unter die Götter vom Zeus verliehene Würde; f. Valcken. z. Eurip. Hippolyt. 107.

ἀνδρακεύειν (ἀνδραῖ, Kohle), Kohlen brennen, zu Kohlen brennen.

ἀνιστορεῖν (ἵστορεῖν), erforschen; erfragen.

ἄνοια, ἡ, die Unverständigkeit, Unklugheit.

ἄνοους, ἄνοος, ὁ ἡ (νοῦς), unverständlich.

ἀντιβαίνειν (βαίνειν von βάειν, βαίειν, βῆναι), entgegengehen; sich entgegenstellen, sich widersetzen.

ἀντίπαλος, ὁ ἡ (πάλη), entgegenkämpfend, entgegengesetzt, feindlich.

ἀντίπνους, ὁ ἡ, (πνεῖν), entgegenwehend.

ἀντισπᾶν, auf eine andere Seite ziehen; abziehen.

ἀντλεῖν (exantlare), schöpfen; ertragen, dulden.

ἀντολή, d. i., ἀνατολή, ἡ (ἀνατέλλειν), der Aufgang; der Morgen, als Weltgegend.

ἀνύειν (ἄνειν), vollbringen, vollenden; med. erlangen, erhalten.

ἀνώγειν, antreiben; gebieten.

ἀνωφελής, ἑός, ὁ ἡ (von ὠφελεῖν), unnütz. Prom. 33.

ἄξιος, ἰα, ἰον, werth, würdig; sich der Mühe verlohrend.

ἄξιον, würdigen, ehren; für billig halten; wollen.

ἀπαλλαγή, ἡ, (ἀπαλλάττειν), die Befreiung, Erlösung.

ἀπαλλάττειν, befreien; recipr. sich befreien, frei werden.

ἀπαμβλύνειν (ἀμβλύς, stumpf), abstumpfen; hemmen, zurückhalten.

ἀπᾶνθρωπος, ὁ ἡ, von Menschen entfernt, menschenleer, öde. Prom. 20.

ἀπαντλεῖν, aus- oder abschöpfen (exantlare); verringern, vermindern; lindern, erleichtern.

ἀπαράμυθος od. ἀπαράμυθητος, ὁ ἢ (παράμυθεῖσθαι), nicht zu überreden, unerbittlich.

ἀπαυρᾶν, genießsen; als Genuß, Lohn empfangen, Prom. 28.

ἀπέδιλος, ὁ ἢ (πέδιλον, Sohle), ohne Fußsohle, unbeschuhet.

ἀπειλεῖν, drohen.

ἀπειλή, ἡ, die Drohung.

ἄπειρος, ὁ ἢ (πεῖρα, πειρᾶν), unerfahren; unwissend.

ἀπενθής, ἑός, ὁ ἢ (πένθος), ohne Trauer; kummer- od. gefahrlos; über allen Unfall erhaben.

ἀέραντος, ὁ ἢ (πέρας, περαίνειν), unbegrenzt, endlos; wo man keinen Ausgang findet.

ἀέχθεια, ἡ (von ἔχθος, ἔχθειν), Haß, Feindschaft.

ἀπιστεῖν (ἄπιστος von πίστις), nicht glauben od. trauen; nicht Folge leisten.

ἄπιστος, ὁ ἢ, unglaublich.

ἄπληστος, ὁ ἢ (πλεῖν, πληῖναι), unersättlich; unermefslich.

ἀπλόος, ὅη, ὅον, contr. ἀπλοῦς, ἦ, οὔν, einfach; kurz. Prom. 46: ὡς ἀπλῶ λόγῳ (nehmlich λέγειν oder εἰπεῖν), um es kurz zu sagen.

ἀποδείκνυσθαι, darstellen; bereiten, machen.

ἀποδύρεσθαι (ὀδύρεσθαι), betrauern, bejammern.

ἀποικία, ἡ, die Auswanderung, Colonie; der Wohnsitz.

ἀποκλείειν (κλείς, Schlüssel), ausschließen.

ἀπολακτίζειν (v. λακτίζειν), ausschlagen, d. h., (auch in der deutschen Sprache), verweigern.

ἀπόλεμος, ὁ ἢ (πόλεμος), unkriegerisch; nicht zu bekriegen; nicht zu bestehen.

ἀποπτύειν, ausspucken; verabscheuen.

ἄπορος, ὁ ἢ (πόρος), ohne Weg; ohne Mittel, rathlos; ἄπορα, Bedrängnisse.

ἀποστερεῖν, berauben.

ἀποστροφή, ἡ, (στρέφειν), die Abwendung; die Rettung.

- ἀποσυλᾶν, berauben, entreißen.
- ἀποσφάλλειν (σφάλλειν, fallen), abbringen, irreleiten; med. abirren; φρενῶν ἀποσφάλλεσθαι, mente aberrare (Prom. 472).
- ἀπρόοπτος, ὁ ἢ, unvorhergesehen.
- ἀπροσδόκητος, ὁ ἢ (προσδοκᾶν), unerwartet.
- ἀπύειν od. ἡπύειν, rufen; nennen, sagen.
- ἄπυρος, ὁ ἢ, ohne Feuer oder ganz feurig (wenn das ᾱ intensivum ist).
- ἄρά, ἡ, die Bitte, der Wunsch; die Verwünschung, der Fluch.
- ἄρᾱσθαι, bitten; wünschen; verfluchen.
- ἄράσσειν (ράσσειν, ῥήσσειν von ῥήγειν: brechen), schlagen.
- ἄργυρος, ὁ, das Silber.
- ἄρδεν (ἄρδεν), benetzen, tränken, durchwässern.
- ἄρδην (αἶρην), in die Höhe; von Grund aus; ganz weg.
- ἄρδης, εὖς, ἡ, die Spitze des Pfeils; der Stachel.
- ἄρειν, bereiten, zurüsten; anpassen, befestigen. Perf. med. ἤρα, poet. ἤραρα, ἄρηρα und ἄραρα; intransit. ich bin befestigt. Prom. 60.
- ἄρειος, ὁ ἢ (Ἄρης, Mars), kriegerisch, tapfer.
- ἀρήγειν, helfen, beistehen.
- ἄρηξις, εὖς, ἡ (ἀρήγειν), die Hülfe.
- Ἄρης, εὖς, ὁ (Mars), der Kriegsgott; die Schlacht; der Mord (Prom. 861).
- ἀριστεύειν, der beste oder das beste seyn; sich auszeichnen.
- ἀρκεῖν (arcere), abwehren; helfen; vermögen, können (im Stande seyn; daher genügen).
- ἄρθμός, ἀριθμός, ὁ, die Verknüpfung, Freundschaft; das Einigende: die Zahl.
- ἄρμα, αὖτος, τό, der Wagen.

ἁρμονία, ἡ (*ἄρειν*, *ἁρμός*), die Zusammenfügung, Verbindung; die Bestimmung, Entschliessung: der Wille.

ἁρμοῖ, sogleich; eben.

ἁρνεῖσθαι, leugnen.

ἄρρηκτος, ὁ ἡ (*ῥήγειν*: brechen, *ῥηγνύναι*, *ῥήσσειν*), unzerbrechlich, undurchbrechlich.

ἀρχαιοπρεπής, ἐς (*ἀρχαῖος* und *πρέπειν*), alterthümlich; ehrwürdig.

ἀρχαῖος, αἰα, αἰον (*ἀρχή*, *ἄρχειν*), alt; altmodisch, altväterisch, d. i., einfältig, f. Spanhem. z. Aristoph. Plut. 323. Wernsdorf. z. Himer. S. 225.

ἄρχειν, anfangen; anführen, herrschen. Med. mit dem Genit. beginnen.

ἀρχή ἡ, der Anfang; die Anführung, Herrschaft.

ἄρωγός, ἡ, ὄν (*ἀρήγειν*), helfend; nützlich, erspriesslich.

ἄσβεστος, ὁ ἡ (*σβέω*, *σβέννυμι*), unausgelöscht; unauslöschlich: ewig od. nie ruhend.

ἄσῆμως (*σῆμα*), ohne Zeichen od. Merkmal: undeutlich.

ἄσθενής, ἴος, ὁ ἡ (*σθένος*), kraftlos, ohnmächtig.

ἄσκειν, üben, ausüben; begehen.

ἄσμενος, ἐνη, ενον (*ἥδειν*, daher *ἥσμαι*, *ἥσμένος*), willig, gern.

ἄστεργάνωρ, ορος, den Mann nicht liebend; die Ehe scheuend.

ἄστράπτειν, blitzen.

ἄστρογείτων, ονος, ὁ ἡ (*ἄστρον* u. *γείτων*), den Sternen benachbart, bis zu den Sternen emporragend.

ἄστρον, τό, das Gestirn, der Stern.

ἄσχαλᾶν, unwillig, zornig, traurig seyn.

ἀτάρ, aber, dennoch.

ἀταρβής, ὁ ἡ (*ταρβεῖν*), unerschrocken; nicht erschreckend, d. i., sanft, leise.

- ἀτέραμνος, ὁ ἢ (τέραμνος oder τεράμων, von τέρειν, terere, τείρειν, daher τέρην: tener), nicht zu erweichen, unbeugsam, hart.
- ἀτερπής, εἶος, ὁ ἢ (von τέρπειν), unerfreulich, unfreundlich. Prom. 31.
- ἄτη, ἡ, der Schaden, Nachtheil; das böse Geschick, das Schicksal.
- ἄτηρός u. ἄτήριος (ἄτη), schädlich; verderblich.
- ἀτιμᾶν u. ἀτιμάζειν (τιμή), nicht ehren; verachten; verweigern.
- ἀτίμως (τιμή), ehrlos, schmäblich.
- ἄτολμος, ὁ ἢ (von τόλμα), ohne Muth; nicht vermögend (so πολμᾶν und τλᾶν, der Lateiner audere und sustinere: über sich gewinnen, vermögen, können, f. Gataker. Oper. crit. S. 318.). Prom. 14.
- ἄτρεστος, ὁ ἢ (τρέϊν, zittern), unerschrocken; muthig.
- ἀτυχεῖν (τυχεῖν, τύχη, τυγχάνειν), verfehlen; unglücklich seyn.
- αὐδᾶν, reden, sprechen; aussagen.
- αὐδή, ἡ, die Rede, Sprache.
- αὐθάδης, εἶος, ὁ ἢ (von αὐτός und ἀδέω), selbstgefällig; eingebildet; stolz, anmaßend, frech; nicht nachgebend. Prom. 64.
- αὐθαδία oder αὐθάδεια, Stolz; Hartsinnigkeit.
- αὐθάδισμα, ατος, τό, das stolze, hartnäckige Betragen; die übermüthige Rede.
- αὐλή, ἡ, der freie Ort vor der Wohnung, der Hof; so wie aula b. den Römern, unser Hof, die ottomannische Pforte u. a., der fürstliche Pallast.
- αὐλών, ὠνος, ὁ, die Tiefe, das Thal; die Meerenge, der Kanal.
- αὐτόκτιτος oder αὐτόκτιστος (κτίζειν), von selbst, d. i., von Natur gebildet.

αὐτός, selbst; für sich; allein; daher **αὐθ' ἑκάστα** oder **αὐδέκαστα**, jedes für sich, d. i., einzeln, alles im Einzelnen (Detail) und genau.

αὐχεῖν, sich rühmen, prahlen; dreist sagen, behaupten; glauben, meinen (Prom. 688).

ἄφελγής, εὖος, ὁ ἢ (φείγγος), lichtlos; unsichtbar.

ἄφετος, ὁ ἢ (ἀφίημι), entlassen, frei; verlassen.

ἀφικνεῖσθαι, (ἵκειν, ἰκνεῖν), gelangen; kommen.

ἄφοβος, ὁ ἢ (φόβος), furchtlos; ohne Gefahr.

ἄφυκτος, ὁ ἢ, od. ἄφευκτος (φεύγειν), unentfliehbar; sicher treffend.

ἄχαρις, ιτος, ὁ ἢ (χάρις), unangenehm; undankbar, unerkennlich.

ἄχέτας oder **ἡχέτας**, ου, ὁ (ἡχεῖν, ἡχή, ἡχώ), tönend.

ἄχθεσθαι (ἄχθος), beschwert, unzufrieden, unwillig seyn, gekränkt werden.

ἄχθηδών, ὄνος, ἡ, so viel als τὸ ἄχθος, der Schmerz. Prom. 26.

ἄχθος, εὖος, τό, die Last; der Schmerz, Kummer.

ἄχρεῖος, εἶα, εἶον (χρεῖα), unnütz; nichtig.

ἄχώ, ὅος contr. οὖς, ἡ, dor. für ἡχώ (echo), der Schall; der Wiederhall.

ἄψορρον (ἄψ od. ῥόος), zurückfließend; zurück, wieder.

B.

βάθος, εὖος, τό, die Tiefe.

βαθύς, εἶα, ὕ, tief.

βάλλειν, werfen; setzen, fassen; **δυμῶ βάλλειν**, in das Gemüth fassen, zu Herzen nehmen, sich einprägen.

βᾶξις, εὖος, ἡ (βάζειν, reden), die Rede, Sage; der Orakelspruch.

βάπτειν, tauchen, eintauchen.

- βασιάζειν, tragen; hegen, überh. haben.
 βέβαιος (βᾶν, βαίειν), fest stehend; fest, sicher, zuverlässig.
 βέλος, εος, τό (βέλειν, βάλειν, βάλλειν, treffen), der Pfeil, das Geschoss.
 βιάζεσθαι, sich widersetzen.
 βίαιος, αἶα, αἰον (βία), gewaltsam, gewaltthätig; grausam.
 βλάβη, ἡ, der Schaden, Nachtheil.
 βλάπτειν (βλάβειν, βλάπειν), hindern, verletzen; Schaden zufügen, bringen.
 βοᾶν, schreien; schallen, rufen.
 βορά, ἡ, der Fraß, die Speise.
 βόστροχος, ὁ (βόστρυξ), die Locke; alles sich schlängelnde u. rankende; Prom. 1044 vom Blitzstrahle.
 βούκερως, ὁ ἡ (βοῦς und κέρας), mit Ochsenhörnern; gehört.
 βουκολεῖν, (κολεῖν, colere), Rinder weiden; weiden; hinhalten; täuschen.
 βούκολος, ὁ ἡ, der Rinderhirt.
 βουλεύειν, rathen, Rath ertheilen; med. sich entschließen, sich berathen.
 βούλευμα, τό (βουλεύειν), d. Entschluß, Rathschluß.
 βουλή, ἡ, der Rath; der Wille od. Entschluß.
 βούστασις, ἡ, d. i., βούσταθμον, der Ochsenstall, überh. Stallung.
 βούτης, ου, ὁ (βοῦς), der Rinderhirt.
 βουφόνος, ὁ ἡ (βοῦς), Ochsen schlachtend.
 βραχύς, εἶα, ὅ, kurz; wenig.
 βρέμειν, rauschen, Getöse machen, einherstürmen.
 βροντή, ἡ, der Donner.
 βρόντημα, τό, der Donner.
 βροτός, ὁ, der Sterbliche, der Mensch.
 βροτοστυγής, ὁ ἡ (βροτός und στυγεῖν), die Menschen hassend, den Menschen feind.
 βρύχιος, ὁ ἡ (βρύχειν), brüllend.

βρώσιμος, ὁ ἢ (βρόω, βρώμι, βρώσις), essbar.
 βυθός, ὁ, die Tiefe; das Meer.

Γ.

Γαμεῖν, zur Frau geben; zur Frau nehmen, heirathen; γάμον γαμεῖν, eine Ehe schliessen, sich vermählen.

γαμέτης, ου, ὁ, der Gatte.

γάμος, ὁ, die Hochzeit; die Ehe.

γαμφηλαί (γαμφαί), αἱ, die Kinnbacken.

γαμψώνυχ, υχος, ὁ ἢ od. γαμψώνυχος (von γαμψός und ὄνυχ) krummklauig.

γέ, ist bald einschränkend: zwar, wenigstens, quidem, bald bestimmend: nemlich. In der Antwort ist es bejahend; so Prom. 254. S. Boissonad. z. Philostrate. S. 306.

γεγωνέναι, γεγωνεῖν u. γεγωνίσκειν, rufen; sagen, erzählen.

γέλασμα, τό (γελαῖν), das Lachen; das Getöse. Prom. 90.

γέννα, ἡ (γένος, γενεά), das Geschlecht.

γέρας, ατος, τό, der Ehrenpreis; die Würde; s. ἄνθος. Γέρα plur. statt γέρατα.

Γηγενής, έος, ὁ ἢ (γῆ u. γένω), erdgebohren.

γηράσκειν (γῆρας), altern.

γηρύειν (dor. γαρύειν, lat. garrere, ursprünglich wohl γάρειν oder γήρειν, daher das im Deutschen unedel gewordene gähren, d. i., schwatzen), reden.

γλῶσσα, ἡ, die Zunge.

γνάθος, ἡ, der Kinnbacken; der Zahn; alles scharf eindringende, zerstörende und feindliche (von γνᾶν od. κνᾶν, kratzen). Prom. 64. 726.

γνᾶμπτειν, beugen, bewegen.

γνώμη, ἡ (γνῶειν, γιγνώσκειν), die Erkenntniß;
die Gesinnung, Meinung; der Wille, Vorsatz, Ent-
schluß; die Seele, das Gemüth.

γνωρίζειν, bekannt machen, zeigen.

γονή, ἡ, der Same, die Erzeugung; das Erzeugte:
das Kind; das Geschlecht, s. γέννα.

γοργόνειος od. γόργειος, gorgonisch; πεδία Γορ-
γόνεια, die Gefilde der Gorgonen im westl. Afrika.

γοργωπός, ὁ ἡ od. γοργώψ (von γοργός, heftig,
fruchtbar; daher Γοργόνες, die drei Töchter des
Phorkys), mit furchtbarem Blicke.

γύα od. γυία, ἡ, der Acker; das Land.

γυιοπέδη, ἡ (von γυῖον und πέδη), die Fußfessel.

γυμνάζειν, sich auf dem Fechtplatze unbekleidet
(γυμνός) üben; dann wird es, wie exercere, von
allem gebraucht, was anstrengt und abmüht.

γυναικόμιμος, ὁ (γυνή, γυναικός u. μιμεῖσθαι),
die Weiber nachahmend; nach Art der Weiber.

Δ.

Δᾱ, dorisch für γᾱ, γῆ.

δάϊος, ἱα, ἱον, kriegerisch; feindlich, fürchterlich.

δαιταλεύς, ἑως, ὁ (δαίς, δαίτη), der Gast.

δάκνειν, beißen.

δάκος, εος, τό (δάκνειν), das beißende, giftige
Thier; dann jedes schädliche, fürchterliche Thier.

δακρυσίστακτος oder δακρυόστακτος, ὁ ἡ
(δάκρυ oder δάκρυον und στάζειν), von Thränen
fließend.

δάμαρ, αρτος, ἡ (δαμᾶν, in das Joch spannen, wie
conjungata, coniux), die Frau, Gattin.

δάμνημι (δαμάω, δαμνάω), ich bändige, unter-
joche; ich vernichte (Prom. 861).

δάπεδον, τό, der Boden; das Land.

δάπτειν, zerreißen, verzehren, nagen; verletzen,
vernichten.

- δαρός**, δ. i., **δηρός**, ἄ, ὄν, lang; **δαρόν** od. **δηρόν**,
 nehmlich **χρόνον**, lange Zeit.
δαφεινός oder **δαφεινός**, ὁ ἢ (**φεινός** und das **δα**
 intensiv.), blutig.
δεΐδειν (**δεῖν**, **δεῖν**, daher Perf. **δέδια**), fürchten,
 besorgt seyn.
δείκναι (**zeigen**, **dicere**), **δείκναι**, **δεικνύ-**
ναι, zeigen, angeben, sagen.
δείλαιος, αἴα, αἰον (**δέω**, **δεῖω**, **δεῖδω**, **δείλω**, **δει-**
λαίω, **δειλαίνω**), furchtsam; unglücklich, elend
 (**δειλός**).
δειλός, ἢ, ὄν, f. **δείλαιος**.
δεῖμα, ατος, τό (**δέος**), die Furcht, das Schrecken;
 das Schreckbild.
δεινός, ἢ, ὄν (**δέω**, **δεῖω**, **δεῖδω**), fürchterlich; ge-
 waltig oder mächtig (Prom. 39.); außerordentlich,
 d. i., sonderbar od. trefflich, geschickt (wie **δεινός**
λέγειν u. a.) S. uns. Comment. z. Platon's Phae-
 dros S. 228.
δέλτος, η, die Tafel, Schreibtafel (von der Form Δ).
δέμας, τό (von **δέω**, ich binde, füge zusammen),
 der Leib od. Körper.
δεξιός, ἄ, ὄν, rechts; glücklich, von guter Vorbe-
 deutung.
δέρκειν und **δέρκεσθαι**, sehen.
δεσμός, ὁ (von **δέω**, ich binde), das Band, die
 Fessel.
δεσμώτης, ὁ, der Gefesselte.
δεσπόζειν, beherrschen.
δεσποίνα, ἡ, die Gebieterin; die Königin.
δεσπότης, ου, ὁ, der Herr; der Herrscher.
δέχεσθαι, aufnehmen.
δῆθεν (**δή**), nehmlich.
δήναιος, α, ον (**δήν**), dauernd; alt.
διάδοχος, ὁ ἢ, (**δέχεσθαι**), der Nachfolger, Stell-
 vertreter, Ablöser oder Erlöser, Befreier.

διασπύπτειν, zerbrechen; med. eigentlich zerbrechen (vom Spröden, das nicht nachgiebt, sich nicht behandeln läßt); metaph. nicht nachgeben, d. i., stolz seyn, sich brüsten.

διαῖσσειν, soviel als διάττειν, durchspringen, durchheilen, durchfahren.

δίαιτα, ἡ, die Lebensweise.

διακναίειν, zerschaben (κνᾶν), zerreiben; aufreiben, erschöpfen, entkräften, verzehren.

διακονεῖν (κόνις, Staub), eilig laufen, verrichten; dienen.

διάκονος, ὁ, der Diener.

διαμείβειν, vertauschen; etwas für ein anderes hingeben, etwas verlassen, daher ὁδόν oder κέλευθον ἀμείβειν, einen Weg zurücklegen.

διαμπάξ, durchaus, durch und durch.

διαμφίδιος, ὁ ἢ, abgesondert; verschieden.

διαμυθολογεῖν (μῦθος), reden, aussprechen.

διαρῥαίειν (f. ῥαίειν), zerschmettern; vernichten.

διαρταμεῖν, zerfleischen; abschneiden, abreißen.

διάστροφος, ὁ ἢ (στρέφειν), verdreht, verkehrt; verändert, entstellt.

διάτορος, ὁ ἢ (von τόρειν, τορεῖν, τορεύειν, durchbohren), durchbohrt, durchlöchert. Prom. 76. πέδαι διάτοροι, die Fußfesseln, die mit Löchern versehen sind, um angeschmiedet zu werden. Activ. durchbohrend, durchdringend, wie φόβος, Prom. 181. (wo aber richtiger διατόρος accentuirt würde; f. Eustath. z. Iliad. γ. 324. 19. Wagner's Lehre v. griech. Accent. S. 117 ff.)

διαστοιχίζεισθαι, (στοῖχος, die Reihe, Ordnung, στοιχεῖν) ordnen, in eine Reihe auseinander (διά) stellen.

διαφθορά, ἡ (διαφθείρειν), die Verderbung, Schändung, Entstellung.

διδάσκειν (δάω, δάημι, δάσκω), lehren, berichten.

- διδάσκαλος, ὁ, der Lehrer; Rathgeber.
 διέρχασθαι (διελθεῖν), durchgehen, d. i., erklären, deuten.
 δίνη, ἡ, der Kreis, Wirbel od. Strudel.
 δίθηκτος, ὁ ἢ (θήγειν), doppelschneidig.
 δίοδος, ἡ, der Durchgang; der Weg od. Lauf.
 διορίζειν, (ὁρός), begränzen; unterscheiden; bestimmen (definire).
 δίκτυον, τό, das Netz.
 διόθεν, vom Zeus.
 δῖος, ἰα, ἰον (Δίς, Zeus), vom Zeus; überh. göttlich.
 διπλόος, οὖς, διπλόη, ἡ, διπλόον, οὖν, doppelt.
 δισσός, ἡ, ὄν (δῖς, bis), doppelt; zwei.
 δίχα, getrennt; verschieden.
 δόλιος, ἰα, ἰον u. δολερός, ρά, ρόν, listig, arglistig.
 δολιχός, ἡ, ὄν, lang.
 δόλος, ὁ (dolus), die List, der Betrug.
 δόναξ, ακος, ὁ, das Rohr; die aus Rohr gebildete Pfeife, die Hirtenpfeife.
 δοτήρ, ἦρος od. δότης, ου, ὁ (δόω, δῶμι, δίδωμι), der Geber, Spender.
 δουλεύειν, dienen, Unterthan seyn.
 δοῦλος, ὁ (δεῖν, binden), der Sklave, Unterthan.
 δρακοντόμαλλος, ὁ ἢ (μαλλός), mit Schlangenfell.
 δρόμος, ὁ (δρέμειν), das Laufen; der Lauf.
 δρῦς, δρυός, ἡ, die Eiche.
 δύη, ἡ, das Unglück, Leiden.
 δυσάλωτος, ὁ ἢ (ἀλόω, ἄλωμι, ἀλίσκω), schwer einzunehmen, zu erlangen.
 δυσδαίμων, ονος, ὁ ἢ, unglücklich.
 δυσεκλύτως (λύειν), schwer zu lösen.
 δυσεύρετος, ὁ ἢ (εύρεῖν, εύρίσκειν), schwer zu finden, zu verstehen.

- δυσθέατος, ὁ ἢ (θεάομαι), schwer, d. i., schmerz-
 lich anzusehen.
 δύσις, εως, ἢ (δύειν), der Untergang.
 δυσκλής, έος, ὁ ἢ (κλέος), unrühmlich.
 δύσκριτος, ὁ ἢ (κρίνειν), Adverb. δυσκρίτως,
 schwer zu beurtheilen, zu erkennen oder zu be-
 stimmen.
 δύσλοφος, ὁ ἢ (λόφος, Hals, Nacken), schwer für
 den Nacken, d. i., schwer zu ertragen, hart, müh-
 selig.
 δύσμαχος, od. δυσμάχητος, ὁ ἢ (μάχη), schwer
 zu bekämpfen; unüberwindlich.
 δύσοιστος, ὁ ἢ (οἶειν), schwer zu ertragen.
 δυσπαραίτητος, ὁ ἢ (αἰτέω, παραιτέομαι), schwer
 zu erbitten, zu überreden, zu versöhnen.
 δυσπετῶς (πέτειν, πίπτειν), schwer fallend; schwer,
 mit Mühe.
 δύσπλανος, ὁ ἢ (πλάνη), unglücklich, mühselig
 schweifend, herumirrend.
 δύσπονος od. δυσπονής, έος, ὁ ἢ, mühselig.
 δύσποτμος, ὁ ἢ (von πότμος, Schicksal), unglück-
 lich.
 δυσπραξία, ἢ oder δυσπραγία (πράττειν), das
 Unglück, das mühselige Loos.
 δυστέκμαρτος, ὁ ἢ (τεκμαίρειν), schwer zu be-
 zeichnen, zu erkennen.
 δυστυχεῖν (τυχῇ), unglücklich seyn.
 δυσχειμέρος, ὁ ἢ (von χειμα, χείμων: Winter;
 Sturm), sehr winterlich, sehr kalt od. stürmisch.
 δυσχερής, έος, ὁ ἢ, (χείρ), schwer zu behandeln;
 schwer, schrecklich.
 δωρεά, ἢ, Geschenk; Gunst.
 δωρεῖν und δωρεῖσθαι (von δόω, δῶμι), schen-
 ken, beschenken; ertheilen.
 δῶρημα, ατος, τό, das Geschenk; die Gunst oder
 Gefälligkeit.
 δῶρον, τό, das Geschenk, die Gabe.

E.

***Εα**, Ausdruck der Verwunderung.

ἐγγράφειν, einschreiben, einzeichnen; metaph. einprägen.

ἐγκονεῖν (κόνις, Staub), eilen; schnell machen, beschleunigen.

ἐγκρατής, ὁ ἢ (κράτος), in der Gewalt habend; gewaltig; hart; nicht nachgebend.

ἔδνον oder **ἔδνον**, τό, das Brautgeschenk.

ἔδος, τό (ἕζειν), der Sitz; die Gegend, das Land.

ἔδρα, ἡ (ἕζειν: setzen oder sitzen, ἔδος), der Sitz; der Thron.

εἰ, wenn; **εἰ γάρ**, wenn doch, utinam, möchte doch; s. Abresch. z. Aeschyl. T. I. S. 97. Brunck. z. Sophokl. Elektr. 1412.

εἰδωλον, τό (εἶδος), das Bild.

εἶεν (aus εἶη, dem Optativ von εἰμί entstanden?) es sei, d. i., gut, wohl; es ist Bestätigung oder Billigung des Vorhergehenden und zugleich Uebergang zum Folgenden, dem deutschen nun ganz entsprechend. S. Ruhnken. z. Tim. S. 94.

εἴκειν, weichen (das w ist Labialhauch, und an die Stelle des Spiritus lenis getreten).

εἰκῆ, ohne Ordnung und Plan; unüberlegt, auf das Gerathewohl; umsonst, fruchtlos.

εἰλίσσειν oder **ἐλίσσειν** (ἔλιν, ἐλίειν, εἴλιν, εἰλεῖν), herumdrehen, herumwickeln; herumtreiben, wälzen; med. sich herumwinden: umschlingen, umgeben.

εἰς ἅπαρ, d. i., **εἰς ἅπαρ**, nur einmahl.

εἰςβάλλειν, hineinwerfen, stürzen.

εἰςέρχεσθαι (ἐλθεῖν, ἔρχεσθαι), hineingehen; metaph. einfallen, in den Sinn kommen.

εἰσιδεῖν, ansehen, anblicken.

εἰσοιχνεῖν (οἶχειν, οἶχεσθαι), hineingehen; besuchen.

- ἑκατογκάρηνος (κάρηνον, Kopf), soviel als ἑκατογκεφάλας u. ἑκατόγκρανος, hundertköpfig.
 ἐκβροντᾶν, durch Donner herausschlagen od. vernichten.
 ἔκγονος, ὁ ἡ (γένειν, γενεῖν, γενᾶν, gignere), erzeugt; Sprößling.
 ἐκδιδάσκειν, belehren, berichten; lehren.
 ἐκδικος, ὁ ἡ, Adverb. ἐκδίκως (δίκη), widerrechtlich, ungerecht.
 ἐκηβόλος, ὁ ἡ (ἐκάς, βάλλειν), weit schießend — treffend.
 ἐκδοινᾶσθαι (δοῖνη, der Schmaufs), herausessen; abfressen.
 ἐκκυλίειν, ἰνδειν, herauswickeln; befreien, retten.
 ἐκκαλύπτειν, enthüllen, aufdecken; eröffnen, erklären.
 ἐκλάμπειν, hervorleuchten; leuchten, strahlen.
 ἐκλείπειν, auslassen.
 ἐκλύειν, erlösen, befreien.
 ἐκλυσις, ἡ (λύειν), Auflösung; Erlösung, Rettung.
 ἐκμανθάνειν (μαθεῖν), auswendig lernen; erlernen; lernen, hören.
 ἐκμοχθεῖν, mit Mühe erlangen; sich abmühen; erdulden.
 ἐκπερᾶν (πέρας), an das Ende bringen; übersetzen; hinaus od. vorbeigehen.
 ἐκπέρθειν (πέρθειν, perdere), verwüsten, zerstören.
 ἐκπίπτειν, ausfallen; vertrieben, verstossen werden (excidere).
 ἐκπλήσσειν oder ἐκπλήττειν (excutere), herausschlagen; verscheuchen. Prom. 134 ist die Praeposition vom Verbum getrennt (was die Grammatiker Tmesis nennen).
 ἐκπνεῖν, aushauchen.
 ἐκποδών (von ποῦς, ποδός: Fuß), aus dem Wege fern.

ἐκρήγνυμι, ἐκρήσσω (ῥάγειν, ῥήγειν: brechen),
heraus — hervorbrechen.

ἐκρίπτειν, auswerfen, ausstoßen.

ἐκτείνειν, (τείνειν, dehnen), ausdehnen, ausstre-
cken. *Ἡώλον ἐκτείνειν πρὸς κέντρα* ist *λακτίζειν*
πρὸς κέντρα, gegen den Stachel ausschlagen, d. i.,
sich widersetzen.

ἐκτελευτᾶν (τέλος), endigen, vollenden.

ἐκτῆκειν, herauserschmelzen; vertilgen.

ἐκτροπή, ἥ (τρέπειν), die Abwendung.

ἐκφράζειν, aussagen.

ἐκφυγάναι, d. i., ἐκφεύγειν, entfliehen.

ἐκφυσᾶν, aushauchen; ergießen.

ἐλάσσων oder ἐλάττων, ονος, ὁ ἥ, Ad. ἐλασσό-
νως u. ἔλασσον, kleiner, geringer, weniger.

ἐλαφρός, ἄ, ὄν, schnell; leicht.

ἐλεινός od. ἐλεεινός (ἐλεος), mitleidswürdig; kläglich.

ἐλελεῦ, Kriegsgeschrei; Ausruf der wilden Begei-
sterung.

ἐλευθεροστομεῖν (ἐλεύθερος u. στόμα), frei reden.

ἐλθεῖν, f. ἔρχεσθαι.

ἐλίγδην (ἐλίσσειν), gedreht, gewunden; sich win-
dend, rollend.

ἐλινύειν (von ἔλειν, εἴλειν, ἐλίειν, daher ἐλίσσειν,
einwickeln — daher sich einwickeln oder zudecken,
d. i., schlafen?) schlafen, ruhen; rasten, unthätig
seyn. Prom. 53.

ἑλιξ, ικος, ἥ (ἐλίσσειν), alles gewundene; der Wir-
bel, Kreisel, die Windung.

ἐλλείπειν, zurücklassen; unterlassen; mit dem Ge-
nitiv ermangeln; entfernt seyn; πολλοῦ (wie πολ-
λοῦ, μακροῦ, ὀλίγου u. a. δεῖν), weit entfernt seyn.
Prom. 961.

ἐμμανής, ἰος, ὁ ἥ (μαίνειν, μανία), rasend, wü-
thend.

ἐμμένειν, darin bleiben; beharren, fest stehen.

- ἐμπαλιν (πάλιν), zurück, umgekehrt; τὸ ἐμπαλιν, contr. τοῦμπαλιν (nehmlich κατά), wie τὸ ἐναντίον, im Gegentheile.
- ἐμπας (von πᾶς), bei dem allen oder bei alledem, d. i., dennoch. Prom. 48.
- ἐμπλέκειν, (πλέκειν: flechten), einflechten; einschalten; verwickeln.
- ἐμποδών, (von ποῦς), vor den Füßen, im Wege; daher ἐμποδών oder ἐμπόδιον εἶναι, hinderlich seyn: aufhalten. Prom. 13.
- ἐμφρων, ὁ ἦ, verständig, bei Sinnen.
- ἐναντιοῦν (ἐναντίος), entgegenstellen; med. entgegen seyn; versagen.
- ἐναργής, ἑός, ὁ ἦ (ἀργός oder ἀργής, weifs, hell), deutlich, bestimmt.
- ἐνεργοί, ων, οἱ (inferi) (ἐνερ, ἐνερθε, unterhalb, unter der Erde), die Unteren, Todten.
- ἐνζευγνύναι (ζεύγειν, ζεύγειν, ζεύγναι), einjochen, einfügen; versetzen.
- ἐννοῦς oder ἐννοος, ὁ ἦ (νόος, νοῦς), besonnen, verständig.
- ἐννυχος od. ἐννύχιος, ὁ ἦ (νύξ), nächtlich.
- ἐνόδιος, ὁ ἦ (ὁδός), auf od. in dem Wege.
- ἐνοικος, ὁ ἦ, Einwohner, Bewohner.
- ἐντολή, ἡ, f. ἐπιστολή.
- ἐξαιστοῦν (f. αἰστοῦν), ganz vertilgen.
- ἐξαίφνης, plötzlich.
- ἐξαμαρτάνειν, fehlen; freveln.
- ἐξαμείβειν, vertauschen, verändern; etwas für etwas geben, d. i., vergelten.
- ἐξαμύνεσθαι, von sich abwehren, abhalten.
- ἐξαναζεῖν, auskochen; aufbrausen, ausbrechen.
- ἐξανίστημι, ich lasse herausgehen; ich treibe hinweg, verstoße.
- ἐξαρτᾶν, anknüpfen, anhängen. Particip. ἐξηρτημένος (suspensus, z. B. Horat. Satyr. I, 6. 74.),

- dem angehängt ist, der an sich herabhängend hat; überh. ausgerüstet, versehen.
- ἐξελαύνειν (ἐλᾶν, ἐλαύνειν), heraustreiben.
- ἐξερύειν (ἐρύειν, ziehen), herausziehen; befreien, retten. Prom. 235 verbunden mit τοῦ μὴ — μολεῖν: von dem nicht — Gehen, d. i., daß sie nicht — giengen.
- ἐξέρχασθαι (ἐρχεσθαι, ἐλθεῖν, ἐλεύθειν), herausgehen.
- ἐξηγεῖσθαι, führen, zeigen; erklären, auslegen, deuten (von Weissagungen, so Prom. 214, Träumen u. a.; f. Ruhnken. z. Tim. S. 110 ff. Boissonad. z. Philostrate. S. 337.).
- ἐξομματοῦν (ὄμμα), sehend od. sichtbar machen.
- ἐξόν, partic. neutr. vom imperson. ἔξεστι (εἰμί), es ist erlaubt. Ἐξόν wird absolute gesetzt: da es erlaubt ist, f. Markl. z. Maxim. Tyr. Diss. II, 1. S. 655. Wernsdorf. z. Himer. S. 72. Hermann. z. Viger. S. 751.
- ἐξοχος, ὁ ἢ (ἔχειν), hervorstehend; ausgezeichnet.
- ἐξωριάζειν (von ὥρα, cura, Sorge), nicht sorgen, außer Acht lassen. Prom. 17.
- ἐπαμμένειν, d. i., ἐπαναμένειν, erwarten; bevorstehen.
- ἐπαναγκάζειν (ἀνάγκη), zwingen, nöthigen.
- ἐπαναδιπλάζειν od. διπλοῦν (διπλόος, doppelt), verdoppeln; wiederhohlen; noch einmahl fragen, Prom. 817.
- ἐπάξιος (ἄξιος), würdig, werth; passiv. verdient.
- ἐπαρκεῖν, (ἀρκεῖν), helfen.
- ἐπαφᾶν (ἄπτειν, ἄπτεισθαι), berühren, betasten.
- ἐπαοιδή, contr. ἐπωδή, ἡ (ᾄδειν, ὦδή), der Zaubergesang, die Bezauberung, Beschwörung.
- ἐπαιτιᾶσθαι (αἰτία), beschuldigen, für schuldig halten, Schuld geben.

ἐπ' ἄργεμος, (*ἄργεμα* oder *ἄργεμον*, *ἄργεμός*, ein Schaden auf der Iris des Auges, *λεύκωμα*, albugo), blind; dunkel, verborgen.

ἐπεὶ, da, als; *ἐπεὶ τάχιστα*, sobald als.

ἐπειμι, ich gehe hinzu, greife od. falle an.

ἐπεξέρχεσθαι (*ἐπελθεῖν*), durchgehen, erzählen od. erklären.

ἐπέχειν, (poet. *ἐπίσχειν*, *ἐπίσχημι*), anhalten, einhalten.

ἐπήβολος, *ὁ ἢ* (*ἐπιβάλλειν*, treffen), theilhaftig. S. Ruhnke. z. Tim. S. 116 ff.

ἐπείγειν, treiben, betreiben, beschleunigen; Med. sich antreiben: eilen.

ἐπιγῆθαι und *ἐπιγηθεῖν*, (*γάειν*, *γαίειν*; *γάνειν*, *γανύειν*; *γῆειν*, *γῆθαι*), sich über etwas freuen.

ἐπιγλωσσοῦν od. *ᾄσθαι* (*γλωσσοῦν*), mit d. Genitiv wider jemanden böses reden, schmähen.

ἐπιθωῦσσειν (von *θῶς*, Chakal oder Tieger; daher *θωῦσσειν*, brüllen, bellen, schreien), zurufen; überh. schreien (Prom. 73.); aussagen (Prom. 277).

ἐπίκοτος, *ὁ ἢ* (*κότος*), zornig, zürnend.

ἐπιπλήσσειν, auf etwas schlagen; metaph. schmähen, tadeln.

ἐπιρρίπτειν, darauf- zu werfen; zufügen.

ἐπισκῆπτειν (*σκήπτειν*), heftig oder plötzlich losbrechen; transit. zuschicken, als Befehl: befehlen, gebieten, auftragen.

ἐπιστολή, *ἡ* (von *στέλλειν*: stellen, bestellen), die Bestellung, der Auftrag, Befehl (auch Nachricht, als schriftliche Nachricht od. Bestellung: Brief). Prom. 3.

ἐπιτέλλειν, auftragen, anweisen; neutr. aufgehen, entstehen, werden.

ἐπιτιμητής u. *ἐπιτιμητήρ*, *ὁ* (von *ἐπιτιμᾶν*, schätzen; richten), der Schätzer; Richter.

ἐπιχαλᾶν, nachlassen, nachgeben.

ἐπιχαρής, ἕως, ὁ ἥ (**χαίρειν**), erfreulich; das, worüber man sich freut, schadenfroh lacht.

ἐπίχαρτος, ὁ ἥ, f. **ἐπιχαρής**.

ἐπίχειρον, τό (**χείρ**), das Handgeld; der Lohn, die Strafe.

ἐποικος, ὁ ἥ, d. Anbauer, Bewohner; bewohnt.

ἐπόπτεσθαι, ansehen; sehen.

ἐπόπτης und **ἐποπτήρ**, ὁ, der Aufseher; der Beschauer.

ἐπώνυμος (von **ὄνυμα**, d. i., **ὄνομα**), mit dem Beinahmen; der einem anderen den Nahmen giebt oder von ihm empfängt; gleichnamig.

ἐρᾶν, lieben; verlangen, begehren; nach etwas streben.

ἐραστεύειν, d. i., **ἐρᾶν**.

ἐργάζεσθαι, machen; bilden, schaffen.

ἐργάτης, fem. **ἐργατις**, arbeitend, thätig, als Subst. der Arbeiter.

ἔργον, τό, das Werk, die That; dem **λόγος**, der bloßen Rede, entgegengesetzt, die Wirklichkeit; so **ἔργῳ** (wirklich, in der That), **κοῦ λόγῳ**, Prom. 336. S. Bergler. z. Alkiphr. I, 9. S. 37.

ἐρεθίζειν, (**ἐρέθειν**, irritare), reizen; erregen.

ἐρείδειν, stützen; halten, tragen.

ἐρημος, ὁ ἥ, einsam, menschenleer.

ἐρημία, ἡ, die Einsamkeit, Einöde.

ἐρπειν (serpere), kriechen; gehen (f. Jacobs in Athen. S. 216).

ἐρρώμενως (von **ῥώειν**, **ῥωννύναι**, daher **ἐρρώμαι**), stark, gewaltig.

ἐρχεσθαι (ältere Form **ἐλεύθω**, aor. **ἤλυθον**, contr. **ἤλθον**, **ἐλθεῖν** u. a.), gehen, kommen. Mit der Praeposition **διὰ** und einem Substantiv verbunden umschreibt es das mit dem Substantiv verwandte Zeitwort, als **δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν**: verhafst, feind werden; f. Valcken. z. Eurip. Phoeniss. 482.

- ἰσαναγκάζειν* oder *εἰσαναγκάζειν*, zu etwas nöthigen, zwingen; antreiben.
ἔσπερος od. *ἑσπέριος*, abendlich (*Ἑσπερος*, Hesperus, der Abendstern), westlich.
ἕστε, bis.
ἔσχατος, *ἄτη*, *ατον*, der äußerste, letzte, höchste.
ἐτήτυμος, *ὁ ἦ* (*ἔτος*, *ἔτυμος*), wahr, wahrhaft.
ἔτυμος, *ὁ ἦ* (*ἐτός*, *ἐτεός*), wahr, wahrhaft.
εὐάγκαλος, *ὁ ἦ* (*ἀγκάλη*, Arm), leicht auf den Armen zu tragen; leicht zu tragen.
εὐβάτος, *ὁ ἦ*, (*βᾶν*, *βαίνειν*), zugänglich.
εὐβουλία, *ἡ* (*βουλή*), die Einsicht, Klugheit.
εὐγμα, *τό* (*εὐχος*, *εὐχεσθαι*), die Bitte.
εὐελπὶς, *ἶδος*, *ὁ* (*ἐλπίς*), der gute Hofnung nährt; voll Vertrauen.
εὐηθία od. *εὐήθεια*, *ἡ*, die Gutmüthigkeit; die Einfalt.
εὐθύνειν (*εὐθύς*), gerade machen; aufrichten; lenken.
εὐκύκλος, *ὁ ἦ* (*κύκλος*), kreisförmig, rund; wohl mit Rädern versehen.
εὐμορφία, *ἡ* (*μορφή*), die Wohlgestalt, schöne Bildung.
εὐνατήρ, d. i., *εὐνητήρ*, *εὐνηστήρ* oder *εὐνήτωρ*, *ὁ*, fem. *εὐνήτιρα* oder *εὐνήστρια* (*εὐνή*), der in das Bett od. in den Schlaf bringt; der Beischläfer, Gatte.
εὐνοια, das Wohlwollen, d. Zuneigung.
εὐξύμβλητος, *ὁ ἦ* (*ξύμβάλλειν*), leicht zu errathen od. zu deuten.
εὐπιθήης, *ὁ ἦ* (*πείθειν*), leicht überredend, pass. leicht zu überreden.
εὐποτος, *ὁ ἦ* (*ποτόν*, von *πίειν*, *πόειν*), angenehm zum Trinken.
εὕρισκειν (von *εὔρειν*, daher *εὔρον*, *εὐρών*, *εὐρεῖν*), finden; ausfindig machen, ersinnen (*invenire*).

εὐφρονη, ἡ, die Nacht (die erquickende, von εὐφραίνειν).

ἐρευνᾶν, erspähen; suchen, nach etwas streben.

εὐφροσύνη, ἡ, der Frohsinn, die Freude.

εὐώνυμος, ὁ ἡ, von gutem Nahmen; von guter Vorbedeutung, d. i., κατ' ἀντίφρασιν oder εὐφημισμὸν, wie Εὐμενίδες u. a., von unglücklicher Vorbedeutung, d. i., links; denn dem griechischen Augur waren die nach der Linken gegen Abend hin fliegenden Vögel Unglück bedeutend.

ἐψαλοῦν (ἐψεῖν, ἐψᾶν), kochen, verbrennen.

ἐφήμερος, ὁ ἡ (von ἡμέρα, Tag), was nur einen Tag lebt; überh. vergänglich, sterblich.

ἔχειν, haben, halten; bewohnen.

ἐχθαίρειν od. ἐχθραίνειν, feind seyn, hassen.

ἐχθρόξενος, ὁ ἡ, dem Fremden feind, also unfreundlich, wild u. stürmisch: ἄξενος.

ἐχθρός, ὁ, ὄν, verhaßt, activ. hassend; feind.

ἑῷος (ἑώϊος) od. ἑωθινός, ἡ, ὄν, (von ἡ ἕως, ἡώς), zur Morgenzeit. Prom. 25.

Z.

Ζάλη, ἡ, der Sturm, das Ungewitter.

Ζάπυρος, ὁ ἡ (πῦρ), sehr feurig, flammend.

Ζεύγλη, ἡ (Ζεῦγος), ein Theil des Joches; das Joch.

Ζεύγνυμι (Ζύγειν, Ζεύγειν), anjochen, anspannen.

Ζηλοῦν (Ζῆλος), bewundern; glücklich preisen.

Ζημία, ἡ, die Strafe.

Ζητεῖν, suchen.

Ζυγόν, τό od. ὁ Ζυγός, das Joch.

H.

ἡγεῖσθαι (ducere), dafür halten.

ἡδесθαι, sich freuen.

ἡδονή, ἡ (ἡδεῖν), das Vergnügen, daher πρὸς ἡδονήν zum Vergnügen, d. i., angenehm.

ἡλιθιοῦν, betäuben.

ἡλιός, ὁ, die Sonne.

ἡλιοστιβής, ἑός, ὁ ἡ (στεῖβειν), von der Sonne betreten, beschienen.

ἡμερος, ὁ ἡ, d. i., ἡμέριος (ἡμέρα, Tag), der Sterbliche (der nur einen Tag, d. i., kurze Zeit lebt).

ἡνία, ἡ, die Zügel am Zaume.

ἡπαρ, ατος, τό, die Leber.

ἡπειρος, ἡ, das feste Land.

ἡπιος, ἱα, ἰον, mild; lindernd.

ἡρ, ἡρος, τό, contr. st. ἔαρ, der Frühling.

ἡσυχάζειν (ἡσυχος), ruhig seyn, sich ruhig verhalten.

Θ.

Θακεῖν, sitzen; seinen Sitz (Thron) haben.

θάκος, θᾶκος, (θάειν, θάζειν) und θῶκος, ὁ, der Sitz (Prometh. 280. der Wagen).

θάλασσα, ἡ, das Meer.

θαλάσσιος, ὁ ἡ, zum Meere gehörig oder vom Meere kommend.

θαλασσόπλαγκτος, ὁ ἡ (πλάζειν, πλάγχειν), auf dem Meere herumirend, auf dem Meere schweifend, laufend.

θάλπειν, wärmen, erwärmen; metaphor. entzünden, entflammen.

θανατοῦν (θάνατος), tödten.

θαρσαλέος oder θάρραλέος, ἱα, ἰον (θάρρος), muthig; zuversichtlich.

θαρσεῖν od. θάρρειν, muthig, zuversichtlich seyn.

δάτερον, d. i., τὸ ἕτερον, das eine von beiden.

θαῦμα, ατος, τό (θάειν, θαύειν), das Wunder.

θαυμάζειν, bewundern.

θέα, ἡ, u. θέαμα, τος, τό, d. Schauspiel; Anblick; Gegenstand.

θείνειν (von τένειν: dehnen, τείνειν, ausdehnen, d. i., treiben durch Schlagen, wie ἐλαύνειν z. B. χαλκόν, ducere aes; ταίνειν, daher θάινειν schlagen und erschlagen, d. i., tödten) schlagen, anschmieden.

θέλγειν, bezaubern, überreden, gewinnen.

δεμερῶπις (δεμερός, von θέω, τίθημι, gesetzt, ernst? und ὦψ, das Auge), ernsten, sittsamen Auges; sittsam.

δεμιτός, ἡ, ὄν oder δεμιστός (δέμις), gesetzmäßig, gerecht; erlaubt.

δεοπρόπος (προέπειν), ὁ ἡ, göttliche Dinge, den Willen der Götter voraussagend oder verkündend; Seher; Orakelfrager.

δέορτος, ὁ ἡ (ὄρειν), von Gott entstanden oder kommend.

δεόσυτος oder δεόςσυτος (von θεός u. σύειν, σέυειν, bewegen), von Gott erregt, entstanden; göttlich.

δέρος, τό, der Sommer.

δεωρεῖν, schauen.

δεωρία, ἡ, d. i., θέα od. θέαμα.

δεωρός, ὁ, d. i., θεατής, der Zuschauer.

θήγειν, schärfen, anfeuern; daher τεθηγμένος λόγος, scharfe, d. i., heftige Rede; f. Valcken. zu Eurip. Hippol. 239.

θηλύκτονος, ὁ ἡ (θηλύς u. κτείνειν), von Weibern ermordet, verübt, weiblich.

θηλύνους, ὁ ἡ, weibisch, d. i., feige denkend.

θηλύσπορος, ὁ ἡ (θηλύς u. σπείρειν), vom Weibe gezeugt; weiblich.

Θῆν, d. i., δῆ, nemlich, also.

Θηρᾶν, Θηρεῖν u. Θηρεύειν (von Θῆρ: Thier),
Thiere jagen; erjagen; metaph. nach etwas streben
oder etwas erreichen. S. Beck's Comment. Soc.
philol. Lips. V. II. P. I. S. 16. Heusde's Spec. crit.
in Plat. S. 88. Boissonad. z. Philostrate. S. 418.

Θηράσιμος, ὁ ἢ (Θηρᾶν), zu jagen, zu erstreben.
Σίγειν, berühren.

Σίγημα, d. i., Σίγμα, τό, die Berührung.

Θοίνη, ἡ, das Gastmahl, der Opferschmaus.

Θολερός, ρά, ρόν (Θολός), schmutzig, trübe; ver-
worren.

Θοός, ά, όν, schnell; Adv. Θοῶς.

Θοῦρος u. Θουριός (Θύειν), ungestüm.

Θράττειν, d. i., ταρασσειν, beunruhigen; erschre-
cken.

Θράσος, τό, od. Θάρσος, d. Kühnheit, Verwegenheit;
Ungestüm.

Θρασύς, εἶα, ύ, kühn; übermüthig.

Θρασύσπλαγχνος, ὁ ἢ, Adv. Θρασυσπλάγ-
χνως, (Θρασύς und σπλάγχνον, das Innere des
Leibes, als Herz etc.), von kühnem Herzen; mu-
thig.

Θρηνεῖν (Θρῆνος: Thräne), beweinen, beklagen.

Θροεῖν (Θρέειν, Θρόος), schreien, lärmern; rufen;
sagen.

Θωύσσειν, rufen; sagen, verkünden.

Θώπτειν oder Θωπεύειν (Θάειν, Θαύειν, daher
θαῦμα; Θώειν, Θώπειν, Θώπτειν, daher Θώξ),
schmeicheln, huldigen.

I.

Ίάλλειν, (ἰώ, ἰάω, ἱημι), schicken.

ἰάσιμος, ὁ ἢ (ἰᾶσθαι), heilbar.

ἱατρός, ὁ (ἱᾶν), der Arzt.

ἰδιος, ἰα, ἰον, eigen, besonders; eigenmächtig.

ἔμερος, ὁ (ἔω, ἔημι, med. streben), das Verlangen, die Liebe.

ἰότης, ἡτος, ἡ, der Wille; das Geheiß. Ἰότητι, nach dem Willen, durch die Gunst, auf Anstiften oder Veranlassung, so viel als βουλήσει, χάριτι oder ἔνεκα.

ἵπποβάμων, ονος, ὁ ἡ (βᾶν, βαίνειν, u. ἵππος), zu Pferde gehend, beritten.

ἵπουν (ἵπος, Presse), drücken, pressen.

ἰσθμός, ὁ, der Eingang; die Erdzunge, Erdenge.

ἰσόνειρος, ὁ ἡ, (ὄνειρον od. ὄνειρος), dem Traume gleich; nichtig.

ἱστορεῖν, erforschen, erfragen.

ἱσχυαίνειν (ἱσχαίνειν), trocknen, verzehren; reizen, verletzen.

ἰσχύς, ὕος, ἡ (von ἰς, vis), die Stärke, Gewalt.

ἰσχύειν, stark od. mächtig seyn.

ἴχνος, τό (ἵκειν), der Schritt, die Spur.

Κ.

καθείζειν (ἔζειν, setzen), hinsetzen; med. sich setzen, d. i., sitzen.

καθῆσθαι, sitzen.

καθορμίζειν (ὄρμος, Ankerplatz, Bucht), in den Hafen einlaufen lassen; führen, bringen.

καινός, ἡ, ὄν, neu; fremd.

καιρός, ὁ, die gelegene, rechte Zeit.

κακοῦν (κακός), schlecht oder unglücklich machen; Schaden zufügen; mishandeln.

καλεῖν (calare), Perf. κέκληκα, passiv. κέκλημαι, Aor. ἐκλήθην, Fut. κληθήσομαι u. exact. κεκλήσομαι (durch Versetzung des καλ in κλα gebildet), nennen; rufen.

καλλίκαρπος, ὁ ἡ, mit schönen Früchten; fruchtreich.

- κακότης, ητος, ἡ (κακός), die Untauglichkeit; die Feigheit; mor. das Laster.
- καλύπτειν, verhüllen; verbergen.
- κάμπτειν, beugen, krümmen; γόνυ κάμπτειν das Knie beugen, d. h., sich niedersetzen oder niederlegen und ausruhen. Prom. 32. 396.
- κάρπιμος, ἰμη, ἰμον (καρπός), fruchtreich, Früchte tragend.
- καρποῦν, Früchte bringen; med. genießsen, benutzen; χώραν od. χθόνα (Prom. 852.) καρποῦσθαι, ein Land nutzen, überh. besitzen.
- καρταίνειν od. κραταίνειν (κρατεῖν, κρατύνειν), befestigen, fest halten.
- καρτερός, f. κρατερός.
- κασίγνητος, ὁ u. κασιγνήτη, ἡ (von κάσις Bruder oder Schwester), d. i., κάσις γνήσιος, der leibliche Bruder od. die Schwester.
- κατά, nach, gemäß, καθ' ἑαυτόν, nach sich, d. i., nach seinem Stande, seiner Lage; f. Lennep. z. Phalar. S. 94. Fischer. z. Weller. T. III. P. II. S. 181.
- καταβασμός oder καταβαθμός, ὁ (καταβαίνειν), das Herabsteigen; der steil herabgehende Ort; der Wasserfall (καταράκτης, cataracta); Prom. 811. die große Catarakte.
- κατθανεῖν, d. i., καταθάνειν, καταθανεῖν, καταθνήσκειν, sterben.
- καταιβάτης od. καταβάτης (βᾶν), herabsteigend, herabfahrend.
- καταμηνύειν, anzeigen.
- κατασκέλλειν, austrocknen, abzehren; passiv. hinschwinden.
- κατάπτερος, ὁ ἢ (πτερόν), beflügelt.
- κατισχναίνειν (ἰσχνός, mager), mager machen; pass. abzehren, hinschwinden.

κατοικίζειν (οἶκος, οἰκία), in eine Wohnung bringen oder versetzen; als Colonist anbauen, bevölkern; bewohnen; einheimisch machen, einpflanzen.

κατοικτίζειν u. **κατοικτίζεσθαι**, klagen, sich beklagen; Mitleid haben, bemitleiden, Prom. 36.

κατοκνεῖν (ὄκνος), zaudern, verabsäumen.

κάτωρυξ, **υχος** u. **κατώρυχος**, ὁ ἦ (ὀρύσσειν), vergraben; in Gruben od. Höhlen.

κῆαρ, **ατος**, **τό**, contr. **κῆρ** (cor), das Herz.

κελαινόβρωτος (κελαινός und βρώσκειν), schwarz u. angefressen.

κελαινός, ἦ, ὄν, schwarz, dunkel.

κέλευθος, ἦ (κέλλειν, κελεῖν, κελεύειν, bewegen, od. antreiben), der Weg.

κέλλειν od. **κίλλειν** (cellere, percellere; schnellen?), bewegen; sich bewegen, d. i., gehen, kommen; landen, den Hafen erreichen, d. i., sich retten, Prom. 184.

κενόφρων, **ονος**, ὁ ἦ (κενός u. φρήν), eiteln Sinnes; eitel; thöricht.

κέντρον, **τό** (κεντεῖν), der Stachel, womit man die Ochsen antrieb.

κέρας, **ατος**, **τό**, das Horn.

κεράστης, **ου**, ὁ und **κεράστις**, ἦ, gehört.

κεραύνιος oder **κεραύνειος**, ὁ ἦ, vom Donner oder zum Donner gehörig.

κεραυνός, ὁ, der Blitz od. Donner.

κερδαίνειν (κέρδος), gewinnen.

κέρδιστος, **η**, **ον**, Superlat. von κέρδος (Gewinn), der Nützlichste, Beste.

κέρδος, **τό**, der Gewinn, Nutzen.

κερτομεῖν (von κῆαρ u. τέμειν, τέμνειν), kränken, verspotten.

κευθμών und **κευθμός**, ὁ (κεύθειν, verbergen), die Tiefe, Höhle.

κηδεύειν (κῆδος), besorgen, pflegen; sich verschwägern; heirathen.

κηρόπλαστος, ὁ ἢ (κηρός, cera und πλάττειν),
aus Wachs gebildet, gemacht od. zusammengefügt.

κινάθισμα, τό (κινάθίζειν von κινεῖν), die Bewe-
gung; das dadurch entstandne Geräusch.

κινυγμα, τό (κινεῖν, κινύειν, κινύσσειν), das Be-
wegte, Schwebende, Hangende.

κίρκος, ὁ, der Zirkel; der Falke oder Habicht (weil
er im Zirkel fliegt oder schwebt).

κίρκοῦν (circinare, von κίρκος, Zirkel), umbinden,
umschlingen.

κίων, ονος, ὁ, die Säule.

κλάειν od. κλαίειν (κλαύειν), beweinen, betrauern.

κλεινός, ἡ, ὄν, berühmt.

κλέος, τό, der Ruf, das Gerücht; der Ruhm, die
Ehre.

κλέπτης, ὁ (κλέπτειν), der Dieb, der Räuber.

κληδών, ἡ (κλεῖν, dah. κλέος, κλείειν u. κλύειν),
das Gerücht; ein Laut oder Wort von Vorbedeu-
tung (φήμη, omen).

κλοπαῖος, αῖα, αῖον (κλοπή von κλέπειν, κλέπτειν,
stehlen), geraubt.

κλύδων, ωνος, ὁ (κλύζειν), die Woge, Welle.

κλύειν (cluere), hören; wie audire, genannt
werden od. seyn.

κνεφαῖος, αῖα, αῖον (κνέφας, τό), finster.

κνίσσα, ἡ (nidor), der Dampf von fettem gebrate-
nem Fleische; das fette Netz, worein das Opfer-
fleisch gehüllt wurde; das Fett überhaupt.

κνώδαλον, τό, das wilde Thier, d. Thier überh.

κοινόλεκτρος, ὁ ἢ (λέκτρον), der Bettgenosse.

κοινός, ἡ, ὄν, gemein, gemeinschaftlich; allgemein.

κοιρανεῖν, anführen, herrschen.

κοίρανος, ὁ, der Herrscher.

κόλπος, ὁ, der Busen od. Schofs; der Meerbusen.

κομίζειν (κομεῖν), besorgen; bringen, tragen; med.
wegtragen; erhalten; sich forttragen, d. i., fort-
gehen.

κομπάζειν v. κομπεῖν, prahlen.

κόμπασμα, τό, die Prahlerei.

κόμπος, ό, das Geräusch; die hochtönende, prahlerische Rede; die Prahlerei.

κόνις, ή, der Staub.

κορεῖν (κορεννύναι, κορέσκειν), sättigen.

κόρη, ή, das Mädchen, die Jungfrau.

κορυφή, ή (κόρυς), der Wirbel am Kopfe; das Höchste od. Oberste, der Gipfel.

κουφόνοος, ό ή (κούφος), leichtsinnig; unverständlich.

κούφος, ό ή, Adv. κούφως, leicht; schnell.

κραδαίνειν (κραδᾶν), erschüttern.

κραδία od. καρδία, ή, das Herz.

κράζειν, (krähen, krächzen), mit rauher Stimme schreien; schreien, stöhnen überh.

κραίνειν (κράειν, κρέειν, wov. κρέων), endigen, vollenden; erfüllen; beherrschen, regiren.

κραιπνόσσυτος, ό ή, od. κραιπνόσσυτος (κραιπνός und σύεσθαι), schnell bewegt; schnell.

κραιπνόφορος, ό ή (von κραιπνός und φορά), schnell bewegt, schnell.

κρατεῖν, κρατύνειν, beherrschen, herrschen; siegen.

κρατερός und καρτερός, ἄ, όν, stark, mächtig; fest; unbeugsam. Τό καρτερόν, die Gewalt.

κράτος, εος, τό, die Stärke, Gewalt, Herrschaft. Der davon gebildete Superlativ κράτιστος, ή, ον, der stärkste; beste.

κράσις, ή (κεράν), die Mischung.

κράω, κεράω, κεραννύω, κεράννυμι, ich vermische, setze zusammen. Prom. 115. bezeichnet es das aus dem Göttlichen und Menschlichen Zusammengesetzte, das dämonische oder heroische Mittelwesen.

κρείσσων, ονος, ό ή, stärker, mächtiger.

κρόταφος, ὁ (κροτεῖν), der Schlaf am Kopfe; der Scheitel; der Gipfel.

κρύπτειν, verbergen, verhüllen.

κτᾶν, κτάνειν, κτείνειν, tödten.

κτίζειν, erbauen; gründen.

κτύπος, ὁ (von τύπειν, τύπτειν), das durch Schlagen, Stossen u. dergl. entstehende Geräusch, und das Schlagen selbst.

κῡκᾶν, vermischen, verwirren, in Unordnung oder unter einander bringen.

κυκνόμορφος, ὁ ἢ (μορφή und κύκνος, cycnus), mit Schwanengestalt.

κῡμα, τό, die Welle.

κυνηγετεῖν (κύων u. ἄγειν), Hunde führen: jagen; treiben.

κυρεῖν, wie τυγχάνειν, als Hülfszeitwort seyn; mit dem Genitiv. erlangen, empfangen.

κύων, κυνός, ὁ u. ἡ, der Hund; der stete (treue) Begleiter, Bote oder Diener, f. Scalig. z. Varro, T. II. S. 69. ed. Bip. D. Heins. z. Hesiod. S. 89. Ruhnck. Ep. crit. I. S. 93. Jacobs Anim. in Athen. S. 71.

κῶλον, τό, das Glied; der Fuß.

Λ.

λάβρος, ὁ, heftig, ungestüm; gierig.

λαβροστομεῖν (λάβρος), heftig, übermüthig, frevelnd reden.

λαβρόσσυτος (λάβρος u. σύεσθαι), heftig laufend.

λαγχάνειν (λάχειν, daher λαχεῖν Prom. 48. und λαχάνειν), durch das Loos erhalten; überhaupt bekommen, haben.

λαθραίως (λάθρα), heimlich, auf verborgene Weise.

λαιός, ἄ, ὄν (laevus), link.

λάκειν, schallen; reden, rufen.

λακτίζειν, mit dem Fusse schlagen; schlagen.

λαμβάνειν (λάμβειν, λαβεῖν, von λάειν, λαύειν), nehmen, erhalten; ergreifen, ertappen.

λαμπρός, ρά, ρόν, adverb. λαμπρῶς (λάμπειν), leuchtend, glänzend; deutlich, offenbar; ausgezeichnet, schön.

λατρεία, ἡ, der Dienst; die Dienstschaft.

λατρεῦειν, dienen; unterwürfig seyn.

λειμών, ὠνος, ὁ (λείβειν, fließen), ein feuchter Ort; die Weide, Wiese.

λειότης, ἡτος, ἡ, die Glätte, Ebenheit.

λεῖος, εἶα, εἶον, glatt; sanft; schmeichelnd.

λείπειν (bleiben), activum lassen, zurücklassen; neutr. zurückbleiben; fehlen, ermangeln.

λέχος, εος, τό (λέγειν: legen), das Bett.

λευκόπτερος, ὁ ἡ (πτερόν), weißsgeflügelt.

λευρός, ἄ, ὄν (λεῖος), glatt; eben.

λεύσσειν, (λάειν, λαύειν, λείειν, λεύειν), sehen, erblicken.

λεωργός, λαοργός, ὁ (von λεῶς od. λαός und ἔργον) der gegen das Volk oder vor dem Volke, d. i., öffentlich frevelt; der Verwegene, Verbrecher, Bösewicht.

λήγειν, (legen, d. i., liegen machen, zur Ruhe bringen, aufhören machen), machen, dafs etwas aufhört; neutr. aufhören, ablassen.

λίμνη, der Teich, die See, das Meer.

λινόπτερος, ὁ ἡ (λίνον, Lein oder Linnen, und πτερόν), mit leinenen Flügeln, d. i., Segeln.

λιτή, ἡ, die Bitte.

λιπαρεῖν, beharren; dringend bitten oder anflehen; zureden.

λοβός, ὁ (λείπειν, abziehen), die Haut; der hangende Theil an der Leber, dessen Beschaffenheit dem Aruspex von Bedeutung war.

λόγος, ὁ, die Rede; der Verstand; die Rücksicht oder Reflexion. **Λόγον ἔχειν τινός**, alicuius rationem habere, Rücksicht nehmen auf etwas, bedenken.

λουτρόν, τό (λούειν, luere), das Bad.

λύειν, lösen, befreien.

λύμα, τό, f. λύμη.

λυματήριος u. **τικός, ἡ, ὄν**, verderbend; verderblich; schmähhlich.

λύμη, ἡ (λύειν), der durch Waschen abgehende Schmutz (lues); Schmach, Schande; Verderben, Verwüstung. Prom. 148 von den schmachvollen Fesseln, u. 691 in Beziehung auf die Umgestaltung der Jo.

λύσσα, ἡ, die Wuth, Raserei.

λῶστος (von λῶ, ich will; daher λωῖων od. λῶων und λωῖτερος, erwünschter, d. i., besser), der beste.

λωφᾶν, transit. befreien, erlösen (Prom. 27.); neutr. aufhören, nachlassen; befriedigt werden.

M.

Μαίνειν, wüthend machen; med. wüthend seyn; heftig erkranken.

μακρός, ρά, ρόν (μαῖκος), lang; weit od. entfernt; μακρῶ, weit, bei weitem.

μαλακογνώμων, ονος, ὁ ἡ (μαλακός u. γνώμη), weichmüthig, mild gesinnt.

μαλθακίζεσθαι od. **μαλακίζεσθαι**, weichlich seyn, sich weichherzig zeigen oder betragen.

μαλθάσσειν od. **μαλάσσειν**, erweichen; erbitten, besänftigen.

μανία, ἡ, die Raserei.

μαντεῖον, τό, das Orakel (als Spruch und Ort).

μάντευμα, ατος, τό, der Orakelspruch.

μαντικός, ἡ, ὄν, wahrsagend; **ἡ μαντική (τέχνη),** die Wahrsagekunst, Weissagung.

μαραίνειν, verzehren, entkräften, erschöpfen.

μάργος, ἡ, ον (μάργη, d. i., ὕβρις), thöricht, unbesonnen; unsinnig.

μάσσων, ονος, adv. μάσσον, d. i., μακρότερος od. μείζων, gröfser od. länger; adv. mehr.

μάστιξ, γος od. μάστιγξ, ἡ, die Peitsche, Geißel; alles Antreibende u. Verfolgende, als Strafe, Verhängnifs u. s. f.

μασχαλιστήρ, ἥρος, ὁ, der breite Gurt hinter den Schultern des Pferdes (**μασχάλη, Achsel**); überh. Gürtel, Band. Prom. 71.

μάταιος, αία, αιον, eitel; prahlerisch, übermüthig, frevelnd.

ματᾶν (von **μάειν,** begehren, sich sehnen; daher **Μῶσα** oder **Μοῦσα,** die Poesie, als Tochter der Sehnsucht), suchen; erst suchen, d. i., säumen (Prom. 57.), oder vergeblich suchen, d. i., verfehlen.

μάτην, vergeblich, ohne Grund.

μάχεσθαι, kämpfen.

μεγαίρειν, wie **φθονεῖν,** beneiden und aus Neid versagen; überh. verweigern; **οὐ μεγαίρειν,** gern gewähren.

μεγαλόστονος, ὁ ἡ, (στίνειν), schwer seufzend; sehr zu beseufzen.

μεγαλοσχῆμων od. μεγαλόσχημος (σχῆμα), von grofser Gestalt; erhaben.

μεγαλύνειν, (μέγας), grofs machen, erheben; med. sich grofs machen, grofs thun, stolz seyn.

μεθαρμόζειν (ἀρμόζειν), umstimmen; verändern; so wie **ἀμείβειν,** verändernd annehmen, d. i., annehmen. Prom. 309.

μ δῖημι, ich lasse nach; überlasse, übergebe, gebe auf.

- μειῖον (μείων, unregelmäßiger Compar. von μικρός),
kleiner, geringer.
- μελαμβάθης od. ὕς (von μέλας u. βάθος), schwarz —
tief.
- μέλει (μέλειν, curare), es liegt am Herzen, es küm-
mert mich. Μελησάτω (Prom. 332), dritte Pers.
Imperat. Aorist. I.
- Μελίγλωσσος, ὁ ἢ (μέλι und γλῶσσα), von ho-
nigsüfser Zunge, Rede; angenehm, schmeichelnd.
- μέλλειν (ἐλεῖν: das altdeutsche welen, velle:
wollen), sollen; zögern (immer wollen und nicht
thun). Prom. 36.
- μέλος, τό, das Glied, der Theil; das Lied (unser
Stück hat eben so beide Bedeutungen).
- μέμφεσθαι, tadeln; Schuld geben.
- μέμψις, ἡ (μέμφεσθαι), der Tadel, Vorwurf.
- μένος, τό (mens), die Kraft, als das Allbelebende,
allen Wesen Inwohnende; die physische und die
psychische Kraft.
- μεσημβρινός, ἡ, ὅν (μεσημβρία, d. i., μεσημερία,
Mittag), mittägig, gegen Mittag liegend.
- μετέχειν (von ἔχειν, σχεῖν, daher μετασχών), Theil
haben.
- μηδαμά, poet. für μηδαμᾶ od. μηδαμῇ, auf keine
Weise.
- μῆδεσθαι, (μῆδος), ersinnen, ausdenken.
- μῆδος, τό, die Sorge; der Rath, Entschluß, Wille.
- μῆκος, τό, die Länge.
- μήνη ἡ (μήν, Deus Lunus), der Mond.
- μῆτις, ἰδος, ἡ (μῆδεν, μῆδος), die Einsicht, Ue-
berlegung; der Rathschluß.
- μητρυνιά, ἡ, die Stiefmutter; metaph. das Verderben.
- μηχάνημα, τό, od. μηχανή, ἡ (μῆχος), das Mittel;
die Kunst.
- μιαῖφόνος, ὁ ἢ (μιαίνειν u. φόνος), der sich mit
Mord od. Blut befleckt; Mörder.

μιγνύναι (**μίγειν**, **μίσγειν**: miscere, mischen, **μίγνειν**, **μιγνύειν**), mischen; reciproc. sich vermischen, begatten.

μισεῖν (τὸ **μῖσος**), hassen.

μνη̃μα, τό, das Andenken, Denkmahl.

μνήμη, ἡ (**μνᾶσθαι**), das Gedächtniß, die Erinnerung.

μνήμων, όνος, ό ἡ (**μνᾶσθαι**), sich erinnernd, eingedenk.

μνηστήρ, ἦρος, ό (**μνᾶσθαι**), der Freier, Bräutigam.

μογεῖν (**μόγειν**, daher **μόγος** und **μόχθος**), arbeiten; sich mühen; dulden, leiden.

μογερός (**μόγος**), mühselig, elend.

μοῖρα, ἡ (**μέρειν**, Perf. med. **μέμορα**), der Theil; das Zugetheilte, das Loos. **Μοῖραν νέμειν τινί**, einem einen Antheil geben, zuerkennen, d. i., ehren od. schätzen.

μόλειν od. **μολεῖν**, gehen, kommen.

μονόδους, οντος, ό ἡ (**όδοός**, Zahn), mit Einem Zahne.

μόρος, ό (**μέρειν**, theilen, **μέρος**) mors, das Schicksal, Loos; der Tod.

μόρσιμος, ό ἡ (**μόρος**), vom Schicksal bestimmt.

μορφή, ἡ, die Gestalt; das Bild.

μόχθημα, τό und **μόχθος**, ό, die Mühe, Arbeit; Mühseligkeit, das Leiden.

μόχθος, ό (**μοχθεῖν** od. **μογεῖν**, arbeiten), Arbeit, Mühe; Leiden.

μουνώψ, d. i., **μόνωψ**, (**ῶψ**), einäugig.

μουσομήτωρ, Mutter der Musen.

μυδροκτυπεῖν (**μύδρος**, Eisenmasse), Eisen schmieden.

μυθεῖσθαι, erzählen; sagen.

μῦθος, ό, (**μύειν**, verschließen, verbergen), die Sage, Fabel; die Rede, das Wort.

μύκημα, τό (**μυκᾶσθαι**), das Brüllen, das Getöse.

μυριατής, ὁ ἢ (ἔτος, Jahr), zehntausendjährig; überh. sehr alt, sehr lang.

μυριωπός, ὁ ἢ (μυρίος, 10000, dann unendlich, unzählig, und ὦψ), mit unzähligen Augen, tausendäugig.

μύρμηξ, ἦκος, ὁ, die Ameise.

μυχός, ὁ (von μύειν, schliessen, verschliessen), das Innere eines Hauses, Berges u. s. f.

μύωψ, ὦπος, ὁ (μύειν u. ὦψ), die Bremse.

N.

Ναίειν, wohnen; bewohnen.

νᾶμα, τό (νᾶν, nare), der Fluß.

ναρθηκοπλήρωτος, im Nardex angefüllt. Ὁ νάρθηξ, ἦκος (ferula), hiefs eine hohe Pflanze mit leichtem, knotigem Stengel oder Stamme, in dessen markichter Höhlung man, wie im Schwamme, das Feuer glimmend erhalten konnte. S. Theophrast. Hist. Plant. VI, 2. das. Bod. a Stapel S. 583. Plin. H. N. XIII, 22. Tournefort's Reise n. Griechenl. Th. I. S. 377.

ναύτης, ου, ὁ (ναῦς, navis), der Schiffer.

ναυτίλος, ὁ (ναῦς, ναύτης), der Schiffer.

νεᾶνις, νεῆνις, δος, ἡ (d. i., νέα), das Mädchen, die Jungfrau.

νεκροδέγμων, ονος, ὁ ἢ (δέχεσθαι), die Todten aufnehmend, in sich fassend.

νέμειν, theilen, austheilen. Med. besitzen; bewohnen.

νεοζυγής od. νεόζυγος, ὁ ἢ, eben angejocht, angespannt.

νεοχμός, ὁ ἢ (νέος), neu.

νέρθε, vor e. Vocale νέρθεν, unten, mit d. Genitiv unter.

νηλῆς, ἑός, ὁ ἥ (von ἔλεος), ohne Mitleid, unbarmherzig.

νήπιος, ὁ ἥ (von νή und ἔπος), unmündig, kindisch; unverständlich, unklug.

νηστis, εως, ὁ ἥ (von νή und ἔδειν, edere, essen), nüchtern.

νιφάς, ἥ (νίψ, νιφός, νίχ), der Schnee, das Schneegestöber.

νομάδες, οἱ (νέμειν, νόμη, Weide), die umherziehenden Hirtenvölker.

νόμος, ὁ (νέμειν), die Vertheilung, Ordnung; die Sitte, das Gesetz; die Weise des Gesangs od. Harmonie; das Lied.

νόσημα, τό und ἥ νόσος, die Krankheit, werden, wie νοσεῖν, krank seyn, von jedem physischen und moralischen Uebel gebraucht.

νότιος, (Νότος, Südwind), südlich; nafs, flüssig.

νουθετεῖν (ἐν νῶ τιθεῖν), an das Herz legen, d. i., erinnern, vorstellen.

νυκτερος, ὁ ἥ (νύξ), nächtlich.

νυκτίφοιτος od. νυκτερόφοιτος, ὁ ἥ (φοιτᾶν), des Nachts umhergehend od. kommend; nächtlich.

νυκτιφρούρητος, ὁ ἥ (φρουρεῖν und νύξ), des Nachts bewachend od. wachend; nachstellend.

νωθής, ἑός, ὁ ἥ (von νή und ὠθεῖν, stoßen, treiben), der nicht zu bewegen oder anzuregen ist, also faul, träge; metaphor. stumpfsinnig, dumm.

II.

Ξένος, ὁ ἥ, der Gastfreund; fremd; ungewöhnlich, außerordentlich, seltsam.

Ξίφος, τό, das Schwert.

Ξυγγενής, ἑός, ὁ ἥ (von γένος), von demselben Geschlechte, d. i., verwandt. Prom. 39: τὸ Ξυγγε-

νῆς f. ἡ *ἑυγγένεια* (das Adiect. neutr. statt des Substantivs, f. Hemsterhus. z. Lukian. T. I. p. 229. Coray z. Heliodor. S. 141. Viger. de idiot. S. 59 ff. ed. Herm.), die Verwandtschaft.

ἑυγκαθίστημι (*ἴσθμι*, von *στάω*, *στήσω*, *ἑστησα*, Part. *στήσας*, daher *ἑυγκαταστήσας* Prom. 305.), mit-aufstellen, aufrichten; gründen helfen.

ἑυγκάμνειν, mitleiden, mitdulden.

ἑυγχοῦν (*χέω*, *χόω*, *χωννύω*, *χώννυμι*), zuschütten, zudämmen, mit Wasser bedecken.

ἑυλουργία, ἡ (*ἑύλον* u. *ἔργον*), die Bearbeitung des Holzes; das Zimmern.

ἑυμπιτνεῖν oder *ἑυμπίπτειν*, zusammenfallen, zusammentreffen, einstimmen.

ἑύμφημι, mit- zu - sagen; bestimmen.

ἑυμφορά, ἡ (*ἑυμφέρειν*, zutragen), das sich zutragende: das Ereigniß; der Unfall.

ἑυναίρειν (*αἶρειν*), mit-aufheben, helfen; med. *ἑυναίρεσθαι τινί τι* mit einem etwas gemeinsam aufnehmen, sich mit ihm vereinigen zu etwas. Prom. 650: *Κύπριν ἑυναίρεσθαι*, sich in Liebe vereinigen.

ἑυναμπέχειν od. *ίσχειν* (*ἀμπέχειν*, umhaben oder umthun, von *ἀμφί* und *ἔχειν*), mit- zugleich bekleiden; verhüllen; verbergen, geheim halten.

ἑυνασχαλᾶν (*ἀσχαλᾶν*, *ἀσχάλλειν*), mit- zugleich unwillig seyn; mitleidig seyn, bemitleiden, betrauern.

ἑυνεδρία oder *ἑυνεδρεία*, ἡ (*ἔδρα*), das Zusammensitzen; bei den Vögelwahrsagern, die Geselligkeit, das sich Gesellen der Thiere.

ἑυνέχειν, festhalten; quälen, beunruhigen.

ἑύνευνος, ὁ ἡ (*εὐνή*), der Bettgenosse, Gatte.

ἑυνθάλλειν, mit- erwärmen, erwärmen; metaphor. entflammen, ergötzen, vergnügen.

ἔννομαίων od. ἔννομαιμος, ὁ ἢ (ἔνν, ὁμοῦ und αἷμα, Blut), von demselben Blute, d. i., Stamme, Verwandter.

ἔννταράσσειν, mit-zugleich verwirren, in Unordnung bringen; in Eins vermischen.

Ο.

ὀδηγεῖν (ὁδός und ἄγειν), den Weg führen oder zeigen.

ὀδοῦν (ὁδός), den Weg zeigen; führen, leiten.

ὀδύρειν und ὀδύρεσθαι, beklagen, beweinen; intrans. klagen, trauern.

ὀδυρμός, ὁ, die Wehklage od. das Wehklagen.

ὅθ' οὖνεκα, d. i., ὅτου ἔνεκα, weil.

οἰακονόμος, ο (von οἶαξ Steuerruder und νέμειν), Steuermann; metaph. der Führer, Herrscher, Leiter oder Lenker.

οἰακοστροφός (οἶαξ und στρέφειν, wenden, lenken), was οἰακονόμος.

οἷγειν (οἰγνύειν, οἰγνύναι), öffnen.

οἶδα, eigentl. Perfect. von εἶδω, εἶδημι, ich weis, kenne; Plusquamperf. ἦδειν, Plur. 3te Pers. ἦδεσαν, contr. ἦσαν (Prom. 451).

οἰκήτωρ, ὀρος, oder οἰκητῆς u. οἰκητήρ, der Bewohner.

οἰκτεῖρειν (οἶκτος), bemitleiden, bedauern.

οἰκτίζειν, beklagen, bemitleiden; intrans. klagen.

οἶκτος, ὁ (von οἶζειν, ὀἶζειν), die Klage; das Mitleid.

οἰκτρός, ἄ, ὄν, klagend; beklagenswerth, kläglich.

οἶμος, ὁ u. ἡ (οἶειν, führen), der Weg; die Gegend, das Land.

οἶος, οἶα, οἶον, von welcher Art, qualis. Mit τε und εἶναι verbunden heißt es: vermögen, können,

so οἷός τε εἰμι, οἷόν τε ἐστί (Prom. 41.), es ist möglich u. a. Das Relativum οἷός steht nemlich nach griechischem Sprachgebrauche statt des demonstrativen τοῖός oder τοιοῦτος und der Conjunction ὥστε: von der Art, so beschaffen, daß — und τε ist aus der alten Sprache übriggebliebene Bezeichnung des Relativ's, s. Hermann z. Viger. S. 795. Buttmann's griech. Grammatik (1808.) S. 518. Οἷός τε εἰμι mit dem Infinitiv steht daher für τοιοῦτός εἰμι, ὥστε —: ich bin von der Art, daß — d. h., ich pflege oder ich kann (is sum, qui — bei den Lateinern); und zwar wird οἷός εἰμι mit dem Infinitiv vorzüglich in der Bedeutung: ich pflege, bin gewohnt, οἷός τε εἰμι aber in der Bedeutung: ich vermag od. kann gebraucht. Beispiele s. in Sturz. Lexic. Xenophont. V. III. S. 260 ff. Fischer's Animadv. ad Weller. Spec. III. P. II. S. 16 ff. Οἷός steht öfters auch für das demonstrative τοῖός od. τοιοῦτος und die Conjunction ὅτι, so Prom. 908: οἷον γάμον: was für eine Ehe, d. i., daß oder weil er eine solche Ehe, s. Wyttenbach. in Select. Princip. Historic. S. 347. Schäfer. z. L. Bos. Ellips. S. 252 ff.

οἰστρεῖν, wüthend machen; wüthend seyn.

οἰστρήλατος, ὁ ἦ, (οἷστρος, ἐλᾶν, ἐλαύνειν), wuthgetrieben; wüthend, wahnsinnig.

οἰστροδίνητος od. οἰστροδόνητος (οἷστρος und δινεῖν od. δονεῖν), von Wuth getrieben.

οἰστροπλήξ, ἦγος, ὁ ἦ (οἷστρος u. πλήσσειν), von Wuth geschlagen, getrieben.

οἷστρος, ὁ (οἷειν), der Trieb, Antrieb; jeder heftige Trieb, Wuth, Wahnsinn; auch die Bremse, die das Vieh durch Stich und Verfolgung wüthend macht.

οἰωνός, ὁ, der Vogel.

ὀκνεῖν, träge seyn, zögern; fürchten, Bedenken tragen.

ὀκνος, ὁ, die Trägheit; das Zögern; die Furcht.

ὄκριόςεις, εσσα, εν, rauh, spitzig.

ὄκρις, ὁ ἥ, rauh, spitzig.

ὀλέκειν (ὀλεῖν, ὀλλύναι), verderben, zerstören; med. zu Grunde gehen.

ὀλιγοδρανία, ἡ (δραίνειν von δραῖν), das Unvermögen.

ὀλοός, ἡ, ὄν (ὄλειν, ὀλλύναι), verderblich.

ὀμαλός, ἡ, ὄν, gleich.

ὀμαρτεῖν, zusammen (ὀμοῦ) treffen; folgen.

ὄμμα, τό (ὄπτειν), das Auge; das Gesicht, der Anblick.

ὄμιλος, ὁ, die Schaar.

ὀμίχλη, ἡ, der Nebel, die Wolke. Prom. 145. von den Thränen gebraucht, welche die Augen umschleiern und wie im Nebel verhüllen.

ὀμοπάτριος oder ὀμόπατρος und ὀμοπάτωρ, ὁ ἥ, von demselben Vater gezeugt.

ὄνειαρ, εἶατος, τό (ὄναρ), der Traum; Plural. ὀνείρατα u. a., durch Versetzung.

ὀνομάζειν, nennen.

ὀξύπρωρος, ὁ ἥ (πρώρα), mit scharfer Spitze.

ὀξύστομος, ὁ ἥ (στόμα), mit scharfem Mund; scharf, stechend.

ὀπάζειν, ertheilen, verleihen.

ὄπη, wo und wohin (für ὅποι); ὄπη γῆς, quo terrarum.

ὅπως, dafs, steht öfters absolute, so dafs vor ihm ein Zeitwort ergänzt werden mufs (wie auch im Deutschen, z. B., dafs du nur nicht lügst, für: sieh dich vor, dafs du nicht lügst), ὄρα od. φρόντιζε; so Prom. 68. S. Viger. S. 435. ed. Herm. L. Bos, Ellips. S. 643. 651. ed. Schäf.

ὄργῃ, ἡ, der Zorn.

ὀρθόβουλος, ὁ ἥ (von βουλή), geraden, d. i., richtigen oder guten Rath ertheilend, wohl rathend; Beiwort der Themis, der Göttin der Gerechtigkeit. Prom. 18.

ὀρθοστάθην (von ὀρθός und ἵστημι), gerade oder aufrecht stehend. Prom. 32.

ὀρμᾶν, nach etwas streben; med. sich erheben, sich aufmachen.

ὀροθύνειν (ὀρεῖν, oriri), erregen; med. entstehen.

ὄρος, εὐρος, τό, der Berg; die Anhöhe.

ὄρος, ὅ, die Gränze.

ὅσιος, ἱά, ἰον, heilig; dem ἱερός entgegenstehend, ist es das durch menschliche Satzung geheiligte.

ὄσσοις, τό u. ὅ (ὄπτειν, ὄσσειν), das Auge.

ὄσφυς, ἡ, die Hüfte.

ὀττοβεῖν od. ὀτοβεῖν, tönen.

Οὐκ οὐν (οὐκ u. οὐν), nun nicht? nicht wahr?

also, nun (wo οὐκ οὐν für sich fragend ist: nicht wahr? in Verbindung mit der nicht fragend ausgesprochenen Rede aber in also, nun übergeht).

Dagegen οὐκοῦν: also nicht; doch nicht, keineswegs. Die Accentuation von οὐκ οὐν in der Bedeutung von nicht wahr, könne erfordert das Wesen der Frage. S. Hermann. de emend. rat. gr. gramm. c. XIX. S. 90 ff. und z. Viger. S. 769 ff.

οὐλόμενος, η, ου (ὀλλυμι), verderblich.

ὀφείλειν (ὀφείλειν, ὀφείλλειν), schuldig seyn; müssen oder sollen (debere). Daher ὥφελον mit dem Infinitiv: ich sollte (debebam); als Ausdruck des Wunsches: möchte ich, utinam. S. Fischer. z. Weller. Spec. III. P. I. S. 147 ff. Ausleg. z. Moeris S. 285 ff.

ὀχεῖν, ὀχεύειν, tragen; ertragen: leiden, dulden.

ὄχθη, ἡ, der Rand; das Ufer.

ὀχλεῖν (ὄχλος), belästigen, beunruhigen.

ὄχλος, ὅ, der Haufen, die Menge; der Auflauf; die Beunruhigung, Belästigung.

ὀχμαῖζειν (ὄχμα, soviel als ἔχμα, von ἔχειν halten), festhalten, fesseln. Prom. 5.

ὄχημα, τό (ὄχειν), das Fuhrwerk, der Wagen;
 das Schiff (wie currus für navis, f. Muret. var.
 lectt. I, 11. Gatack. Observ. Misc. II, 18. u. a.).
 ὄχος, ὁ (ὄχειν, ὄχειν tragen, fahren), der Wagen.
 ὄψις, εως, ἡ (ὄπτειν), das Gesicht; die Erscheinung,
 das Traumbild.

Π.

Παγή dor. st. πηγή, ἡ, die Quelle.

παγκρατής, εὖς, ὁ ἡ (κράτος), allherrschend, allmächtig.

πάγος, ὁ (von πάγειν, πήγειν: packen), alles, was sich ansetzt, verdichtet; der Erdhügel.

πάθος, εὖς, τό (πάθειν, παθεῖν, πάσχειν), das Leiden, Unglück.

παιδιά, ἡ (παίζειν), das Kinderspiel; das Spiel, in metaphor. Bedeutung.

παίειν, schlagen.

παλαιγενής, εὖς, ὁ ἡ od. παλαίγονος, (παλαί u. γένω, γένος), alt, bejahrt.

παλαιστής, οὖ, ὁ (πάλη), der Ringer; der Kämpfer.

παλάμη, ἡ, palma (von πάλλειν, schlagen), die flache Hand; die Hand überh.; das Mittel, der Anschlag, die List.

παλίμπλαγκτος, ὁ ἡ, (πάλιν und πλάζειν), zurück — wieder schweifend, hin u. her irrend.

παμμήτωρ, ἡ, Allmutter: Allerzeugerin und — Ernährerin; Beiw. der Erde. Prom. 90.

πανήμερος, ὁ ἡ od. πανημέριος (πᾶς und ἡμέρα), den ganzen Tag dauernd oder etwas tuend; alltäglich.

πανόπτης (ὄπτειν), allsehend.

πανταχῇ (πᾶς), überall; in jeder Hinsicht.

παντελῶς, vollendet; durchaus, überhaupt.

- πάντως*, auf alle Weise, ganz und gar; überhaupt.
παπταίνειν, umschauen (*circumspicere*); sich vor-
 sehen; bedenken.
πάρα, d. i., *πάρειμι* (ich bin da) oder *πάρεστι*, es
 ist da, es ist vergönnt, man kann, Prom. 54.
παραινεῖν (*αῖνος*, Rede; Lob), zureden, ermahnen.
παράκοπος, ὁ ἢ (*κόπτειν*), verschlagen; verrückt,
 wahnsinnig.
παράκτιος, ὁ ἢ (*ἄκτῃ*), am Ufer liegend.
παράλιος oder *πάραλος*, ὁ ἢ (*ἄλς*), am Meere
 liegend.
παράμυθεῖσθαι, (*μῦθος*, *μυθεῖσθαι*), zureden, er-
 mahnen.
παράμυκᾶσθαι, dabei - dazu brüllen.
παραπαίειν (d. i., *παραπίπτειν*), excidere, fehlen,
 verfehlen; sich verirren; wahnsinnig seyn.
παρασκευάζειν (*σκευή*, *σκεῦος*), zurüsten, berei-
 ten; med. sich bereiten.
παρασύρειν, an der Seite ziehen; herbeiziehen,
 vorziehen; vorbringen.
παρειά, ἡ, die Wange.
παρειπεῖν (*εἰπεῖν*), zureden; überreden.
παρέξειμι, ich gehe vorbei; ich gehe vorüber, über-
 trete oder entgehe, entfliehe.
παρηγορεῖν (*ἄγορεῖν*, *ἄγορεύειν*), zureden, ermah-
 nen.
παρηῆορος, ὁ ἢ (von *παρά* und *ἄρειν*, fügen), ne-
 benbei oder angefügt; vom Pferde, das nicht am
 Joche angespannt ist, sondern nebenher läuft (s.
 Valcken. z. Eurip. Phoeniss. S. 247. Jacobs z.
 Antholog. T. I. S. 160); an der Seite hängend od.
 liegend; ausgestreckt (wie Iliad. VII, 156).
παρθενεύειν und *παρθενεύεσθαι* (*παρθενος*),
 als Jungfrau leben, Jungfrau bleiben.
παρθενία oder *παρθενεία*, ἡ (*παρθένος*), die Jung-
 fräulichkeit.
παρθένος, ἡ, die Jungfrau.

παρίημι, ich lasse vorbei, unterlasse, lasse aus (Prom. 819.).

παριστάνειν und παριστάναι, hinstellen, darstellen; med. hinzutreten; einfallen, in den Sinn kommen (s. Hemsterh. z. Lukian. T. III. S. 392 ff. ed. Bip. Taylor z. Lys. Epitaph. T. V. S. 83).

πάροιθε u.θεν (πάρος, πάρο), vor; vorher, vormahls.

πασσαλεύειν, (πάσσαλος, der Nagel, von πάγειν, πήγειν, πήσσειν, pangere), nageln.

πασσαλευτός, ή, όν, angenagelt, angeschlagen.

πάσχειν (pati), (ältere Formen πάθειν, πήθειν, daher aor. έπαθον, πήσας, πήσομαι oder πείσομαι u. a., und πένειν, πένθειν, daher perfect. πέπονθα), leiden, dulden; in irgend einer Lage sich befinden; daher εύ πάσχειν glücklich seyn, Wohlthaten empfangen; κακώς πάσχειν, unglücklich seyn, Schmach leiden.

πάτρα, ή oder πατρίς (patria), das Vaterland; die Heimath.

παύειν, aufhören machen; παύεσθαι, aufhören.

πάχνη, ή (von πάγω, πήγνυμι, pango: packen, d. i., fest verbinden), der gefrorne Thau, Reif.

πεδάρσιος, aeol. statt μετάρσιος, ό ή (von μεταίρειν), erhoben, hoch.

πεδοϊ (πέδον, πεδίον), auf die Erde, den Boden herab.

πείθειν, überreden, bewegen; πείθεσθαι, überredet seyn, d. i., glauben, folgen.

πειθώ, ους, ή (πείθειν), die Ueberredung.

πέλαγος, εος, τό, das Meer; der Strom; metaph. die Menge.

πελάζειν (πέλας), nähern, zu etwas bringen.

πέλειν u. πέλεσθαι, werden, seyn.

πελώριος, ό ή (πέλωρ, das Ungeheuer), ungeheuer, groß; moral. groß, d. i., ehrwürdig, heilig. Prom. 151. von den alten Satzungen.

πεντηκοντόπαις, αἶδος, ὁ ἥ, von — mit funfzig Kindern.

πεπρωμένος (Particip. perfect. Passiv. von πρόω, ich theile), zugetheilt, bestimmt; daher ἡ πεπρωμένη μοῖρα oder αἶσα (das öfters auch weggelassen wird) das bestimmte Loos, die Vorherbestimmung.

περαίνειν (von πέρας, Gränze, Ende), vollenden; ausführen, verrichten, perficere. Prom. 57.

περαιτέρω (Comparat. von πέρα), weiter.

περᾶν, übersetzen; gehen; kommen.

πέργαμον, τό, die Burg, das Schloß.

περισσός, ἡ, ὄν, unmäfsig; überflüssig, unnütz.

περισσόφρων, ονος, ὁ ἥ (περισσός, unmäfsig; außerordentlich), überaus klug, von vorzüglichem Verstande.

πετραῖος, αἶα, αἶον (πέτρα), felsig.

πετρηρεφής, ἕος, ὁ ἥ (ἐρέφειν), mit Felsen bedeckt.

πέτρινος, ἰνη, ἰνον (πέτρα), felsig.

πεφασμένος, η, ον (φάειν, φαίνειν), offenbar, deutlich.

πῆμα, τό und πημονή, ἡ, der Schaden; das Leiden.

πημαίνειν, schaden; passiv. Schaden haben od. sich selbst schaden, Nachtheil zufügen.

πικρός, ἄ, ὄν, bitter, schmerzlich; feind, unerbittlich. Davon

πικρῶς, Adv.

πίπτειν, (πέτειν, daher πέσω, πεσών, πεσεῖν; πίτειν, πίτνειν), fallen.

πιστός, ὁ ἥ (πίειν), trinkbar.

πλάθειν (πελᾶν, πελάζειν), nähern; med. sich nähern (adire, Propert. I, 3. 12), sich begatten od. vermählen.

πλανᾶν, irre führen, verführen; täuschen; med. herumirren, von dem einen zum andern gehen.

πλάνη, ἡ u. πλάνημα, τό, (πλανᾶν), das Irren;
der Irthum, das Vergehen.

πλάττειν, bilden; erdichten.

πλατύρρους oder πλατύρροος (πλατύς und ῥεῖν),
breit fließend.

πλέως, ων, attisch st. πλέος, έα, έον (plenus),
voll.

πλεκτός, ἡ, όν (πλέκειν), geflochten; aus Weiden,
Holz u. dergl. gemacht.

πλήρης, εος, ό ἡ, voll.

πλινθυφής, έος, ό ἡ (von πλίνθος u. ὕφειν), von
Ziegeln erbaut.

πλοῦτος, ό, der Reichthum.

πνεῦμα, τό, der Wind.

πνοή, ἡ (πνεῖν), der Athem (πνοάς ἔχειν, athmen,
d. i., leben); die Luft.

ποθεῖν, verlangen, begehren.

πόθος, ό, das Verlangen; die Lust.

ποικιλείμων, ό ἡ (von εἶμα, das Gewand), mit
einem bunten, geschmückten Kleide versehen; Prom.
24. Beiwort der Nacht in Beziehung auf den mit
Gestirnen, wie mit Edelsteinen u. dergl. durchweb-
ten Himmel.

ποικίλος, bunt; vielfach (multiplex); metaph. ge-
wandt, listig, verschlagen. S. Ruhnck. z. Tim.
S. 86.

ποιμνῆ, ἡ, die Heerde.

ποινή, ἡ (poena), die Strafe; Vergeltung, Genug-
thuung.

πολεῖν, drehen, kehren; med. sich wenden, gehen,
kommen.

πόλεμος, ό, der Krieg; der Kampf.

πόλισμα, τό (πόλις), die Stadt.

πόλος, [ό (πέλειν, πολεῖν, drehen), die Achse, der
Pol.

πολύδονος, ό ἡ (δονεῖν), viel bewegt, umher ge-
trieben, vielschweifend.

- πολύπλαγκτος, ὁ ἢ (πλάζειν, πλάγχειν), viel herumschweifend od. irrend.
- πολύτεκνος, ὁ ἢ (τέκνον), viele Kinder habend.
- πολυφθόρος, ὁ ἢ (φθορά, φθείρειν), vielverderblich.
- πονεῖν (πόνος), arbeiten; thun.
- πορεία, ἡ (πόρος, πορεύειν), das Gehen oder Uebersetzen; der Weg, die Reise.
- πορίζειν (πορεῖν), führen, zeigen; aussinnen, erfinden; verschaffen; gewähren.
- πόριμος, ὁ ἢ (πορίζειν), hülfreich, darbietend; überhaupt reich, voll, Prom. 905: ἄπορα πόριμος: voll Bedrängniss.
- πόρος, ὁ, der Weg, Pfad (Region, wo die Vögel wandeln, Prom. 281.); das Mittel; die Hülfe.
- πορπάζειν, mit einer Spange oder einem Haken (πόρπη, fibula), befestigen.
- ποταίνιος, ἰα, ον (von αἶνος u. ποτί, d. i., πρὸς), frisch; neu.
- ποτινίσσεσθαι, d. i., προσνίσσεσθαι, hingehen, zu etwas gehen.
- ποῦς oder πούς, ποδός, ὁ der Fuß. Πόδα ἔξω ἔχειν, den Fuß heraus haben, d. i., nicht verwickelt seyn, keinen Theil haben.
- πραῖξις, ἡ (πράττειν), das Thun, die Handlung; die Lage, der Zustand (s. πράττειν), das Schicksal.
- πράττειν, thun, handeln; sich beschäftigen, Geschäfte machen; daher εὖ — κακῶς πράττειν: gute — schlechte Geschäfte machen, überhaupt: glücklich — unglücklich seyn; im Med. betreiben und eintreiben (als Geld, Strafe u. dergl.); erlangen, erhalten. Prom. 49.
- προβαίνειν (προβάω od. πρόβημι), vorschreiten; gehen.
- προδεικνύναι (s. δεικνύναι), vorzeigen, anzeigen, angeben.
- προδέρκεσθαι, vorhersehen.

προδοτής, ου, ό (**προδιδόναι**), der Verräther; der jemanden in der Noth verläßt.

προεξεπίσταςθαι (**πρό, ἔξ u. ἐπίσταμαι**), vorher wissen.

προδεσπίζειν (**δέσπης, δέσπιος u. δεσπέσιος**, von **δεός** und **ἔπω**), vorher weifsagen.

προθυμεῖσθαι, bereitwillig seyn; eifrig wünschen, gern wollen.

προθυμία, ἡ, Bereitwilligkeit.

προκειῖσθαι, da oder bereit liegen; ausgesetzt, bestimmt seyn.

προκῆδεσθαι, Fürsorge tragen, sorgen.

προλέγειν, vorhersagen.

προμηθεῖσθαι, zuvor sorgen; Vorsicht gebrauchen, sich vorsehen.

Προμηθεύς, ό (von **πρό** und **μῆδος, μῆθος**), der vorher etwas berathet, bedenkt, entgegenges. dem **ἐπιμηθεύς**, der die Sache bedenkt, wenn sie schon geschehen ist; der Weise, Kluge. Prom. 86. ist es mit Anspielung auf den Prometheus selbst gesetzt.

προοίμιον, τό (**οἶμος**), das Vorspiel; metaph. der Eingang od. Anfang.

πρός, absolute, überdies, dazu.

προσαγορεύειν, anreden, anrufen, begrüßen.

προσαίνειν (**σαίνειν**), vom schmeichelnden Hunde; überh. vergnügen, ergötzen.

προσαῖσσειν, hinzuspringen, eilen, dringen.

προσαυαίνεσθαι (**αυαίνειν**, trocknen), bei etwas vertrocknen; hinschwinden.

προσαυδᾶν, anreden; mit jemanden sprechen.

προσβάλλειν, hinwerfen; zufügen, bereiten, machen.

προσβλέπειν, anblicken; met. auf etwas achten.

προσδέρκεσθαι, ansehen, erblicken.

προσδοκᾶν, erwarten, glauben.

προσδόκητος, ό ἡ, erwartet.

- πρόσειλος, ὁ ἢ (εἶλη), der Sonne ausgesetzt; entgegensteh. den Troglodytenwohnungen, Prom. 451.
 προσέρπειν, ὑεῖν, ὑζειν, (serpere, daher serpens), hinzukriechen; hinzukommen, nahen.
 προσεύχεσθαι (εὐχέσθαι), anflehen.
 προσηγόροος, ὁ ἢ, anredend, begrüßend; redend.
 πρόσδε oder πρόσθεν, vor; Prom. 425 σέο πρόσθεν für πρόσδε σοῦ, vor dir.
 προσδροεῖν, anreden.
 προσιζάνειν (προσίζειν, προσιζειν), dabei sitzen; sich hinsetzen, d. i., sich niederlassen, heimsuchen.
 προσκυνεῖν, verehren, anbeten.
 προσπασσαλεύειν, annageln, anschmieden. Prom. 20.
 πρόσπλαστος, ὁ ἢ, (πλάζειν, d. i., πελάζειν), nahbar; zugänglich.
 προσπορπατός, ἡ, ὄν (πόρπη, fibula), angesteckt, angefesselt.
 πρόσπτημι oder προσίπτημι, ich fliege hinzu; ich dringe, komme wohin (der Lateiner ad volare).
 προστρίβειν, an etwas reiben; verletzen, beflecken; anhängen, zufügen.
 προσχρῆζειν, noch dazu begehren; begehren, wünschen.
 πρόσχωμα, τό, der Damm.
 πρόσφθεγμα, τό (φθέγγεσθαι), die Anrede; die Rede, Stimme.
 προτείνειν (τείνειν), vorhalten, zeigen (ostentare); hoffen lassen.
 προτίδημι, ich setze oder stelle vor; med. sich vorsetzen. Ἐν οἴκῳ προτίδειςθαι oder τίδειςθαί τινα, sich jemanden zum Gegenstande des Mitleids machen, d. i., bemitleiden.
 προτρέπειν, antreiben; bewegen.
 προὔξειπίσταμαι, d. i., προεξειπίσταμαι, ich weis vorher.
 προυσελεῖν (ἐλεῖν, d. i., ὑβρίζειν), προεσελεῖν, schmähen, schmähhlich behandeln.

πρόχειρος, ὁ ἢ (von χεῖρ), bei der Hand: bereit.
 πρύτανις, εὖς, ὁ, der Magistrat; überh. Herr, Herrscher.

πταίνειν; anstoßen; fallen.

πτερυγῶκής, ὁ ἢ (πτέρυξ u. ὠκύς), flügelschnell; schnell.

πτερωτός, ἡ, ὄν (πτερόω von πτερόν, dieses von πτέω, πτῆμι), geflügelt, mit Flügeln versehen.

πτῆσις, ἡ (πτάω, πτῆμι), der Flug.

πτῆσσειν od. πτώσσειν (πέω, πέτω, πίτω, πίπτω), niederfallen (vor Furcht); sich verkriechen (oder ducken); fürchten.

πτοεῖν (πτᾶν, πτήσσειν), in Schrecken setzen, heftig bewegen; passiv. leidenschaftlich erregt seyn.

πτῶμα, τό (πτόειν, πίπτειν), der Fall; der Unfall.

πυθμῆν, ἑνός, ὁ, der Boden, die Tiefe, die Wurzel.

πυκνός, ἡ, ὄν (πυκινός), dicht, gedrängt; häufig.

πύλη, ἡ, das Thor, der Eingang.

πυνθάνεσθαι (πύθεσθαι), fragen, erforschen; erfahren, hören.

πυροῦν (πῦρ), anbrennen, verbrennen.

πύρπνοος od. πυρίπνοος, ὁ ἢ (πῦρ und πνεῖν), Feuer athmend od. hauchend.

πυρωπός (ὦψ), ὁ, mit feurigem Auge; feurig, flammend.

πῶλος, ὁ ἢ, das Füllen, junge Pferd.

P.

ῥαδινός, ἡ, ὄν, schlank; zart, weich.

ῥαίνειν (reißen, d. i., zerreißen, zerschmettern), schlagen; metaph. in Unglück versetzen, vernichten.

ῥαιστήρ, ἦρος, ὁ (von ῥαίνειν), d. Hammer.

ῥάκος, τό (ῥήγειν, ῥηγνύναι), ein abgerissenes Stück.

ῥαχία, ἡ (ῥήσσειν, ῥάσσειν) od. ῥηγμίν, die Brandung; das steile, felsige Ufer.

ῥεῖθρον, τό (ῥεῖν, d. i., ῥεῖν), der Fluß oder Strom; Prom. 790 die Meerenge (der Bosphorus Cimmerius).

ῥέος, τό (ῥεῖν), der Fluß. Δακρυσίστακτον ῥέος, Thränen-Fluth, Prom. 400.

ῥεῦμα, ατος, τό (ῥεῖν), der Fluß; die Strömung.

ῥητός, ἡ, όν (ῥέω), gesagt, benannt, bestimmt (ratus); auszusagen.

ρίζα, ἡ, die Wurzel.

ρίπη, ἡ (ρίπτειν), der Wurf, Schlag, die Schwingung.

ρίπτειν, werfen; ausstoßen.

ρόδιον, τό, die rauschende Woge; die Fluth.

ῥυθμίζειν (ῥυθμός, von ῥύειν, ῥεῖν, fließen, bewegen, ziehen u. s. w.), in geregelte Bewegung bringen; regeln; züchtigen.

Σ.

Σάγμα, τό (σάττειν, auflegen, packen), der Sattel.

σαλεύειν (σάλος), bewegen, erschüttern.

σαφηνίζειν (σαφής od. σοφός, sapiens, von σάπειν, sapere, schmecken, Geschmack, d. i., Sinn, Verstand haben), erläutern, erklären.

σαφής, έος, ό ἡ (f. σαφηνίζειν), klar; verständlich.

Adv. σαφῶς.

σέβας, τό, die Bewunderung, das Staunen; als Gegenstand der Verehrung: ehrwürdig, heilig.

σέβειν (σέβεσθαι) od. σεβίζειν, verehren.

σέλας, αος, τό, das Licht; der Glanz, das Feuer.

σεμνός, ἡ, όν (σέβειν), heilig, ehrwürdig; wichtig, groß.

σεμνόστομος, ό ἡ (σεμνός und στόμα), stolz — vornehm sprechend.

- σεπτός, ἡ, όν (σέβειν), verehrt; verehrungswürdig, heilig od. göttlich.
- σημαίνειν (σημαῖν, σημαίειν), zeigen, bezeichnen; anzeigen, erklären.
- σθένειν (σθένος), kräftig seyn, vermögen.
- σθένος, εος, τό, Stärke, Kraft.
- σιδηρομήτωρ, ορος, ό ἡ, Mutter des Eisens.
- σιδήρος, ό, das Eisen.
- σιδηρόφρων, ονος, ό ἡ (σίδηρος u. φρήν), eiser-
nes Herzens (f. Heyne z. Tibull. I, 1. 63.)
- σκεδάζειν, zerstreuen; vertreiben; vernichten.
Σκεδᾶ (Prom. 25. u. 925) ist das attische Futurum,
aus der Contraction von σκεδάσει gebildet; f. Butt-
mann's griech. Grammat. (4te Ausg.) S. 173 ff.
- σκεδρῶς, sorgfältig, genau.
- σκέπτεσθαι, sehen; überlegen, bedenken.
- σκήπτειν, niedersetzen; neutr. auf etwas fallen.
- σκιρτᾶν, springen; stürmen.
- σكىρτημα, τό, (σκιρτᾶν), der Sprung.
- σκόπελος, ό (scopulus), der Fels, die Klippe.
- Σκύθης, ό, der Skythe. Prom. 2. steht Σκύθης für
Σκυδικός, skythisch: das Substantivum statt des Ad-
iectivum's, f. Stanley's Anm. das. Valcken. z.
Eurip. Phoeniss. S. 38. Fischer's Animadv. ad
Veller. gramm. gr. T. III. P. I. S. 292.
- σμερδνός od. σμερδαλέος, fürchterlich.
- σοφίζειν, weise machen, unterrichten; med. klug
od. listig reden; witzeln.
- σόφισμα, τό, kluge Erfindung; Weisheit; Kunst;
Mittel.
- σοφιστής, ου, ό, der Weise; ironisch der Klügler,
der alles zu wissen oder machen zu können vor-
giebt (das gem. Tausendkünstler) und mit seiner
Weisheit prahlt.
- σπαράττειν (σπαῖν, σπαίειν, σπαίρειν), zerreißen;
zertrümmern.

- σπλάγχνον, τό, die Eingeweide: Herz, Lunge, Leber, und was sonst vom Opferthiere übrig blieb, nachdem die Götter ihren Theil empfangen hatten.
- σπέρμα, ατος, τό (σπείρειν), der Same, die Frucht; metaph. der Sohn, Sproß.
- σπεύδειν (spuden), eilen; suchen, sich bestreben.
- σπορά, ἡ (σπείρειν), die Saat; das Geschlecht, der Sproß.
- σταθευτός, ἡ, όν (von σταθεύειν, brennen), gebrannt. Prom. 22.
- σταθμός, ό (ἵσταμαι), der Stall.
- στάσις, εως, ἡ (στᾶν, das altdutsche stahn, d. i., stehen; ἱστάναι), der Stand; der Aufstand, Aufruhr.
- στέγη oder τέγη, ἡ (στέγειν, τέγειν: decken, tectum), das Dach; die Wohnung, Hütte.
- στείχειν (steigen), gehen.
- στέλλειν (stellen, bestellen), schicken, weisen; med. sich anschicken, rüsten; aufbrechen.
- στενάχειν, στεναχεῖν und στεναχίζειν, seufzen.
- στένειν (stöhnen), seufzen; activ. beseufzen.
- στενόπορος (στενός u. πόρος), mit engem Wege, Gange; eng.
- στενωπός, ό ἡ (στενός), enge; ἡ στενωπός (όδός), der enge Weg, die Enge.
- στέργειν, lieben; sich bei etwas beruhigen, zufrieden stellen, mit dem Nebengriffe der Achtung. Prom. 11.
- στέργητρον, τό (στέργειν), das Reizmittel zur Erweckung der Liebe; die Liebe, Zuneigung (Sympathie).
- στερεῖν, berauben.
- στερεός, ά, όν, contr. στερρός, fest stehend; fest, hart.
- στίβος, ό (στείβειν), der Fußsteig; die Fußstapfe, der Schritt.

- στοιχίζειν (στοῖχος, die Reihe), reihen, ordnen; aufstellen.
- στόμιον, τό (στόμα), der Mund; das Gebiss am Zaume.
- στονόεις, όεσσα, όεν, seufzend.
- στορεῖν, στορεννύναι (στέρειν, sternere), legen; beruhigen.
- στρατός, ό, das Lager; das Heer.
- στρέφειν, drehen, wenden.
- στρομβος, ό (turbo), alles gewundene; der Wirbelwind.
- στυγάνωρ, ό ή (στυγεῖν u. άνήρ), den Mann od. das männliche Geschlecht hassend.
- στυγεῖν, hassen.
- στυγητός, ή, όν (στυγεῖν), verhafst.
- στυγνός, ή, όν (στύζειν), traurig; verhafst, feindselig, grausam.
- στυφλός, d. i., στυφελός, ή, όν, dicht, fest; rauh.
- συγγενής, έος, ό ή (γένος), von demselben Geschlechte, verwandt.
- συγκαλυπτός, ή, όν (καλύπτειν), bedeckt, verhüllt; zu verhüllend od. bedeckend.
- συγκάμνειν, mitarbeiten; Mitleid haben.
- σύειν, σεύειν, schnell bewegen; im Med. sich schnell bewegen, schnell gehen oder aufmachen.
- συλᾶν, συλεῖν und συλεύειν, plündern, rauben; berauben.
- συλλήβδην (σύν und λήβειν, λάβειν, λαμβάνειν), zusammengefasst; überhaupt.
- σύμβολος, ό (βάλλειν), der begegnende; das Begegniss (τὸ σύμβολον), als Vorbedeutung (omen).
- σύμμαχος, ό ή (μάχη), der Mitkämpfer, Bundesgenosse, Gehülfe.
- συμπαραστατεῖν (στατεῖν von στᾶν), mit beistehen; Beistand leisten.
- συμπονεῖν (πόνος), mit- zugleich arbeiten; helfen, beistehen.

συμφορά, ἡ (συμφέρειν), das Zusammentragen; das sich zugetragene, d. i., das Ereigniß; der Unfall.

σύν, mit, wird vorzüglich bei αὐτός häufig ausgelassen, Prom. 221. S. Eustath. S. 695. 50. Bergler. z. Alciph. I, 2. S. 13. Fischer. z. Weller. T. III. P. II. S. 147 ff.

συναλγεῖν (ἄλγος), mit-Schmerzen empfinden; bemitleiden.

σύνθεσις, ἡ (θέω, τίθημι), die Zusammensetzung, Zusammenfügung (compositio).

σύνθετος, ὁ ἡ (θέω, τίθημι), zusammengesetzt, d. i., erdichtet (denn dichten, von dicht, ist zusammengesetzt, daher Gedicht, die poetische Composition).

σύννοια, ἡ, das Nachdenken, die Ueberlegung.

συρίζειν u. συρίπτειν (σύριγξ), pfeifen, blasen; schnauben.

σφαγή, ἡ (σφάζειν), das Schlachten; der Mord; das Blut.

σφάκελος, ὁ, die Unruhe; der Sturm; die Wuth.

σφήν, νόσ, ὁ, der Keil.

σφίγγειν (cingere, zwingen, so wie von σφίγειν figere), zusammenpressen; fest binden.

σφοδρύνεσθαι, heftig, übermüthig, trotzig seyn; stolz vertrauen.

σφριγᾶν, strotzen, voll seyn; von Leidenschaft (Prom. 380. von Zorn) erfüllt seyn.

σχέθειν (σχεῖν), soviel als ἔχειν; mit einem Substantivo verbunden bildet es die Umschreibung des Zeitworts, so Prom. 16. τόλμαν σχέθειν für τολμᾶν, s. Viger. de idiotism. S. 249. ed. Herm.

σχέτλιος, ἰα, ἰον, unglücklich.

σώζειν, retten, erhalten; aufbewahren.

T.

- Ταγός, ὁ** (τάσσειν), der Anordner, Herrscher.
- ταλαίπωρος, ὁ ἢ** (von ταλᾶν, τλᾶν und πῶρος, callus, die verhärtete Knochengeschwulst), der große Mühen, harte Arbeiten ertragen kann; mühselig.
- τάλας, (ταλᾶν, τλᾶν),** unglücklich, elend.
- τάξις, ἡ** (τάσσειν), die Ordnung, Reihe; der Zug, die Schaar.
- ταύτῃ** (nehmlich ὁδῶ, via, d. i., ratione), auf diese Weise, so.
- ταπεινός, ἡ, ὄν,** niedrig, erniedrigt; demüthig, nachgiebig.
- ταράσσειν,** erschüttern.
- ταρβεῖν,** fürchten, erschrecken.
- τάχα,** eilig; sogleich; vielleicht. Superlat. als Adverbium τάχιστα, auf das schnellste.
- ταχύπτερος, ὁ ἢ** (von ταχύς und πτερόν), schnell befiedert, schnell fliegend.
- τέγγειν** (tingere), benetzen, befeuchten.
- τείνειν** (τένειν, dehnen, tendere), strecken, spannen, ausdehnen; durchlaufen, nemlich ὁδόν, wie tendere, contendere (nehmlich iter); so Prom. 537 βίον τείνειν.
- τείρειν** (τέρειν, terere), reiben, abreiben; entkräften, erschöpfen; quälen, kränken.
- τέκειν** od. **τίκτειν,** zeugen, erzeugen, gebären.
- τεκμαίρειν** u. **τεκμαίρεσθαι** (τέκμαρ), vollenden; bestimmen; ein Ziel oder Zeichen sich setzen; nach einem Zeichen beurtheilen; überh. urtheilen, ermessen, erkennen.
- τέκμαρ, τό** od. **τέκμωρ,** das Zeichen zur Gränzbestimmung oder das Ziel; das Zeichen überhaupt.
- τεκμήριον, τό,** das Kennzeichen; der Beweis.
- τελεῖν** (τέλος), vollenden; erfüllen.
- τελεσφόρος, ὁ ἢ** (τέλος u. φέρειν), zu Ende bringend, vollendend, vollbringend.

- τέλος, τό, das Ende, die Gränze; die höchste Würde.
 Τέλος absolute (κατά), d. i., ἐπὶ τέλει, am Ende, endlich.
- τέρας, ατος, τό, das Zeichen; Wunderzeichen, Wunder; das Ungeheuer (monstrum).
- τέρμα, τό, das Ziel, Ende.
- τερμόνιος, ία, ιον, am Ende liegend, das Aeusserste.
- τετρασκελής, έος, ό ή (σκελος), vierfüssig.
- τεύχειν (zeugen), machen, bereiten; erwecken.
- τέχνημα, τό, (τέχνη), das Kunstwerk; jedes künstlich ersonnene Mittel; die List.
- τῆλε od. τηλοῦ, fern.
- τηλέπλαγκτος (πλάγχγειν, πλάζειν), fern - weit herumirrend, schweifend.
- τηλουρός od. τηλοῦρος, ό ή, (von ὄρος u. τῆλε), fern angränzend, in ferner Gränze liegend, d. i., entfernt.
- τίθηναι (θέω, θῆναι, τιθέω), ich setze, mache (f. Potter. z. Lykophr. 1176. Kypk. Observatt. in N. T. S. 215). Prom. 163: τιθέμενος νόον ἄγναμπτον. Vergl. Homer. Il. IX, 625. 633. 635 u. a.
- τινάκτειρα, ή, femin. von τινακτήρ, ό (auch τινάκτης u. τινάκτωρ) (τινάσσειν), der Schwinger, Erschütterer.
- τινάσσειν, schwingen, schleudern.
- τίνειν, τίειν od. τιννύναι, schätzen, ehren; den Werth einer Sache ersetzen: bezahlen, büssen, als Ersatz entrichten oder geben.
- τλήμων, ό ή (τλᾶν), duldend; mühselig, unglücklich.
- τλησικάρδιος, ό ή (von καρδία und τλᾶν), soviel als ταλακάρδιος, duldend; hartherzig.
- τλητός, ή, όν (τλᾶν), erduldet; zu dulden, erträglich.

τολμᾶν, (ταλᾶν, τολᾶν, tolerare), wagen, über sich nehmen; wollen; f. ἄτολμος.

τόξον, τό, der Bogen.

τόπος, ό, der Ort, die Gegend.

τορῶς (τείρειν), durchdringend; deutlich, verständlich.

τραχύτης, ητος, ή (τραχύς), die Rauhigkeit, Härte.

τρίαινα, ή, der Dreizack, der dreizinkige Speer.

τριβή, ή (τρίβειν), das Reiben; die Beschäftigung; der Aufschub, Verzug.

τρίγωνος, ό ή (γῶνος), dreieckig, dreiwinklig.

τρικυμία, ή (κῦμα), die dreifache, d. i., verstärkte, heftig anstürmende Fluth oder Woge (fluctus decumanus), f. Wernsdorf. z. Himer. S. 228.

τρίμορφος, ό ή (μορφή), dreigestaltet; dreifach od. drei.

τρομεῖν, tremere, zittern; transit. fürchten, scheuen.

τρόχισ, ό (τρέχειν), der Läufer, d. i., Bote oder Diener.

τροχοδινεῖν (τροχός, Rad), im Kreise herumdrehen; med. sich herumdrehen.

τρύειν (τράειν, terere), reiben; quälen. Prom. 27.

τύραννος, ό ή, der Herrscher, bes. der eigenmächtige (Usurpator). Adiectivisch τύραννα σκῆπτρα statt τυραννικά, Prom. 761. Sophokl. Antigon. 1169. Oed. Tyr. 588.

τῷ, d. i., διὰ τοῦτο, darum, deswegen.

Υ.

ὑβρίζειν (ὑβρις), übermüthig seyn, handeln oder sprechen; τινά oder εἰς τινά, gegen jemanden sich übermüthig betragen.

ὑμεναίοῦν (ὑμέναιος, ὑμήν), heirathen; das Brautlied oder als Brautlied singen.

ὕπαρ, τὸ (nehmlich κατὰ), im Wachen, dem ὄναρ, im Traume, entgegengesetzt; wahrhaft, wirklich.

ὑπαίθριος, ὁ ἢ (von αἶθρα, dium, divum), unter freiem Himmel, im Freien.

ὑπερβάλλειν, darüber werfen; übertreffen; darüber gehen.

ὑπερήφανος u. φανής, ὁ ἢ, über andere sich erhebend (zeigend); stolz, übermüthig.

ὑπερμύκης, εὖς, ὁ ἢ (μῆκος), übermäfsig lang; endlos.

ὑπέροχος, ὁ ἢ (ὑπερέχειν), hervorragend; außerordentlich, unermefslich.

ὑπέρπικρος, ὁ ἢ, überaus oder übermäfsig bitter, herbe. Prom. 944: in harten Leiden noch übermäfsig hart oder hartnäckig, dein hartes Loos an Härte noch übertreffend.

ὑπέρπλουτος, ὁ ἢ, sehr reich; überh. reich, begütert.

ὑπερσχεῖν, ὑπερσχεθεῖν, d. i., ὑπερέχειν, über etwas halten, seyn, d. i., hervorragen, siegen, die Oberhand gewinnen.

ὑπεύθυνος, ὁ ἢ (εὐθύνη), verantwortlich; der Rechenschaft geben mufs.

ὑπηρέτης, ου, ὁ (ἐρέτης, ἐρέσσειν, rudern), der Ruderer, Matrose; jeder Diener.

ὑπνοδότης oder δοτήρ, ὁ (ὕπνος), Schlaf gebend, d. i., bringend, einschläfernd.

ὑποβρέμειν, rauschen, schallen.

ὑποζευγνύειν oder νύναι (ζῦγον, Joch), unterjochen, unterwerfen, fesseln.

ὑποπτῆσσειν, aus Furcht sich niederbücken (ducken); sich fürchten, scheuen.

ὑποστεγάζειν (στέγειν, στεγάζειν, tegere), decken; halten, tragen.

ὑποσυρίζειν (συρίσσειν, σύριγξ), dazu oder gelinde pfeifen; rauschen, säuseln.

ὑπουργεῖν (ἔργον), dienen; verrichten; erweisen.

ὑπίασμα, τό (ὑπίος, ὑπιάζειν), die Zurückbeugung od. Ausstreckung.

ὑψηγόρος und ὑψηγόρης, ου (ἀγορεῖν), hochsprechend, übermüthig.

ὑψηλόκρημνος, ὁ ἦ (von κρημνός), mit hohen Abhängen versehen, hoch-abhängig. Prom. 5.

ὑψίκρημνος, ὁ ἦ, f. das vorhergeh.

ὑψιστος, ἴστη, ἴστον, der höchste; Superlat. von ὕψος, Höhe.

Φ.

Φαίνειν (φάειν, facere, φαίνειν), zeigen, sichtbar machen; med. sich zeigen, erscheinen.

φανερῶς, (φαίνειν), sichtbar, offenbar.

φανός, ἦ, ὄν (φαίνειν), sichtbar, hell; heiter (φαιδρός).

φάραγξ, γγος, ἦ (von φάρειν, schneiden, ὁ φάρος der Einschnitt, die Höhle), der Schlund, die Felsenschlucht. Prom. 15.

φάρμακον, ου, τό, Heilmittel; Mittel.

φέρε, wohlan; sage.

φέρειν (führen), tragen; passiv. fortgeführt, fortgerissen werden.

φέρτερος, έρα, ερον, d. i., φερέστερος, stärker, mächtiger; besser.

φθέγγεσθαι (φέγγειν, von φάειν, φάσκειν), reden; ausstoßen, Prom. 34.

φθονεῖν, neiden, beneiden; aus Neid verweigern; überh. verweigern, nicht gewähren.

φθονερός, ά, όν, neidisch.

φθόνος, ό, der Neid; die Versagung. Daher οὐδεις φθόνος (έστι), ich versage es nicht, ich gewähre es gern. S. Budaei Comment. ling. gr. S. 1063. Viger. S. 153. sq.

φιλήνιος, α, ον (ήνία, Zügel), dem Zügel gehorchend, folgsam.

φιτύειν od. φυτεύειν (von φίειν, φύειν, dah. φύσις), säen, pflanzen; zeugen, schaffen.

φλέγειν, brennen, verbrennen.

φλογωπός, ό ή (von φλόξ, φλογός u. ὤψ), flammend.

φλόξ, ογος, ή (φλέγειν), die Flamme.

φλοῖσβος, ό, das Getöse des rauschenden, bewegten Meeres.

φλύειν oder φλεῖν (βλύειν, βλύζειν: fließen), überfließen; metaphor. überflüssig, d. i., leer und prahlerisch reden.

φοβερός, ά, όν (φοβεῖν), fürchterlich; angstvoll, bange.

φοῖβος, ό ή (von φόω, φάω, daher φόως, φάος, contr. φῶς, das Licht), glänzend, leuchtend. Prom. 22.

φοιταλέος, ό ή (φοιτᾶν), irrend; wüthend, od. in Wuth versetzend.

φορητός, ή, όν, (φορεῖν, φέρειν), erträglich.

φράζειν, sagen; erzählen.

φρενοπλήξ, ήγος, oder φρενόπληκτος, ό ή, (φρήν u. πλήσσειν), in der Seele getroffen, betäubt, unsinnig; activ. den Geist schlagend od. betäubend.

φρενοῦν (φρήν), belehren, zur Besinnung bringen.

φρήν, ενός, ή, die Seele, der Geist.

φρίσσειν, φρίττειν, horrere, horrescere, erzittern, erschrecken, beben.

φρόνημα, τό, der Verstand; der Muth; Uebermuth.

φροντίζειν, erwägen, überlegen.

φρουρά, ή, die Wache, Bewachung.

φρουρεῖν, bewachen; hüten (immerfort bei etwas seyn). Prom. 31.

φρούριον, τό, der bewachte, feste Platz; das, wovor man sich hüten muß.

φυγαίνειν, d. i., φεύγειν (φύγειν), entfliehen, entgehen; von etwas befreit werden.

φυλάσσειν, behüten, beschützen; med. sich hüten, vorsehen.

φῦλον, τό (φύειν), das Geschlecht, Volk.

φύρειν, unter einander mischen, verwirren; ohne Ordnung etwas thun.

φωνεῖν (φωνή), reden.

φώς, ὤτος, ὅ, (φóω, φάω, φαίω, φαίνω: facere, schaffen, sichtbar machen, erzeugen), der Mann; der Mensch.

φῶς, ωτός, d. i., φάος, das Licht.

X.

Χαλᾶν, abspannen; nachlassen, schlaff oder lose machen; befreien.

χαλινός, ὅ, der Zaum, Zügel; alles Zwingende u. Bindende.

χαλκός, ὅ, das Erz, Kupfer.

χάλυψ, υβος, ὅ, das gehärtete Eisen, der Stahl; das Eisen überhaupt.

χάρις, ἡ, Vergnügen; Gefälligkeit, Wohlthat; Dank.

χαριτογλωσσεῖν (χάρις und γλῶσσα), zu Gunsten reden, schmeicheln.

χειῖμα, τό od. χειμών, ὅ, der Winter; der Sturm; metaph. Unfall, Leiden.

χειμάζειν (χειῖμα), durch Sturm beunruhigen; metaph. quälen.

χειροῦν, (χείρ), bändigen, überwältigen.

χειρωναξία, ἡ (χείρ u. ἄναξ: χειρῶναξ, Werkmeister), das Handwerk; Arbeit oder Dienst, der mit den Händen verrichtet wird.

χερνήτης, ου, ὅ, (χάρειν, carere, χέρειν, χερανός, χερνός), der dürftige, arme.

χθόνιος, ἰα, ἰον (χθών), auf - in - unter der Erde;
unterirdisch; gewaltig, fürchterlich.

χθών, ονός, ἡ, der Erdboden; die Erde; das Land.

χλιδᾶν, stolz seyn, prahlen; sich brüsten.

χλιδή, ἡ, die Weichlichkeit; der Stolz.

χόλος, ό od. χολή (Galle), die Galle; der Zorn,
Hafs.

χρᾶσθαι, brauchen; metaph. sich des Rathes, der
Hülfe eines andern bedienen (wie im Deutschen:
einen Arzt brauchen); daher das Orakel um Rath
fragen; dagegen χρᾶν vom pythischen Gotte Apol-
lon: Antwort geben; χρησμός, ό der Orakel-
spruch; χρηστήριον, das Orakel, als Ort, u. s. w.

χρεία (χρέος) ἡ, das Bedürfnis (χρείαν ἔχειν τι-
νός, jemanden nöthig haben, brauchen); das Be-
gehren.

χρεών, τό, die Nothwendigkeit. Χρεών, nemlich
ἐστί, es ist nothwendig.

χρῆζειν oder χρήζειν (χρᾶν, χρῆναι), brauchen;
verlangen, wollen.

χρησμός, ό, f. χρᾶσθαι.

χρησμοφδία, ἡ (χρησμός und φδῆ), der Orakel-
spruch.

χρίμπτειν od. κρίπτειν (χρίειν), berühren; nähern,
hinwenden.

χρίειν, ritzen, stechen.

χριστός, ἡ, όν (χρίειν), aufgestrichen, gesalbt; auf-
zustreichen, aufstreichbar.

χροιά, oder χροά, ἡ (χρώς), die Haut oder Ober-
fläche; die Farbe.

χρυσόρρυτος, ό ἡ (χρυσός und ρύειν), von Gold
fließend.

χρυσός, ό, das Gold.

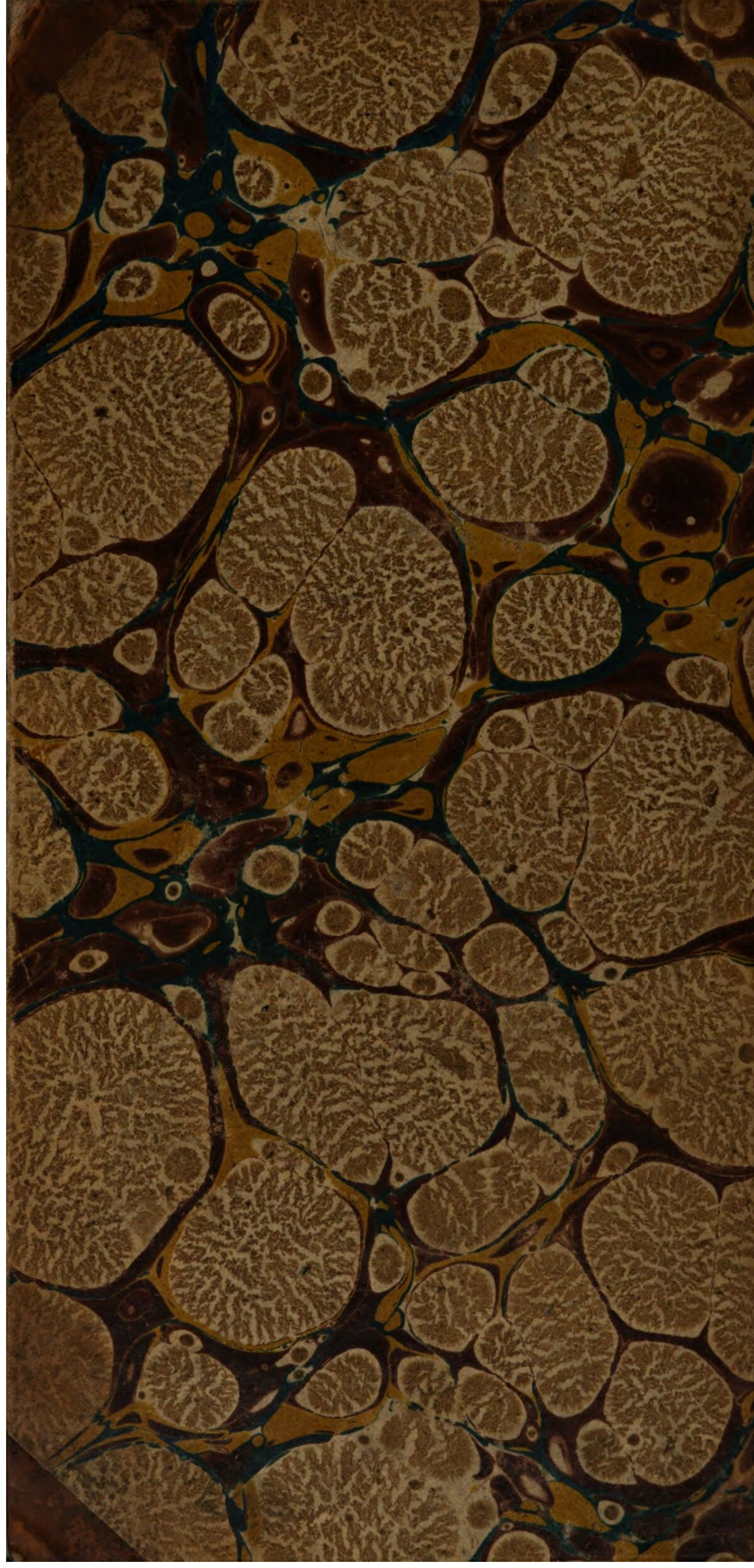
χωρεῖν, gehen, entweichen.

Ψ.

- Ψαίρειν (ψᾶν), reiben; sanft bewegen, schlagen.
 ψάλιον, τό, (von ψάειν, berühren, ritzen oder drücken), eig. die Kinnkette am Pferdezaum; der Zaum, das Gebiß; das Band, die Schelle. Prom. 54.
 ψάμμος, ἡ (ἄμμος), der Sand.
 ψελλός, ἡ, όν, stammelnd; undeutlich, unverständlich.
 ψευδηγορεῖν, falsch, unwahr reden, lügen.
 ψευδής, εος, ό ἡ, lügend, täuschend; lügenhaft.
 ψευδώνυμος, ό ἡ (όνομα od. ψευδής), unrichtig benannt.
 ψευδωνύμως (όνομα, Name), mit falschem Namen; fälschlich, unrichtig.
 ψύχειν, athmen; abkühlen; erkälten; metaph. erschrecken (perfrigefacere b. Plautus); denn der Schrecken ist von Zittern und Frost begleitet.

Ω.

- Ἵδε, so; dann erst.
 ὤθειν, stoßen; verstoßen, vertreiben.
 ὥς, wie, daß, damit; vor dem Superlat. verstärkt es, als ὥς μάλιστα, so sehr, als möglich. Mit dem Genitivo verbunden bildet es nach den verbis sentiendi od. intelligendi die Umschreibung des Accusativ's cum Infinitivo, wie Prom. 760. S. Wyttenbach. in Julian. Bibl. crit. V. III. P. II. S. 29. Heindorf. zu Platon. Charmid. S. 117. Theaet. S. 337.
 ὠφελεῖν, nützen, helfen.
 ὠφέλημα, ατος, τό, der Nutzen, Vorthail; die Wohlthat.

Aeschylus, / Ast, Friedrich, / Sophocles,

Aeschylos Prometheus, Sophokles Antigone und Euripides Medea mit einem erklärenden Wörterverzeichnis über den Prometheus versehen und zum Gebrauche für Vorlesungen herausgegeben

Landshut 1810

A.gr.c. 32 h

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10239127-9